

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ

36- Αρ. 156

1929

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Ἡ πλέον
περιζήτητος
εἰς ὅλον τόν
κόσμον
γιά τό
μεδυστιμό
ἄρωμά
της.

Γενικοί Ἀντιπρόσωποι καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα
ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΒΑΚΗΣ & ΣΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ Ἀθῆναι 27

Ἀσφάλεια
ΧΡΗΜΑΤΩΝ

Ταμειευτήριο
Ἀπόδοσις
ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

5 %

Ταχύτης
ΣΥΝΑΜΑΤΩΝ

Λαϊκή Τράπεζα

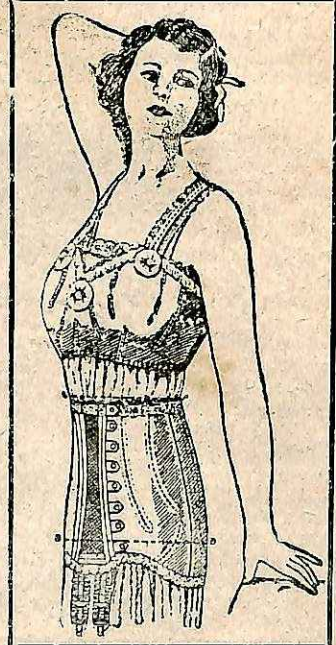
ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία καὶ ἐλόκληροι βιβλιο-
θήκαι. Οἱ διαδόντες τοιαῦτα παρακαλοῦνται νὰ μὴ ἀποστέλουν κα-
τάλογον τῶν πρὸς πόλιν βιβλίων, ὁδὸς Λέων 7.

ΣΑΠΟΥΝΙ - ΚΡΕΜΑ - ΠΟΥΔΡΑ
EDELWEISS (ΕΝΤΕΛΒΑΙΣ)

Εἶναι τὸ ἀπαραίτητον Γρίο
διὰ τὴν τουαλέττα τῶν Κυριῶν.
Δίδουν ἀραιότητα, δροσερό-
τητα καὶ ἀπαλότητα εἰς τὸ
δέρμα καὶ ἀφίνουν ἕνα γλυκὺ
ἀρώμα.

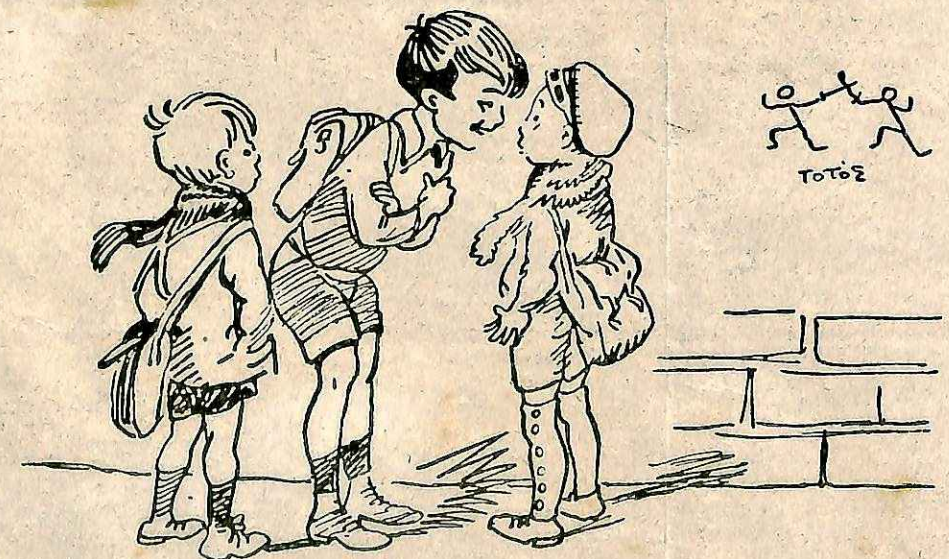
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΖΩΝΕΣ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ
MAILLOTS

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ (ΟΜΟΝΟΙΑ)
ΔΗΛΟΣΙΣ

«Οἱ παραθερίζοντες εἰς τὰς διαφό-
ρους ἀπὸ τὰς Κυκλάδας νήσους, πα-
ρακαλοῦνται ὥπως ἀποστανθῶν εἰς τὸ
ἐν Σόφῳ Κεντρικῶν Πρακτορείων ἐ-
φημερίδων Γεωργίου Σταθοπούλου
πρὸς ἀποστολὴν ἡ ἐγγράφῃ συνδρο-
μῇ, φύλλον καὶ περιοδικῶν».

— Τί λοιπὸν μαθαίνεις ἐξὸ ἐκτολεῖό σου; Δὲν εἶ-
μαθαν νὰ πλένης τὰ δόντια σου μὲ τὸ RAVINOS.

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ
NESTLE

Οἰωνογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΑΙΡΑΙ ΑΙΤΑΙΑΣ 130 ΑΜΕΡΙΚΗΣ 1 ΑΦΡΙΚΗΣ 5 ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΚΚΟ 24	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1929	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΩΝ ΑΡΙΘ. 7 ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03 NEW YORK NEWS AGENCY General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
--	--	--

Απο Οτι Βαρεο Και Αροτο ΦΩΤΙΑ!

Εἶδατε τί συνέβη στὴν Ἐκκλη-
σία τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων τῶν
Λισίων; ... Οἱ Ἐπίτροποι τῆς (οἱ
ἐποιοί, βεβαιῶται ὅτι πρέπει νὰ
εἶνε τὸ καί-λάτῃ τῆς ἐνορίας),
θέλοντες νὰ τὴν καθαρίσουν, ἐ-
μάζεψαν ὅλα τὰ παλαιὰ βιβλία
καὶ ἔγγραφα ποὺ ὑπῆρχαν ἐν-
τὴν καὶ τὰ παρέδωκαν, ἀπεύ-
στατα, εἰς τὸ πῦρ... Μεταξὺ τῶν
πυρποληθέντων, ὅπως πληροφε-
ροῦμεθα, ὑπῆρχαν καὶ βιβλία
σπάνια καὶ δυσεύρετα, τῶν ὁ-
ποίων ἀσφαλὲς στεροῦνται πελ-
λαὶ δημόσια καὶ ἰδιωτικά βι-
βλιοθήκαι. Οἱ κ. κ. Ἐπίτροποι
ὅμως τὰ ἐδωρήσαν ὡς περιττὰς
ἀπαληφυλλάδες, ποὺ ἐπικινῶν
τόπο καὶ ἐπρόκειτο ν' ἀπαλ-
λαγῶν ἀπ' αὐτὰ, καίγοντάς τα...
Φανταζόμεθα ὅτι τὸ γεγονός αὐ-
τό, δὲν θὰ παρέλθῃ ἀπαράτη-
τον ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ καὶ
τὸ Ὑπουργεῖο, ποὺ καλὰ θὰ ἐ-
καμαν ἂν ἀνελάμβαναν τὴν
φροντίδα νὰ περισυλλέξουν καὶ
νὰ προφυλάξουν ἀπὸ τὴν ἄ-
νοιαν καὶ τὴν ἀμάθειαν τῶν
Ἐπιτρόπων ὅσα πολυτίμα βιβλία
καὶ ἔγγραφα μνηστιάσουν ἀχρη-
σιμοποίητα στὰς Ἑλληνικὰς Ἐκ-
κλησίαις. Εἶνε δὲ τόσον πολλὰ
αὐτὰ, ὥστε ἐν περιπτώσει συγκεν-
τρώσεως τῶν, πολλὰ Ἑλληνικά καὶ
πόλεις θὰ μπόρουν ν' ἀποκτή-
σουν βιβλιοθήκας. Ἀλλὰ ποῦ ἐν-
διαφέρον γιὰ τέτοια μικροζητή-
ματα!

Πάντως τὰ βιβλία αὐτὰ καὶ τὰ
ἱστορικά ἔγγραφα ποὺ ἐκάρσαν
ἦσαν ἐθνικὲς θησαυροί. Πρέπει
συνεπῶς νὰ ἐνεργηθῇ ἀνάκρισις
καὶ νὰ τιμωρηθῶν αὐτοὶ οἱ
ὁπαῖτοι. Αὐτοὶ τὰ καὶ παραδειγ-
ματικά. Δὲν μπερδεύει νὰ καίη
καὶ πολυτίμα χειμήλια, ὡς
νὰ ποιεῖται περὶ τῶν παλαιῶν
τοῦ ὑποδημάτων, ἢ τῶν παντου-
φλῶν τῆς θεῆας τοῦ...

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΠΑΣΣΑ
Θέλετε νὰ δῆτε ὁλοζώντανο τὸν
περίφημο Ἀλὴ Πασσά Τεπελένη;
Πηγαίνετε ἕνα βράδυ στὰς «Διονύ-
σιαις». Οἱ κ. κ. Παπαγεωργίου ὁ ὅποι-
ος ὑποδέχεται τὸ ὄχι τοῦ τραγουδοῦ
σαράπην τῶν Ἰωαννίνων στὴν
«Κυρὰ Φουσάκη», κατὰ τὴν ὁδὸν
ἐκαστὴν ἕνα κεφάλι ἐντελῶς Ἀλὴ
Πασσάδικο. Νομίζει πὺς βλέπει
καὶ τὸν ἴδιον τὸν τύραννο, ὅπως
τὸν ἐξωγράφισαν οἱ ἔξοι περιηγή-
ται, οἱ ἐπισκεφθέντες τὴν Ἐπισκο-
πὴν ἀρχῆς τοῦ παρελθόντος αἰῶ-
νος. Φανταζόμεθα ὅμως τί θὰ τρα-
βῇ ὁ συμπαθὴς ἡθοποιοὺς κάτω
ἀπὸ τὰ ἀτελείωτα ἐκείνα γένεια, κα-

λοκαιρίτικα! Ὅθ' ἰδῶν καὶ θὰ
ξεϊδρῶν!

— Ἀλὴ καὶ τρισαλὴ στὸν ἡθο-
ποῖό!... εἶπε κάποιος θεατὴς, ὅταν
πρωτανύκτωρ τὸ κ. Παπαγεωργί-
ου ὡς Ἀλὴ Πασσά.

Κάποιος ἀδελφότης δὲ καλομ-
πουριστῆς ἐξήγησε:

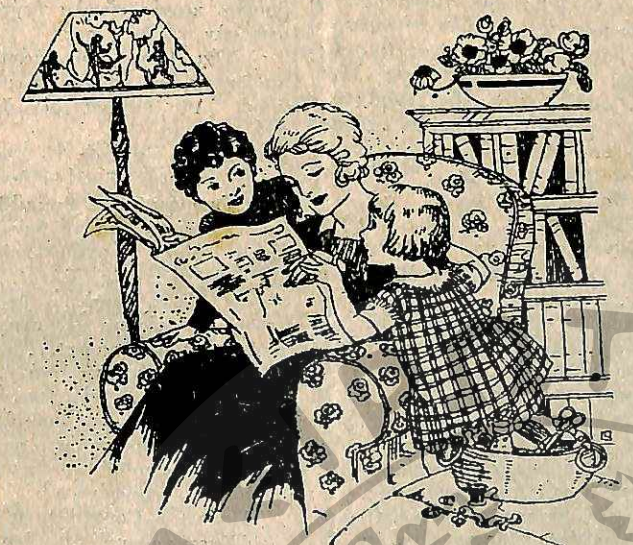
— Αὐτὸς, βρε μὴνός μου, ἔνε δὲ
... Ἀλὴ Πασσά-γεωργίου ὁ Τεπε-
λένης!...

Ἡ στολὴ τῶν Ἀλβανῶν τῆς αὐ-
λῆς τοῦ Βεζύρη πολὺ ἐκτετατημένης.
Βλέπει κανεὶς ἐκεῖ ἑκείνηδες καὶ...
Σκιπὴ-τάρους!...

Χάιν τῆς ἱστορίας τέλος, σημει-

κράτητο αὐτοὶ καρδιοσπασμοί.
Συνήθισαν ὡς τώρα νὰ παρὰ-
σῶν τις Τσιλιέτες τὸν στὴν διαφθο-
ρὰ καὶ εἶτα νὰ τὸ σκάζουν κοιμητοῦ-
ρα! Εἰς τὸ ἐξῆς τὴν κοιμητοῦσαν θὰ
τοῦς τὴν σκάζουν κυριολεκτικῶς κα-
τακέφαλα ἡ Ντολτοινέες τῶν, ἔχου-
σαι ὁ ἄμα τὰ καὶ ὁ ἄμα τὰ
γιὰ τὴ γούνα τους!...

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ
— Εἶδες τί σκάρωσαν οἱ δημοσιο-
γράφοι στὴ Χάγη; Δουλεῖς μὲ φούν-

ὠνοῦμε ἐδῶ, ὅτι τὸ ἴδιο τραγικὸ πε-
ριστατικὸν τὸ ἐδραματοποιεῖται ἄλ-
λοτε καὶ ὁ ἀείμνηστος Ἀλὴς. Ραγ-
καβῆς. Ἐπίσης ποιήματα ἀφιερω-
μένα στὴν ὥρα τῆς Γιαννινοῦ ἔ-
γραψαν πλὴν τοῦ Βαλαωρίτη καὶ
τοῦ Πλάμα, ὁ Δεσπότης ποιητῆς
Ἀγγελος Καλκάνης, ὁ Ἀντ. Μανού-
σος καὶ ὁ Τερτσέτης.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ
Οἱ ὅροι ὡς ἔλεγον. Τὰ δῶματα τοῦ
μὴς θὰ διατάσσονται πλέον ἢ γυναι-
κες. Ἀρχὴ ἔκαμε ἡ δὲ Τσουρού στὰ
Μενίδι. Ἐκκενδρῶσα μίαν τεραστίαν
ποσὺν καὶ ὑποκαταστήσας τὴν
στὴν ἴδιαν καίτοι συγ-
χωρίου της.

Ἄς λάβουν, λοιπόν,
πλέον τὰ μέτρα τοῦς οἱ
διάφοροι Δὸν Ζουάν, οἱ
κοιτητικοὶ καὶ διέδροι,
οἱ ἀπὸ τῶν καὶ ἀπὸ τῶν

...
— Δουλεῖς μὲ... ντὲ πο-
φούντες!...

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ
— Περισσότερα ἔδευε κανεὶς καὶ
ἕνα ἐλάττωμά του παρὰ γὰρ δύο πε-
διὰ.

— Ἀπὸ ὅλα τὰ σοβαρὰ πράγματα τὸ
ἀσπράττω εἶνε ὁ γάμος.

— Ὅποιος ἔχει δόντια δὲν ἔχει σπ-
τάρι καὶ ὅποιος ἔχει σπτάρι δὲν ἔχει
δόντια.

Ἄλλοι μιλῶν
γιὰ τὴν ἀνάγκη καὶ
ὁ Πάννης γὰρ τὴν
ἀνάγκη.

— Καλύτερα νὰ
ζῇς νὰ ζήνεις τὴν
τὸ θεὸ παρὰ τὴν
τὴν ἀνάγκη.

Σημ. τῆς «Οἰκονομίας»
ἐκτὸς πολλῶν βιβλίων, καὶ μερικοῦ
ἐφημερίδας καὶ περιοδικῶν...

ΠΕΝΝΙΕΣ
— Ἡ οἰκτρά κατάστασις τῶν ἀσφα-
τοστρωμένων δρόμων τῆς πρωτεύου-
σης ἀπεδείχθη ἀκόμη μιὰ φορὰ μὲ τὴν
ἐλαχίστην διαρκείαν πρὸς τὴν φθινοπο-
ρὶν βροχὴν τῆς παρελθούσης Πέ-
ντης.

— Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἐντὸς
ὀλίγων λεπτῶν μετεβλήθησαν εἰς πο-
ταμούς, οἱ δὲ πλατεῖαι εἰς λίμνας, ἀπ' ὅ-
που ἦτο ἀδύνατον νὰ περάσῃ κανεὶς.

— Ἡ πλατεῖα μάλιστα τοῦ Μοναστη-
ρακοῦ ἐληλημύρισε καὶ κατέκλυσε
τὸν Σταθμὸν τῶσον, ὥστε οἱ ἐπατά-
τοι ἡλεκτροκί, ποὺ ἤδελαν νὰ βροῦν
στὸ Μοναστηράκι, παρέτειναν τὸ τα-
ξίδι τοῦς μέχρις Ὀμονοίας, ἐπειδὴ
ἦτο ἀδύνατον νὰ περάσουν ἀπὸ ἐκεῖ.

— Φαντασθῆτε τί ἔχει νὰ γῇν ἂν
πέση καὶ καμμιὰ ὑπόμα μεγαλειότης
διαρκείας. Θὰ παραστῇ ἀνάγκη νὰ με-
ταφερθῶν στὴν πρωτεύουσα ἡ βάρκα
τοῦ Πειραιῶς πρὸς ἑξυπηρέτησιν τῆς
συγκοινωνίας.

— Ἐφέτος, ἐντυχὸς, ὁ ἀπαισίας
μνημὸς δάγκειος δὲν μᾶς ἔκανε τὴν
ἐπίσκεψί του. Μᾶς ἐπισκέψθη ὅμως
ἀντ' αὐτοῦ ὁ τριήμερος πυρετός, τὸ
ἐπιδημολογικὸν τοῦ δαγκείου, ὅπως τὸν
λέει χαρακτηριστικὰ ὁ λαός.

— Παρουσιάζει τὰ ἴδια σημεῖα συμ-
πτώματα μὲ τὸν δάγκειον, χωρὶς ὅμως
νὰ ἔχη καὶ τὰ ἴδια ἀποτελέσματα.
Μόλις περάσουν ἡ τρεῖς ἡμέρες ὁ ἄ-
σθενες συνέχεται ἐντελῶς, ἐνὸς ὅπου
τοῦ περὶ τὸν δαγκειόληκτον ποὺ δὲν
συνήθισαν ἐντελῶς ἀόμα!...

— Πολλοὶ συμπολίται ἐπέφασαν ἤδη
τὸν τριήμερον, οἱ δὲ ἄλλοι τὸν ἀνα-
μένουν, ἂν καὶ καθὼς βεβαιώνουν οἱ
γιατροὶ, δὲν ὑπόκειται... ἔτις δι' αὐ-
τοὺς νὰ λάβῃ ἕκαστος πανδημίας.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ
Εἰς ΒΙΒΛΙΟ ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΜΕ ΤΑ... ΠΟΔΙΑ
Στὴν Ἀμερικὴν ἐξετυπώθη πρὸς τιμὴν
ἕνα πενήντα βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἔγρα-
ψε ἡ μὲς Γκαλτίν, μὲ τὰ πόδια! Ἡ
μὲς Γκαλτίν εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ ἐπὶ
ἀπὸ μνηστικότητα καὶ ἔπαθε παραλὴν
τῶν χειρῶν της, ἐκτοτε δὲ ἀρχισεν νὰ
ἐργάζεται μὲ τὰ πόδια. ἔχει συνε-
πῶς νὰ γράφῃ μὲ μολύβι, τὸ ὁποῖον
καταίει μεταξὺ τῶν δακτύλων τοῦ δε-
ξιῶ ποδὸς της. Τὸ βιβλίον τῆς ἀποτε-
λεῖται ἀπὸ ἑκατὸ σελίδες!...

Σημ. τῆς «Οἰκονομίας»
ἐκτὸς πολλῶν βιβλίων, καὶ μερικοῦ
ἐφημερίδας καὶ περιοδικῶν...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Απ' τ' Ημερολόγιο μιας νέας που αγάπησε μ' όλη της την καρδιά και που πένεσε όσο κανείς για την αγάπη!...)

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ: Η δεσποινίς Άλίκη δε Μερβίλ, υπερβολικά όμορφη, με κί' όρεξη, φτωχή, διπλωμάτις, τα πρώτα χρόνια της ζωής της. Πώς πέθανε ο πατέρας της, πώς αποτραβήχθηκαν με τη μητέρα της σε μια έρημη, πως γνωρίστηκαν εκεί με την οικογένειά του πλούσιου εμπόρου Δουκαστέλ, στον πύργο του όποιου εγκαταστάθηκαν κατόπιν προσκλήσεως της κ. Δουκαστέλ και της κόρης της Άντωνίνας. Στον πύργο αυτό η Άλίκη γνωρίζει τον νεαρό δικηγόρο Γουσταύο Μερβίλ, τον όποιον η γιαγιά της τον κ' Μπωπρέ προορίζει για σύζυγο της Άντωνίνας Δουκαστέλ. Μα από την πρώτη τους συνάντησι ο νέος έρωτής του πύργου, ο Γουσταύος και η Άλίκη Μερβίλ αγαπιούνται τρελά.

Είπε πειά νύχτα κ' η δύ' φίλες μιλούσαν στην κρεβατοκάμαρά τους για τον Γουσταύο, για τους άνδρες, για την αγάπη γενικάς.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όσο μιλούσαν με τη φίλη μου, η καρδιά μου σφυγγόταν. Ήμουν έρωτημένη με το νέο που προορίζαν για μηνστήρα της!...

Τι συνέβησε θα είχε αυτό, Θεέ μου!...

Δεν το πιστεύω και τόσο, μολονότι δεν τους εγγνώρισα άκομη. Μα τι, άρχιζεις κ' εσύ από τώρα να σγουραίνης τα μαλλιά σου;

Το κάνω...

Για να γίνεις πιο κομψή και ν' αρέσεις στο δικηγόρο, μου είπε χαμογελώντας η Άντωνίνα.

Τι είναι αυτά που βάζεις στο νου σου, καμμένη; Πώς μπορούσα να σκεφθώ τέτοιο πράγμα, αφού αυτός προσοφείλει για σένα;

Ναι, μα ξέρεις τί γίνεται χαμιά φορά;... Άλλωστε εσύ είσαι τόσο όμορφη κ' εγώ τόσο άσχημη!...

Εγώ όμως είμαι φτωχή και σύ είσαι πλούσια!...

Ο έρωας περιφρονεί τα πλούτη και την καταγωγή!...

Σ' αυτή την περίστασι όμως, Άντωνίνα, πρέπει να ξέρεις ότι το κοίμημα είναι παντοδύναμο. Έπειτα δεν είναι δά σωστό ν' άρπάξω από μια στενωπότη φίλη μου τον αγαπημένο της!...

Το πιστεύω, Άλίκη μου. Μα αν τυχόν ο νέος αυτός μου γυρίσει τις πλάτες και προτιμήσει εσένα;

Σου δίνω το λόγο μου ότι η άπάντησίς μου θα είναι η περιουμένη της!...

Το πιστεύω, Άλίκη μου. Μα αν τυχόν ο νέος αυτός μου γυρίσει τις πλάτες και προτιμήσει εσένα;

Σου δίνω το λόγο μου ότι η άπάντησίς μου θα είναι η περιουμένη της!...

Σ' εύχαιστώ, Άλίκη, για την διαβεβαίωσί σου. Πρέπει να υπολογίσω πως είμαι ζηλιάρα κ' αυτό το ελάττωμά μου μου στοιχίζει πολύ!...

Μείνε ήσυχη, φίλη μου. Είθε ο ύπνος να σου στείλη τα γλυκύτερα όνειρα!...

Όποτε, απ' αυτή τη συνομιλία κάμιαμε την προσευχή μας και πέσαμε να κοιμηθούμε. Εγώ δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι καθόλου από τις σκέψεις. Όλη τη νύχτα στριφογυρούσα άπάνω στο κρεβάτι και μόλις ξεμέρωσε βγήκα από το δωμάτιο του ύπνου χωρίς να ξυπνήσω την Άντωνίνα.

Περπατούσα μόνη κ' άρηρημένη μέσα στα δένδρα, με το κεφάλι χαμιαμένο, χωρίς να ξέρω τί γύρινα εκεί τόσο πρωί. Έξαφνα όμως άκουσα πιο πέρα βήματα αλόγου που πλησίαζε. Αυτό μ' έκαμε να τινάξω από πάνω μου με μιάς όλο το λήθαργο που με βάραινε. Ο προκρινός αυτός έπισκέπτης ήταν ο Γουσταύος Πρεβάλ!... Μόλις τον είδα ταράχτηκα και μια γλυκειά τρεμούλα πέρασε απ' όλο μου το σώμα.

Επήγα προς το μέρος του γαίγονα και του είπα:

Καλώς ήλθατε, κύριε. Δεν είναι άλλος κανένας εδώ για να σας υποδεχθώ, γιατί οι άλλοι δεν εξύπνησαν άκομη!...

Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

Σας εύχαιστώ πολύ, κύριε, αλλά επιτρέψατέ μου να είδοποιήσω την οικοδέσποινα για την άφιξί σας.

Μείνατε ήσυχη, δεσποινίς. Δεν επιθυμώ να άνησυχήσετε κανέναν εξ αιτίας μου. Μου άρείτε σεις, μωυ

Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

Σας εύχαιστώ πολύ, κύριε, αλλά επιτρέψατέ μου να είδοποιήσω την οικοδέσποινα για την άφιξί σας.

Μείνατε ήσυχη, δεσποινίς. Δεν επιθυμώ να άνησυχήσετε κανέναν εξ αιτίας μου. Μου άρείτε σεις, μωυ

Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

Σας εύχαιστώ πολύ, κύριε, αλλά επιτρέψατέ μου να είδοποιήσω την οικοδέσποινα για την άφιξί σας.

Μείνατε ήσυχη, δεσποινίς. Δεν επιθυμώ να άνησυχήσετε κανέναν εξ αιτίας μου. Μου άρείτε σεις, μωυ

Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

Σας εύχαιστώ πολύ, κύριε, αλλά επιτρέψατέ μου να είδοποιήσω την οικοδέσποινα για την άφιξί σας.

Μείνατε ήσυχη, δεσποινίς. Δεν επιθυμώ να άνησυχήσετε κανέναν εξ αιτίας μου. Μου άρείτε σεις, μωυ

Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

Σας εύχαιστώ πολύ, κύριε, αλλά επιτρέψατέ μου να είδοποιήσω την οικοδέσποινα για την άφιξί σας.

Μείνατε ήσυχη, δεσποινίς. Δεν επιθυμώ να άνησυχήσετε κανέναν εξ αιτίας μου. Μου άρείτε σεις, μωυ

Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

Σας εύχαιστώ πολύ, κύριε, αλλά επιτρέψατέ μου να είδοποιήσω την οικοδέσποινα για την άφιξί σας.

Μείνατε ήσυχη, δεσποινίς. Δεν επιθυμώ να άνησυχήσετε κανέναν εξ αιτίας μου. Μου άρείτε σεις, μωυ

Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

Σας εύχαιστώ πολύ, κύριε, αλλά επιτρέψατέ μου να είδοποιήσω την οικοδέσποινα για την άφιξί σας.

Μείνατε ήσυχη, δεσποινίς. Δεν επιθυμώ να άνησυχήσετε κανέναν εξ αιτίας μου. Μου άρείτε σεις, μωυ

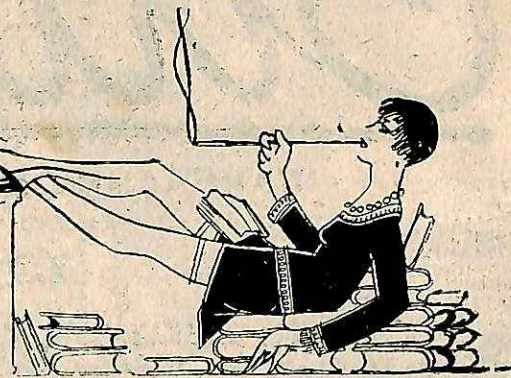
Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

Σας εύχαιστώ πολύ, κύριε, αλλά επιτρέψατέ μου να είδοποιήσω την οικοδέσποινα για την άφιξί σας.

Μείνατε ήσυχη, δεσποινίς. Δεν επιθυμώ να άνησυχήσετε κανέναν εξ αιτίας μου. Μου άρείτε σεις, μωυ

Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΠΕΡΡΕΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Απ' τ' Ημερολόγιο μιας νέας που αγάπησε μ' όλη της την καρδιά και που πένεσε όσο κανείς για την αγάπη!...)

Μείνε ήσυχη, φίλη μου. Είθε ο ύπνος να σου στείλη τα γλυκύτερα όνειρα!...

Όποτε, απ' αυτή τη συνομιλία κάμιαμε την προσευχή μας και πέσαμε να κοιμηθούμε. Εγώ δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι καθόλου από τις σκέψεις. Όλη τη νύχτα στριφογυρούσα άπάνω στο κρεβάτι και μόλις ξεμέρωσε βγήκα από το δωμάτιο του ύπνου χωρίς να ξυπνήσω την Άντωνίνα.

Περπατούσα μόνη κ' άρηρημένη μέσα στα δένδρα, με το κεφάλι χαμιαμένο, χωρίς να ξέρω τί γύρινα εκεί τόσο πρωί. Έξαφνα όμως άκουσα πιο πέρα βήματα αλόγου που πλησίαζε. Αυτό μ' έκαμε να τινάξω από πάνω μου με μιάς όλο το λήθαργο που με βάραινε. Ο προκρινός αυτός έπισκέπτης ήταν ο Γουσταύος Πρεβάλ!... Μόλις τον είδα ταράχτηκα και μια γλυκειά τρεμούλα πέρασε απ' όλο μου το σώμα.

Επήγα προς το μέρος του γαίγονα και του είπα:

Καλώς ήλθατε, κύριε. Δεν είναι άλλος κανένας εδώ για να σας υποδεχθώ, γιατί οι άλλοι δεν εξύπνησαν άκομη!...

Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

Σας εύχαιστώ πολύ, κύριε, αλλά επιτρέψατέ μου να είδοποιήσω την οικοδέσποινα για την άφιξί σας.

Μείνατε ήσυχη, δεσποινίς. Δεν επιθυμώ να άνησυχήσετε κανέναν εξ αιτίας μου. Μου άρείτε σεις, μωυ

Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

Σας εύχαιστώ πολύ, κύριε, αλλά επιτρέψατέ μου να είδοποιήσω την οικοδέσποινα για την άφιξί σας.

Μείνατε ήσυχη, δεσποινίς. Δεν επιθυμώ να άνησυχήσετε κανέναν εξ αιτίας μου. Μου άρείτε σεις, μωυ

Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

Σας εύχαιστώ πολύ, κύριε, αλλά επιτρέψατέ μου να είδοποιήσω την οικοδέσποινα για την άφιξί σας.

Μείνατε ήσυχη, δεσποινίς. Δεν επιθυμώ να άνησυχήσετε κανέναν εξ αιτίας μου. Μου άρείτε σεις, μωυ

Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

Σας εύχαιστώ πολύ, κύριε, αλλά επιτρέψατέ μου να είδοποιήσω την οικοδέσποινα για την άφιξί σας.

Μείνατε ήσυχη, δεσποινίς. Δεν επιθυμώ να άνησυχήσετε κανέναν εξ αιτίας μου. Μου άρείτε σεις, μωυ

Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

Σας εύχαιστώ πολύ, κύριε, αλλά επιτρέψατέ μου να είδοποιήσω την οικοδέσποινα για την άφιξί σας.

Μείνατε ήσυχη, δεσποινίς. Δεν επιθυμώ να άνησυχήσετε κανέναν εξ αιτίας μου. Μου άρείτε σεις, μωυ

Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

Σας εύχαιστώ πολύ, κύριε, αλλά επιτρέψατέ μου να είδοποιήσω την οικοδέσποινα για την άφιξί σας.

Μείνατε ήσυχη, δεσποινίς. Δεν επιθυμώ να άνησυχήσετε κανέναν εξ αιτίας μου. Μου άρείτε σεις, μωυ

Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

Σας εύχαιστώ πολύ, κύριε, αλλά επιτρέψατέ μου να είδοποιήσω την οικοδέσποινα για την άφιξί σας.

Μείνατε ήσυχη, δεσποινίς. Δεν επιθυμώ να άνησυχήσετε κανέναν εξ αιτίας μου. Μου άρείτε σεις, μωυ

Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

Σας εύχαιστώ πολύ, κύριε, αλλά επιτρέψατέ μου να είδοποιήσω την οικοδέσποινα για την άφιξί σας.

Μείνατε ήσυχη, δεσποινίς. Δεν επιθυμώ να άνησυχήσετε κανέναν εξ αιτίας μου. Μου άρείτε σεις, μωυ

Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

Σας εύχαιστώ πολύ, κύριε, αλλά επιτρέψατέ μου να είδοποιήσω την οικοδέσποινα για την άφιξί σας.

Μείνατε ήσυχη, δεσποινίς. Δεν επιθυμώ να άνησυχήσετε κανέναν εξ αιτίας μου. Μου άρείτε σεις, μωυ

Περνούσα απέξω, δεσποινίς, και μόλις σας είδα απέφασσα να σας πλησιάσω για να σας προσφέρω τα σέβη μου, μωυ άπάντησε με γλυκειά κ' ευγενική φωνή.

Σας εύχαιστώ πολύ, κύριε, αλλά επιτρέψατέ μου να είδοποιήσω την οικοδέσποινα για την άφιξί σας.

Μείνατε ήσυχη, δεσποινίς. Δεν επιθυμώ να άνησυχήσετε κανέναν εξ αιτίας μου. Μου άρείτε σεις, μωυ

ρα άστροσάτου άξιωματικού, κύριε.

Μένετε σ' αυτό το χωριό, καθώς μου είπε η θεία μου;

Μάλιστα, κύριε. Είμεθα φίλοι-νούμενοι σ' αυτόν τον πύργο, γιατί η μετρία περιορίσα μας δεν μας επιτρέπει να ζούμε καλύτερα.

Αυτή τη στιγμή άκούστηκε η φωνή της Άντωνίνας που με καλούσε. Σε λίγο παρουσιάστηκε μπροστά μας κ' η έκκλησίς της ήταν μεγάλη, γιατί δεν περίμενε να δη σ' αυτό το μέρος τον Γουσταύο σε τέτοια ώρα και μάλιστα μαζί μ' εμένα.

Εσείς δώ, κύριε;... τραύλισε με κάποια ταρχή.

Ναι, Άντωνίνα, της άπάντησα άμέσως εγώ. Ο κύριος έτυχε να περνάει, από όλγιο, σπάζει από τον πύργο, με είδε και στάθηκε να μ' χωρήσει.

Ναι, αλλά οι γονείς μου δεν έφροναν πως βρίσκεται εδώ ο κύριος...

Δεν θέλησα ν' άφήσω την δεσποινίδα Άλίκη να τοις χαλάσει τον ύπνο, άπάντησε τώρα ο νέος δικηγόρος.

Η Άντωνίνα περιορίστηκε να χαμογελάσει και προχώρησε μαζί μας άνάμεσα στα δένδρα.

Ο περίπατος βάσταζε άρεκή ώρα. Σ' όλο αυτό το διάστημα ο Γουσταύος μας διηγείτο τις απολάσεις και τις διασκεδάσεις του Παρισιού και μας περιέγραφε με ζωηρότητα χρώματα όλες τις χαρές του επαγγέλμου αυτού παραδείσου. Άπαντούσε με προθυμία σ' όλες τις απορίες μας και κάπου-κάπου έριχνε άπάνω μου γλυκύτατες ματιές, γεμάτες αγάπη και φλόγα, που φτάναν ως τα βάθη της καρδιάς μου.

Γροζόντας κ' οι τρεις μας στον πύργο, άνταμιώσαμε την κυρία Δουκαστέλ, της οποίας η παρακλήσεις δεν καθώρθωσαν να πείσουν το δικηγόρο να μείνει στο πρόγευμα. Ο κύριος Πρεβάλ προφασίστηκε σπουδαίες υποθέσεις κ' έφυγε με την ύποσχεσι ότι θαρχόταν το βράδυ και θα δειπνούσε μαζί μας.

Από το άπόγευμα η Άντωνίνα έβγαλε και φόρεσε όλα τα φορέματά της για να δη πού της πεί. Ήθελε να γοητεύσει το νέο δικηγόρο.

Εγώ, αν και ζήλευα, η φτωχή, της έδωσα φρόνιμες συμβουλές όταν μούδειχνε τις πλούσιες άμφιέσεις της.

Το βράδυ, τέλος, όταν ήρθε ο Γουσταύος, εγώ δεν φορούσα παρά μια λευκή ρούπα από μουσελίνα, ενώ η Άντωνίνα, παρά τις συμβουλές μου, είχε στολισθί με τόση άκαλασθησία, που φαινόταν τρομερά άσχημη.

Η βραδιά πέρασε ειχάριστα. Ο Γουσταύος δεν έξεκολλούσε τα μάτια

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Οι άριθμομανείς... Ο Ζολά που μετρούσε τα φανάρια των δρόμων. Ο Μ. Ναπολέων και τα παράθυρα των σπιτιών. Ο Μαξκρίνος και οι έναντίον του λίβελλοι. Μία έπιμερής έπιχείρησις. Το σπασμένο κόκκιλλο του φόν Κλάιστ. Πώς έγινε καλά, για να μην άκούση τους γιατρούς του. Ο Θιέρρος και ο στρατιώτης, κτλ. κτλ.

Μία από τις μεγάλες μανίες πολλών ανθρώπων είναι και η μανία να μετρούν διαρκώς άοριμένα αντικείμενα που συναντούν στο δρόμο τους. Τα θύματα της μανίας αυτής είναι πολλά, πολύ περισσότερα απ' ό,τι θα μπορούσε κανείς να φαντασθί. Τα περισσότερα μάλιστα απ' αυτά είναι άνθρωποι διάσημοι, διακρινόμενοι για το πνεύμα τους ή τα κατορθώματά τους.

Περίφημος... άριθμομανής ήταν και ο διάσημος Γάλλος συγγραφέας Αλφίλιος Ζολά. Κάθε φορά που θα έβγαινε έξω από το σπίτι του μετρούσε όλα τα άμάξια, τα φανάρια και τις έξω-θύρες που θα συναντούσε στο δρόμο του. Ποτέ δεν άνέβαινε μια σκάλα, χωρίς να μετρήσει τα σκαλοπάτια της. Ποτέ του δεν άρχιζε το πρωί να γράφει, χωρίς να μετρήσει προηγουμένως όλα τα αντικείμενα που βρίσκονταν στο δωμάτιό του και, αν τύχαινε άργότερα να παρατηρήσει ότι δεν είχε υπολογίσει σ' αυτά το ένα ή το άλλο αντικείμενο, τότε διέκοπτε άμέσως την εργασία του και ξανάρχιζε το μέτρημά του από την άρχή!...

Την ίδια μανία είχε κ' ένας άλλος σιμπατριώτης του, ο Μέγας Ναπολέων. Αυτός πάλι μετρούσε όλα τα παράθυρα έπάνω στα όποια έπεφτε το μπίτι του. Ποτέ, ούτε κατά τις χειμώστες και έπισιμώστες περιστάσεις δεν τον άφηνε η μανία του αυτή. Είτε ήταν επί κεφαλής των στρατευμάτων του, είτε βρισκόταν μέσα στο αυτοκρατορικό του άμάξι και πήγαινε σε μία τελετή, έπερε άσφαρητίως να μετρήσει όλα τα παράθυρα όλων των σπιτιών που βρισκόνησαν δεξιά του και άριστερά του!...

Ένας περίφημος Άγγλος γιατρός πάλι είχε τη μανία να μετράει όλα τα κάγκελα των σιδηρέων κιγκλιδιμάτων που συναντούσε στο δρόμο του, ένας δέ σιμπατριώτης του δικηγόρος μετρούσε όλες τις έπιγραφές των καταστήματων μπροστά από τα όποια περνούσε. Άν κατά τύχην τον συναντούσε την ώρα εκείνη κανένας γνωστός του και άρχιζε να του κουδενιάζει, προτού άκόμα τον χωρήσει, σημείωνε με βία με το μολύβι του έπάνω στο μανικέτι του τον άριθμό στον όποιον είχε φτάσει, για να συνεχίσει κατόπιν, μόλις ο γνωστός του θα έφευγε, το μέτρημά του!...

Είπε γνωστό ότι, κατά την εποχή που πρωθυπουργός της Γαλλίας ήταν ο καρδινάλιος Μαζαρινός, δεν περνούσε ήμερα χωρίς να κυκλοφορήσουν έναντίον του σατυρικά ποιήματα και λίβελλοι, γιατί σχεδόν κανένας Γάλλος δεν τον χώνευε. Όλα αυτά όμως άφηναν τον καρδινάλιο έντελώς άδιάφορο και δεν του έκαναν καμιά έντύπωσι. Μία φορά όστόσο, που κυκλοφόρησε έναντίον του ένας λίβελλος πολύ πιο πειραχτικός από τους προηγουμένους, ήμωσε πολύ και διάταξε την άστυνομία να κατάσχει όλα τα άντίτυπα του και να του τα πεί στο παλάτι του για να τα κάψει. Όταν όμως τα συγκέντρωσε όλα, σκέπτηκε φρονιμώτερα και όχι μόνο δεν τα έκα-

ψε αλλά άνέθεσε σε μερικούς έμπιστους ανθρώπους του να τα πουλήσουν. Έτσι από την έπιχείρησι αυτή ο φίλάρχος καρδινάλιος έκέρδισε δέκα χιλιάδες τάλληρα.

Ο ίδιος σιμπατής να λή για τους Γάλλους:

—Οι Γάλλοι είναι πολύ χαριτωμένοι άνθρωποι. Όταν τους άφήνω να φωνάζουν και να θορυβούν, μ' άφήνουν κι' αυτοί να κάνουν ό,τι θέλουν!...

Ένας από τους μεγαλειότερους στρατηγούς του Φρειδερίκου του Μεγάλου της Πρωσίας ήταν ο βαρώνος φόν Κλάιστ. Ο Κλάιστ, σε ηλικία

καί τους φοβόρισε ότι θα πυροβολούσε όποιον θα τολμούσε να τον πλησιάσει κρατώντας στο χέρι του μαχαίρι ή πριόνι!... Οι γιατροί τότε, βλέποντας την έπιμονή του άπεφάσισαν να περιτομήσουν άπλως την πληγή, άπεκδομένοοι κάθε εύθύνης για τα περυνάτερα. Παρ' έλλειδα, η πληγή γιατρεύτηκε, αλλά όταν σηκώθηκε ο Κλάιστ παρετήρησε ότι το κόκκαλο ήταν κολλημένο στο δά και ότι δά κόκκαλο ταινιέ καθ' όλη του τη ζωή. Με σπου-

δύο πυρομαχία άπεφάσισε τότε ο νεαρός λοχαγός να σπάσει μόνος του πάλι το πόδι του. Άνέθηκε έπάνω στο άλόγο του και απ' εκεί πήδησε κάτω.

Άμέσως το μόλις γιατρεμένο κόκκαλο έσπασε και πάλι.

Ένας έπιτήδειος χειρουργός άνέλαβε τότε την δεύτερα θεράπεια του σπασμένου ποδιού και το περιτομήθηκε τόσο καλά, όστε σε λίγον καιρό ο Κλάιστ μπορούσε να τρέχει και να περπατά όπως πριν και καλύτερα άκόμη!

Όστε, καθώς βλέπετε, άξίζει καμιά φορά να μην άκούη κανείς τους γιατρούς.

Οταν ο περίφημος πολιτικός Θιέρρος ήταν πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας, είχε πεί κάποτε να άσχεφθί την πατρίδα του, τη Μασσαλία. Έκει, μία μέρα, καθώς περνούσε χωρίς κανένα συνοδό μπροστά από κάποιο στρατόνα, είδε το φασκό στρατιώτη ο όποιος είχε άφήσει το όπλο του κ' έτοργε φομοτόρι. Ο Θιέρρος τον έπληρωσε τότε και τον άότησε:

—Τι χαμιάρα, φίλε! Πώς τα περνάτε στο στρατιωτικό;

—Και τί σε μέλει του λόγου σου και ρωτάς; άπάντησε ο στρατιώτης με το στόμα γεμάτο.

—Ρωτώ, γιατί ενδιαφέρομαι κ' εγώ για σένα.

—Γιατί; Μήπως είσαι δεκανέας;

—Κάτι περισσότερο.

—Λοχίας;

—Τράβα άκόμα.

—Άνθυπολοχαγός;

—Παραπάνω.

ΛΙΓΟΙ από τους αναγνώστες μας θα ξέρουν τὸν πρίγκηπα Λουδοβίκο Φίλιππο τῆς Ὁρλεάνης, τὸν περίφημο Φίλιππο - Γεώργιο, ὅπως τὸν ἐβόλε ὁ Γαλλικὸς λαὸς, τὸν πρῶτο ἐξάδελφο τοῦ καρατομηθέντος Βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου Ἰερού.

Ὁ παρόμοιος αὐτὸς πρίγκηπος εἶνε ἀσφαλῶς ἓνα ἀπὸ τὰ πῶς περιέργεια, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὰ πῶς ἐνδιαφέροντα, πρόσωπα πού ἐδρασαν κατὰ τὴν τρομερὴ ἐποχὴ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, καὶ γι' αὐτὸ ἀξίζει νὰ ῥίξουμε μιά ματιά στὴν περιπετειώδη ζωὴ του.

**

Ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος Ἰωσήφ, δούξ τῆς Ὁρλεάνης, πρῶτος βασιλικὸς πρίγκηπος, γεννήθηκε στὸ ἀνάκτορο τοῦ Σαιν-Κλό, στίς 13 Ἀπριλίου τοῦ 1747. Ὅσοι τὸν ἐγνώριον κατὰ τὴν νεότητά του, τὸν περιέγραφαν μὲ τὰ κολακευτικώτερα λόγια. Ἦταν ψηλός, κομψός, ὡραίος καὶ πνευματώδης. Τὸ κυριώτερό του ὅμως προτέρημα ἦταν ἡ ἀπειρη καλοσύνη του. Στίς 5 Ἀπριλίου 1769 παντρεύτηκε τὴν Λουίζα Μαρία Ἀδελαΐδα τῶν Βουρβόνων, μιά ἀπὸ τὶς σικανότερες καὶ ὡραιότερες συγχρόνως Γαλλίδες πριγκίπισσες.

Κατὰ τὴν τελετὴ τῶν γάμων τοῦ ὁ δημοκρατικὸς αὐτὸς πρίγκηπος ἔδωκε τὴν πρῶτὴ ἀφορμὴ δυσσεβοτικῆς ἐναντίον του τοῦτος ἀντιπροσώπου τῆς παλαιᾶς Γαλλικῆς ἀριστοκρατίας. Σύνεβη, δηλαδή, τὸ ἔξισ ἐπισόδιο:

Στὴν ἐκκλησίᾳ ὁ γαμπρὸς δὲν εἶχε τοποθετηθῇ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἱεροῦ, ὅπου, σύμφωνα μὲ τὸν κανόνος τῆς ἐθιμοτυπίας, ἔπρεπε νὰ βρίσκεται. Κάποιος αὐλικὸς τότε ἔσπευσε νὰ τὴν τοῦτο ἐπιδείξει αὐτῷ. Ἀμέσως ὁ πρίγκηπος μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν του ἀφέλεια... ἐπὶ δὲ πᾶν ἀπὸ τὴν οὐρὰ τοῦ φορέματος τῆς νύμφης καὶ βρόδῃ του στὴ θέα του! Ἡ συμπεριφορὰ του αὐτῇ, πού ἐδειχνε τὴν ἐλαφρότητα καὶ τὴν περιφρόνησιν ἐκ μέρους του πρὸς τοὺς τύπους τοῦ πρωτοκόλλου, ἀπέτελεσε σκάνδαλον γιὰ τὴν Αὐλή!... Καὶ ἀπὸ τότε οἱ γέροι συντηρητικοὶ ἀριστοκράτες, πού ἦσαν προσκολλημένοι μὲ φανατισμὸ στὰ καθεστώματα, τοῦ ἐκήρυξαν αἰσιπλήρᾳ τὸν πόλεμον...

Ὁ πρίγκηπος ὥστόσο, μὲ τὸν ξέγνοιαστο χαρακτήρα πού εἶχε, δὲν ἐβδινε φροσκά, μιά δεκάρα γιὰ τέτοια μικροπράγματα... Καί, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μὴν ἀκόμα περισσότερο στὴ μὴν τῶν εὐγενῶν, ἄρχισε νὰ περνᾷ μὴν ζωὴ ἐξαιρετικὰ σκανδαλώδη: Οἱ ἑρωτῆς του μὲ κορίτσια τοῦ λαοῦ, τὰ ὑπερογκὰ χρῆμα, ἡ οἰκειότης, μὲ τὴν ὁποῖαν ἐφέρετο πρὸς τοὺς ἀπλοῦς ἀνθρώπους, ὅλ' αὐτὰ συνέτειναν νὰ τὸν καταστήσουν πολὺ γρηγόρα ἀντιπαθῆστον τοῖς ἀριστοκράταις - καὶ φυσικὰ ἀντιπαθῆστον στὸ λαό.

Ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης, μολονότι βασιλικὸς, ἦταν τόσο σπάταλος, ὥστε δὲν ἄρχισε νὰ ἐξοικονομῇ ὅλη τὴν περιουσίαν καὶ νὰ συνάγει ὑπερογκὰ χρῆμα. Ἀν ἤθελε νὰ μὴν ἴδῃ τοὺς ἄλλους πρίγκηπους, δὲν εἶχε παρὰ μὴν ἐντολή, ὥστε τὰ χρῆμα τὰ νὰ ἐξοικονομῇ... ἀπὸ τὸ δημοσιὸν τα μείον. Ὁ δούξ ὅμως δὲν τὸ καταδέχτηκε αὐτὸ καὶ γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ οικονομικὸ ἀδιέξοδον ἐπρωτίμως νὰ κάμῃ διάφορες, ἀπαρνητικὰς, ἢ κυ-

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΝΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΨ!...

Ὁ πρίγκηπος καὶ ἡ Αὐλὴ τῆς Γαλλίας. Ἐνα χαρακτηριστικὸ ἐπεισόδιον κατὰ τοὺς γάμους του. Ὁ γαμπρὸς πηδάει τὴν οὐρὰ τῆς νύμφης. Ἡ μὴνις τῆς ἀριστοκρατίας. Πῶς ἔγινε ὁ πρίγκηπος λατρευτὸς ἀπὸ τὸ λαό. Οἱ ἐρωτῆς του καὶ ἡ ἐπιχειρήσεις του. Ἐνοικιαστὴς πε-

λυκατοικιών. Ἡ ἐξορία του. Στὸν πόλεμον τῆς Ἀμερικανικῆς ἀνεξαρτησίας. Τὸ μίσος τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας. Ἡ Γαλλικὴ Ἐπαναστάσις. Ὁ πρίγκηπος ψηφίζει τὸ θάνατον τοῦ ἐξάδελφου τοῦ βασιλέως, κλπ. κλπ.

ριώτερον ἀπ' αὐτὲς, ἡ ὁποία καὶ ἐπρόκλεσε τὸ μεγαλύτερον σκάνδαλον τοῖς κύκλοις τῆς Αὐλῆς, ἦταν τὸ χεῖμα διαφόρων πολυκατοικιών, τὶς ὁποῖες ἐνοικίαζε φτηνότερα τοῖς ἀνθρώποις τοῦ λαοῦ! Οἱ αὐλικοί, φυσικὰ, ἐβρόνχον μὲ τὴν νέα αὐτὴ ἀναξιοπρέπεια τοῦ πρίγκηπου. Ὁ λαὸς ὅμως ἐνθουσιάζετο. Καὶ ὁ δούξ ἐκαιοποιοῦντο περισσότερο ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ λαοῦ, παρὰ ἀπὸ τὸν τοῖς αὐλικῶν πού κυκλοφόρησαν ἐναντίον του οἱ εὐγενεῖς.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ δούξ ἄρχισε ν' ἀνακατεῖται καὶ στὴν πολιτικὴ, κἀνοντας ἀγροῦς καὶ βρόδῃ του στὴ θέα του! Ἡ συμπεριφορὰ του αὐτῇ, πού ἐδειχνε τὴν ἐλαφρότητα καὶ τὴν περιφρόνησιν ἐκ μέρους του πρὸς τοὺς τύπους τοῦ πρωτοκόλλου, ἀπέτελεσε σκάνδαλον γιὰ τὴν Αὐλή!... Καὶ ἀπὸ τότε οἱ γέροι συντηρητικοὶ ἀριστοκράτες, πού ἦσαν προσκολλημένοι μὲ φανατισμὸ στὰ καθεστώματα, τοῦ ἐκήρυξαν αἰσιπλήρᾳ τὸν πόλεμον...

Ὁ πρίγκηπος ὥστόσο, μὲ τὸν ξέγνοιαστο χαρακτήρα πού εἶχε, δὲν ἐβδινε φροσκά, μιά δεκάρα γιὰ τέτοια μικροπράγματα... Καί, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μὴν ἀκόμα περισσότερο στὴ μὴν τῶν εὐγενῶν, ἄρχισε νὰ περνᾷ μὴν ζωὴ ἐξαιρετικὰ σκανδαλώδη: Οἱ ἑρωτῆς του μὲ κορίτσια τοῦ λαοῦ, τὰ ὑπερογκὰ χρῆμα, ἡ οἰκειότης, μὲ τὴν ὁποῖαν ἐφέρετο πρὸς τοὺς ἀπλοῦς ἀνθρώπους, ὅλ' αὐτὰ συνέτειναν νὰ τὸν καταστήσουν πολὺ γρηγόρα ἀντιπαθῆστον τοῖς ἀριστοκράταις - καὶ φυσικὰ ἀντιπαθῆστον στὸ λαό.

Ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης, μολονότι βασιλικὸς, ἦταν τόσο σπάταλος, ὥστε δὲν ἄρχισε νὰ ἐξοικονομῇ ὅλη τὴν περιουσίαν καὶ νὰ συνάγει ὑπερογκὰ χρῆμα. Ἀν ἤθελε νὰ μὴν ἴδῃ τοὺς ἄλλους πρίγκηπους, δὲν εἶχε παρὰ μὴν ἐντολή, ὥστε τὰ χρῆμα τὰ νὰ ἐξοικονομῇ... ἀπὸ τὸ δημοσιὸν τα μείον. Ὁ δούξ ὅμως δὲν τὸ καταδέχτηκε αὐτὸ καὶ γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ οικονομικὸ ἀδιέξοδον ἐπρωτίμως νὰ κάμῃ διάφορες, ἀπαρνητικὰς, ἢ κυ-

Γαλλικοῦ στόλου. Στίς ναυμαχίες πού ἔδωκε μὲ τοὺς Ἀγγλοὺς, ἐπέδειξε ὑπεροχὴν ψυχραιμίας καὶ ἀνδρείας, ὅταν δὲ ἐπείσσεψε στὸ Παρίσι καὶ παρουσιάστηκε γιὰ πρῶτὴ φορὰ στὴν Ὁρλεάνη, οἱ Παριεῖς τὸν ἀπεθρόνισαν.

Ἐ, αὐτὸ ἔφτασε... Οἱ ἐχθροὶ τοῦ πρίγκηπου ἔσπευσαν νὰ ἐκμεταλλεῖν τὸ γεγονός αὐτὸ καὶ νὰ ὑποβάλουν στὸν βασιλέα τὴν γνώμη ὅτι ἡ μεγάλη δημοτικότης τοῦ δούξος ἄρχισε νὰ γίνεται ἐπικίνδυνον γιὰ τὸν θρόνον... Ὁ βασιλεὺς παρεσύρθη ἰ

τοὺς συκοφάντες καὶ ἔβαλε τὴν Μαρία Ἀντουανέτταν νὰ γράψῃ ἓνα δομώτατο γράμμα σὲ τὸν δούκα, καλῶντάς τον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀρχὴν τοῦ στόλου καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι...

Ἀπὸ τότε, μεταξὺ τοῦ δούξος τῆς Ὁρλεάνης καὶ τῆς βασιλίσσης ἄρχισε ν' ἀναπτύσσεται ἡ ἀισθημὰ ἀντιπαθείας... Ἡ ἀντιπάθεια αὐτὴ ἐχρονολογεῖται ἀπὸ καιροῦ. Λίγον καιροῦ μετὰ τὸν γάμον τῆς ἡ Μαρία Ἀντουανέτταν εἶχε δεχθῇ

τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀδελφοῦ της, τοῦ ἀρχιδούκους τῆς Αὐστρίας Μαξιμιλιανού. Ἡ βασιλίσσα, πού ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὸν ἀδελφὸν της, θέλοντας νὰ τὸν ἔξῃ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο κοντὰ της, τὸν ἐμπόδισε νὰ πᾶν νὰ ἐπισκεφθῇ, ὅπως ἀπαιτοῦσαν οἱ τύποι, τοὺς Γάλλους πρίγκηπους. Ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης ἐθέλωρε τὸ γεγονός αὐτὸ ὡς ἐξαιρετικὰ προσβλητικὸ γι' αὐτόν, καὶ ἀπὸ τότε ἀντιπάθησε τὴν Μαρία Ἀντουανέτταν. Τώρα ὅμως ἡ ἀντιπάθεια αὐτὴ εἶχε μεταβληθῇ σχεδὸν σὲ μίσος.

τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀδελφοῦ της, τοῦ ἀρχιδούκους τῆς Αὐστρίας Μαξιμιλιανού. Ἡ βασιλίσσα, πού ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὸν ἀδελφὸν της, θέλοντας νὰ τὸν ἔξῃ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο κοντὰ της, τὸν ἐμπόδισε νὰ πᾶν νὰ ἐπισκεφθῇ, ὅπως ἀπαιτοῦσαν οἱ τύποι, τοὺς Γάλλους πρίγκηπους. Ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης ἐθέλωρε τὸ γεγονός αὐτὸ ὡς ἐξαιρετικὰ προσβλητικὸ γι' αὐτόν, καὶ ἀπὸ τότε ἀντιπάθησε τὴν Μαρία Ἀντουανέτταν. Τώρα ὅμως ἡ ἀντιπάθεια αὐτὴ εἶχε μεταβληθῇ σχεδὸν σὲ μίσος.

Ἔτσι, ὅταν συνεκλήθη ἡ πρῶτὴ λαϊκὴ Βουλὴ, ὁ δούξ ἐπιδείχθη νὰ προσέλθῃ καὶ νὰ λάβῃ μέρος σ' αὐτήν, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς τάξεως τῶν εὐγενῶν. Ἀπὸ τότε δὲ ἄρχισε ἡ καθαντὸ δράσις του. Ὁ βασιλεὺς, βλέποντας ὅτι ὁ ἐξάδελφός του, ἀντὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ συμφέροντα τῶν εὐγενῶν, ὑπεστήριξε τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ, τοῦ ἐφέρετο σκαῦτα, ἐνῶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ δούξος ἔχον ἔσπασαν πειὰ φανερὰ ἐναντίον του. Ἐ, αὐτὸ ἔφτασε... Ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης ἐξορίστηκε, γιὰ δεύτερη φορὰ, στὴν Ἀγγλία.

Οἱ δημοκρατικοὶ ὅμως ὅταν ἔμαθαν τὴν πονὴν πού εἶχε ἐπιβλήθῃ στὸν λατρετὸν τοῦ πρίγκηπου, ἔγιναν ἔξυφρονῶν. Ὁ λαὸς συνέφρονε αὐτὸν ἀδρόμῃ στὴ Βουλὴν, ἀπ' ὅπου ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ καὶ δὲν τὸν ἄφινε νὰ μὴν στὸ πλοῖον... Ὁ δούξ ὥστόσο κατάρθρωσε νὰ διασχίῃ τὸ πλῆθος καὶ νὰ φύγῃ...

Οἱ βασιλοφρόνες τότε ἐξήγησαν ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν ἐκκλησίαν τὴν ἀδία νὰ διωχθῶντο ποινικῶς ὡς ἐπαναστάται δούξ τῆς Ὁρλεάνης καὶ ὁ Μικροπῶν. Ἡ Ἐθνικὴ ἐκκλησία ὅμως ἀνέβηκε νὰ τὴν χορηγήσῃ. Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο ὄρασμα τῆς Ἐθνικῆς ἐκκλησίας ἐναντίον τοῦ βασιλέως καὶ τῶν φίλων του.

Ὁ δούξ ἔμεινε ἐξοριστὸς ἐπὶ ἔξι μῆνες. Ὅταν γύρισε στὸ Παρίσι, ἡ πρῶτὴ του φροντίς ἦταν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν βασιλέα. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἐδέχθη φιλικῶς. Κατόπιν ὁ δούξ ἔπλεγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν βασιλίσσαν. Ἐ, αὐτὸ ἔφτασε... Ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης ἐξορίστηκε, γιὰ δεύτερη φορὰ, στὴν Ἀγγλία.

Οἱ βασιλοφρόνες τότε ἐξήγησαν ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν ἐκκλησίαν τὴν ἀδία νὰ διωχθῶντο ποινικῶς ὡς ἐπαναστάται δούξ τῆς Ὁρλεάνης καὶ ὁ Μικροπῶν. Ἡ Ἐθνικὴ ἐκκλησία ὅμως ἀνέβηκε νὰ τὴν χορηγήσῃ. Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο ὄρασμα τῆς Ἐθνικῆς ἐκκλησίας ἐναντίον τοῦ βασιλέως καὶ τῶν φίλων του.

Ὁ δούξ ἔμεινε ἐξοριστὸς ἐπὶ ἔξι μῆνες. Ὅταν γύρισε στὸ Παρίσι, ἡ πρῶτὴ του φροντίς ἦταν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν βασιλέα. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἐδέχθη φιλικῶς. Κατόπιν ὁ δούξ ἔπλεγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν βασιλίσσαν. Ἐ, αὐτὸ ἔφτασε... Ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης ἐξορίστηκε, γιὰ δεύτερη φορὰ, στὴν Ἀγγλία.

Ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης ἐξορίστηκε, γιὰ δεύτερη φορὰ, στὴν Ἀγγλία. Ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης ἐξορίστηκε, γιὰ δεύτερη φορὰ, στὴν Ἀγγλία. Ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης ἐξορίστηκε, γιὰ δεύτερη φορὰ, στὴν Ἀγγλία.

Ἔτσι, ὅταν συνεκλήθη ἡ πρῶτὴ λαϊκὴ Βουλὴ, ὁ δούξ ἐπιδείχθη νὰ προσέλθῃ καὶ νὰ λάβῃ μέρος σ' αὐτήν, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς τάξεως τῶν εὐγενῶν. Ἀπὸ τότε δὲ ἄρχισε ἡ καθαντὸ δράσις του. Ὁ βασιλεὺς, βλέποντας ὅτι ὁ ἐξάδελφός του, ἀντὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ συμφέροντα τῶν εὐγενῶν, ὑπεστήριξε τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ, τοῦ ἐφέρετο σκαῦτα, ἐνῶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ δούξος ἔχον ἔσπασαν πειὰ φανερὰ ἐναντίον του. Ἐ, αὐτὸ ἔφτασε... Ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης ἐξορίστηκε, γιὰ δεύτερη φορὰ, στὴν Ἀγγλία.

Τὰ γεγονότα ὥστόσο διεδέχοντο τὸ ἓνα τὸ ἄλλο μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Γέλωνος. Μὲ τὸ σπῆδος γυνὸν πρὸ τῶν Συρακουσίων. Οἱ ὄβριστοι τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων. Τὸ παίξιμο τῶν ζαριῶν καὶ τῆς ζωῆς. Μία βασιλίσσα μὲ μεγάλη κρίσι. Ἡ καλοσύνη τοῦ Γαμβέττα. Πῶς ἐπλήρωσε τὸ πρῶτο. Πῶς ὁ Ἑβραῖος ἀπέδειξε ὅτι ὁ Καρτέσιος ἦταν βλάς! Ἡ διπλωματία καὶ ἡ εὐκρίνεια. Πῶς ἐπιάστηκε ὁ κουρεὺς τοῦ Δουμά, κλπ.

Ὁ Γέλων, ὁ τύραννος τῶν Συρακουσίων, ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀρχοντας τῆς ἐποχῆς του. Κάποιοι μερικοὶ ἐχθροὶ του διαφώνησαν συνωμοσίαν μὲ τὸ πλοῖον νὰ τὸν δολοφονήσουν γιὰ νὰ πάρουν αὐτοὶ τὴν ἐξουσίαν. Μόλις τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Γέλων, ἐκέλευσε ἀμέσως τοὺς Συρακουσίους σὲ συνέλευσιν, στὴν ὁποία προσήλθε καὶ αὐτὸς ἑνωπλός. Ἐκεῖ, ἀφ' οὗ ἐξέθεσε τὴν ὑπερησείαν του πρὸς τὴν πόλιν καὶ ἀπεκάλυψε τὴν ἐναντίον του συνωμοσίαν, πέταξε κατόπιν κάτω τὰ ὄπλα του καὶ προτείνοντας τὰ στήθη του πρὸς τὸ πλῆθος εἶπε:

—Καθὼς βλέπετε, εἰμὲν μόνο ἐγὼ τὸ χιτῶνα μου. Εἰμὲν, λοιπόν, στὴ διάθεσιν ὡς καὶ μπορεῖτε νὰ μὲ κάμειτε, ὅ,τι θέλετε.

Οἱ παρισταμένοι τότε, γεμάτοι θαυμασμὸν πρὸς τὸν ἀρχόντην τῶν, συνέλαβαν ἀμέσως τοὺς συνωμοτὰς καὶ τοὺς παρέδωκαν σ' αὐτὸν νὰ τοὺς τιμωρήσῃ. Ἐπειτα ἔστησαν πρὸς τὴν πόλιν ἓνα ἄγαλμα, τὸ ὅποιον τὸν παρίστανε μόνον μὲ τὸν χιτῶνα του, γιὰ νὰ χρησιμεύῃ ὡς παράδειγμα στοὺς μεταγενεστέρους βασιλεῖς.

Κατ' ἐξουσίαν καίποτε στὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ὅτι μερικοὶ στρατιῶται τὴν εἶχαν κακολογήσει. Τότε ὁ καρδινάλιος Λαυρεντί, ὁ ὁποῖος ἦταν παρὼν ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, εἶπε ὅτι ὁ ἀνακλήσει τοὺς ὄβριστοι καὶ θὰ διατάξῃ ἀμέσως νὰ τοὺς θανατώσουν.

Μόλις ἀκούσε τὴν ἀπειλὴν αὐτῆς τρομερὰ ἐκείνη βασιλίσσα, εἶπε τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ λόγια:

—Ὅχι, μὰ τὴν τὴν τιμωροῦσε καὶ ὁ δόλος. Θέλω νὰ μάθω οἱ μεταγενέστεροι ὅτι μὴ γυναικὰ, βασιλίσσα καὶ ἱταλίδα, μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὸ θυμὸν της, ἔστω καὶ μὴ φορὰ στὴ ζ τῆς...

Διηγούνται ὅτι κάποτε, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαῖος ἐπαίξε ζάρια μὲ τοὺς αὐλικούς του, τὸν ἐπλησίασε ἑξάφνι ὁ αὐτάρχης του καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ διαβάξῃ τὰ ὄνειρα τῶν καταδικασμένων εἰς θάνατον, ἀναφέροντας συγχρόνως καὶ τὰ ἐγκλήματα τοὺς, γιὰ νὰ ἐκφέρῃ ὁ βασιλεὺς τὴν τελευταίαν του ἀπόφασιν. Ἡ Βερνίκη ὅμως ἡ βασιλίσσα ἄρπαξε τὸν κατάλογον ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ αὐλικοῦ καὶ δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἐξακολούθησιν τὴν ἀνάγνωσιν, λέγοντας:

—Πρέπει νάχῃ ἡσυχία τὸ πνεῦμα τοῦ καυεῖς γιὰ νὰ κρίνῃ τὴν ζωὴν ἑνὸς ἀνθρώπου. Τὸ παίξιμο τῶν ζαριῶν δὲν εἶναι τὸ ἴδιον μὲ τὸ παίξιμο τῆς ζωῆς. Τόσο πολὺ εὐχαριστήθηκε ὁ Πτολεμαῖος ἀπὸ τὴν παρατήρησιν αὐτῆς τῆς γυναικὸς του, ὥστε ἀπὸ τότε ζητοῦσε τακτικὰ τὴ συμβουλὴν τῆς γυναικὸς αὐτῆς ἀπὸ τῆς σπουδαίας ὑποθέσεως τοῦ κράτους καὶ εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν κρίσιν της.

Τὴν ἐποχὴ πού ὁ Γαμβέττα ἦταν πρῶτος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης ἐξορίστηκε, γιὰ δεύτερη φορὰ, στὴν Ἀγγλία. Ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης ἐξορίστηκε, γιὰ δεύτερη φορὰ, στὴν Ἀγγλία. Ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης ἐξορίστηκε, γιὰ δεύτερη φορὰ, στὴν Ἀγγλία.

Τὴν ἐποχὴ πού ὁ Γαμβέττα ἦταν πρῶτος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης ἐξορίστηκε, γιὰ δεύτερη φορὰ, στὴν Ἀγγλία. Ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης ἐξορίστηκε, γιὰ δεύτερη φορὰ, στὴν Ἀγγλία.

ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ μὴ μεγαλοπρεπὴς χοροσπερὶς σ' ἀνάκτορον καὶ ἐργάται μὲ μεγάλη σπουδὴν διεσκέυαν καταλήλους τὰ μεγάλα σαλόνια τοῦ Κεραμικοῦ.

Ἐξάφνι, ὁ ἐπιστάτης πού εἶχε πάει γιὰ νὰ ἐπαυροῦσιν τοὺς ἐργάτας, μνηστικῶς κατὶ τοῖς ὡροῦν σ' ἓνα σαλόνι. Γεμάτος θυμὸν φώναξε τότε:

—Ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ ζῶον, ποῦ ἐτόλμησε νὰ κατάνησιν ἐδῶ μέσα, παρὰ τὴν ἀπαγόρευσίν μου;

—Τὸ ζῶον αὐτὸ εἶμαι ἐγώ! ἀπάντησε μὴ φωνὴ καὶ ἔξαφνι πρὸς τὸν ἀκατάληκτον ἐπιστάτην παρουσιάστηκε ὁ...

Κατὰ τὸ 1880 ὁ Ἀγγλὸς πρεσβευτὴς στὸ Παρίσι λόρδος Στουαρτ ἐπεσκέφθη τὸν Γάλλον ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν Ντ' Ὠσσέτ καὶ τοῦ ὑπέβαλε διάφορα αἰτήματα ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεώς του.

Ὁ Ντ' Ὠσσέτ ἦταν ἓνας θαλασσολόκος, τραχὺς καὶ σκαῖος στοὺς τρόπους.

Τὰ αἰτήματα τῶν Ἀγγλῶν τοῦ φάνηκαν ὑπερβολικὰ καὶ ἀντὶ λοιπὸν ἄλλης ἀπαντήσεως γύρισε καὶ εἶπε στὸν πρεσβευτὴν:

—Θέλετε νὰ σὰς ἀπαντήσω... διπλωματικὰ;

—Μὰ ὄχι, ἐξοχώτατε... ἀπάντησε ὁ πρεσβευτὴς. Σὰς παρακαλῶ, ἀνεναντίας, νὰ μοὺ ἀπαντήσετε εὐκρινῶς...

—Δὲν θὰ μὲ παραξηγήσετε;

—Διόλου.

—Μοὺ δίνετε τὸ λόγο σας γι' αὐτὸ;

—Τὸν δίνω.

—Γιὰτὶ ἀλλοῦται θὰ σὰς παρακαλοῦμαι ν' ἀποταγήτε στὸν ὑπουργὸν τῶν Ἑξωτερικῶν...

—Ἐχετε τὸν λόγον μου. Σὰς ἀκούω.

Ὁ π. μου πῆτε θὰ τὸ ἐκτελέσω, χωρίς νὰ σὰς παραξηγήσω...

—Πολὺ καλὰ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει... ἀδείατε μου τὴ γωνιά!

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς ἐπερίμενε μὴ μέρᾳ πολλῇ ὥρα τὸν κουρεὺν του, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους ἔφθισε λαχανιασμένος.

—Ποῦ ἦσουν τόση ὥρα; τὸν ρώτησε ὁ Δουμάς.

—Στῆς κομμοσῆς Μορνὺ, κύριε Δουμά, ἡ ὁποία ἔχει τόσα μαλλιά, ὥστε εἶδα ν' ἐπαθῇ ὅπου νὰ τὰ χτενίσω...

Ὁ Δουμάς τὸν ἐρώτησε τότε:

—Τὰ μαλλιά τῆς κομμοσῆς εἶναι ἐξ ἑνὸς ἡ δικά της;

—Δικά της.

—Πῶς δικά της; Ποῦ τὸ ξέρεις;

—Τὸν ξαναρωτήσῃς πονηρὰ ὁ Δουμάς.

Καὶ ὁ κουρεὺς πού πιάστηκε στὴν παγίδα, ἀπάντησε:

—Ναί, δικά της εἶναι... Ἐγὼ τῆς τὰ πούλησα!

—Σ' ἀνάλογο πρόστιμον, ἀπάντησε ὁ ἐπιστάτης.

—Τὸ πλῆθον ἐγώ, εἶπεν ὁ Γ

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΧΑΪΝΕ, ΔΟΥΜΑΣ ΚΑΙ ΑΣΩΠΙΟΣ

Ο Χάινε εις νεαράν ηλικίαν

Ο Ειρηναῖος Ἀσώπιος ὑπῆρξε Κ. νας ἀπὸ τοὺς διαπρεπεστέρους Ἑλληνας λογίους τοῦ περασμένου αἰῶνος, τὸ δὲ ἑλπίον Ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς μὲ τόσες φροντίδες ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἐξέδιδε, ἦτο μοναδικὸν σὺν εἶδος τοῦ. Ὁ Ἀσώπιος ταξίδευε συχνὰ στὸ Παρίσι, καὶ ἐκεῖ, μεταξὺ τῶν ἄλλων λογίων καὶ ποιητῶν ποὺ εἶχε γνωρίσει, ἰδιαίτερος εἶχε συνδεθῇ μὲ στενὴν φιλίαν μὲ τὸν περίφημον μυθιστοριογράφον Ἀλέξανδρο Δουμά, τὸν συγγραφέα τῶν ἀθανάτων «Τριῶν Σωματοφυλάκων».

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦταν στὸ Παρίσι καὶ ὁ μέγας Γερμανὸς ποιητὴς Ἑρρίκος Χάινε, ὁ ὁποῖος βρισκόταν περὶ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, βασανιζόμενος ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀρρώστειαν τοῦ καὶ ἀπὸ τῆς δυστυχίας τῆς ζωῆς.

Ὁ Δουμάς, ποὺ ἦταν ἀγαπημένος φίλος τοῦ Χάινε, ἔλεγε συχνὰ στὸν Ἀσώπιον:

— Ὁ φτωχὸς ὁ Ἑρρίκος! Πόσον δυστυχισμένος εἶνε!... Οἱ Γερμανοὶ οἱ σηπταριῶται του, τὸν μισοῦν σήμερον γιὰτὴν ἀγάπην ποὺ τὴν Γαλλίαν, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ μὲ μὲρα ποὺ θὰ τοῦ στήσουν ἀνδριάντες... Τί τὰ θέλεις ὁμῶς;... Ὁ φτωχὸς ὁ Ἑρρίκος φθίνει καὶ μαραίνεται, ἐγκαταλειμμένος ἀπ' ὅλους σὰν σκύλλος... Ἐλα καμιά μὲρα νὰ σοῦ τὸν γνωρίσω...

Ὁ Ἀσώπιος παθοῦσε μὲ δὴλ τοῦ τὴν καρδίαν νὰ γνωρίσῃ τὸν μεγαλύτερον Γερμανὸν λογικὸν, μὰ ἀπὸ κάποια συστολὴ ἀνέβαλε διαρκῶς στὸ Δουμά τὴν ἐπισκεψὴν τοῦ αὐτοῦ.

Τέλος μὲ μὲρα ὁ Δουμάς, ποὺ καταλάβαινε τοὺς λόγους τῶν ἀναβολῶν αὐτῶν, βοήκη τὸν Ἀσώπιον στὸ δρόμον καὶ τοῦ εἶπε:

— Πάμε, πάμε τώρα... Ἡ ἐπισκεψὴν μὲς θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ πολὺ. Βλέπει τόσους λόγους ἀνθρώπων ὁ φτωχὸς ὁ Χάινε τὸν τελευταῖον καιρὸ.

Καὶ πιδόνοντας τὸν Ἀσώπιον ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὸν δδῆγχε ὡς τὴν ὁδὸν, δτου καθόταν ὁ ποιητὴς. Τὸ διαμέρισμα τοῦ ποιητοῦ βρισκόταν στὸ πέμπτον πάτωμα ἐνδὸς σπαιοῦ, στὰ θῆλη, στοὺς αἰθῆρας! Ὁ Δουμάς, σωματώδης καθὼς ἦταν, ἀνέβαινε ἀθιμάωντας τὴν σκάλα, ἡ ὁποία ἦταν ἀτελείωτη σὰν τὴν κλίμακα τοῦ Ἰακώβ. Πρὶν νὰ φθάσῃ ἐπὶ τὸν ὀρόφον, στήθηκε διω-τρεῖς φορὲς γιὰ ν' ἀνασάνῃ, ψιθυρίζοντας ἀποκαμωμένος: «Ὀὐρ! πόσο δύσκολον εἶνε ν' ἀνεβῇ κανεὶς στὸν Παρνασσό!»

Τέλος γνύψασα μὲ τὴν πόρταν τοῦ

ποιητοῦ καὶ μὲ ὑπερέτεια ἀνήγγειλε στὸν ἀσθενὴ τὴν ἐπισκεψὴν μὲς καὶ ἔπειτα μὲς εἰσῆγαγε σ' ἓνα δωμάτιον, τόσο σκοτεινόν, ὥστε μὲ δυσκολία ξεχώριζε κανεὶς τὰ ἐπιπλὰ του. Ὁ μέγας ποιητὴς καθόταν πίσω ἀπὸ ἓνα παραβάν, ἐκτελουμένος σ' ἓνα ἀνάκλιτρο, δίπλα σὲ κάποιο τραπέζιν. Ἦταν ἐντελὸς μόνος τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ.

Μόλις εἶδε τὸ Δουμά, τοῦ ἔπλωσε τὸ χέρι του καὶ τοῦ εἶπε μ' ἐγκαρδιότητα:

— ὦ! πόσον εἶστε καλὸς ποὺ ἀναρχηθήκατε ὡς ἐδῶ πάνω γιὰ νὰ μὲ δῖτε.

Τότε ὁ Δουμάς τὸν ρώτησε μὲ στοργὴν καὶ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ὑγείαν του.

— Οἱ γιαι-τροὶ μοῦ λένε, ἀπάντησε ὁ Χάινε, ὅτι ἐξακολουθεῖ πόν-τοτε ἡ ἴδια μικρὴ ἀδίαθεσία. Ὅλοι τοὺς εἶνε σύμφωνα δ-τι πρόκειται περὶ ἀδιαθεσίας, μὰ ἐγὼ δὲν τοὺς πιστεύω. Μὲ μεταχειρίζονται, ὡς εἶπετε, σὰν βασιλέα καὶ μοῦ ἀποκοῦν τὸν τὴν ἀλήθειαν.

— Σὰς παρουσάζον τὸν Ἑλληνα φίλον μου καὶ Ἀσώπιον, εἶπε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Δουμάς. Εἶνε μέγας θαυμαστὴς σας καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἐκφράσῃ καὶ αὐτοπροσώπως τὸν θαυμασμόν μου.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε, εἶπε τότε ὁ Χάινε, δίνοντας τὸ μικρὸ καὶ δοτεῶδες χέρι τοῦ πρὸς τὸν Ἀσώπιον.

Τὸ χέρι τοῦ ἔκαιγε. Εἶχε τὰ μάτια τοῦ μισκίλιστα καὶ τὸ κεφάλι του γυρισμένον πρὸς τὸ πλάι. Διατηροῦσε ἀκόμα δὴλ τοὺς ὁμορφίαν, μὰ ἡ ὁμορφία τοῦ τώρα ἦταν πονεμένη σὰν τοῦ Χριστοῦ, ἐπάνω στὸ σταυρὸ.

— ὦ! ἂν ξέσατε, κύριε, ἐξακολούθησε χαμογελῶντας πρὸς τὸν Ἀσώπιον, πόσο μ' ἐδασάνισε ἄλλοτε, δταν ἦμιον μαθητὴς, ἡ γλῶσσα σας....

— Καὶ μάλιστα τὰ ἀνόμελα ῥήματα, ἀπάντησε ἐκεῖνος γιὰ νὰ τοῦ δεί-

ξῇ ὅτι εἶχε διαβάσει τὰ ἔργα του. (*) — Καὶ ἐγὼ δὲν κατώρθωσα ποτὲ νὰ μάθω τὰ ἑλληνικά, εἶπε γελῶντας καὶ ὁ Δουμάς. Δὲν εἶνε γλῶσσα αὕτη, εἶνε ἐπιστήμη!

— Ἐπιστήμη τοῦ Διαβόλου! ἐπρόθεσεν ὁ Χάινε. Ἡ πατρίδα σας δ-μους, κύριε Ἀσώπιε, ποὺ τόσο τὴν ἀγαπᾷ, ὅπως θὰ τὸ εἶδατε στὰ βιβλία μου, εἶνε ἡ χώρα τῶν θεῶν. Πάντοτε ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, ἀλλὰ οἱ θεοὶ, βλέπετε, δὲν μοῦ τὸ ἐπέτρεψαν, ἴσως γιὰτὴν ἀστεϊεύθηκα λίγο μα-ζὶ τοὺς. Ἔτσι τὸ ταξίδι μου στὴν Ἑλλάδα παρετέμφθη σὰς Ἑλληνικάς καλὰ δυνάμεις.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπε ὁ Δουμάς, ἀπὸ καιροῦ ἐπιθυμῶ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν

μητέρα τῆς ποιήσεως καὶ τῆς τέχνης. Εἶνε ντροπὴ καὶ μὴν ξέρῃ κανεὶς τὴν πατρίδα τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ...

...σκύλλου τοῦ Ἀλκιβιάδη, τὸν συμπλήρωσε ὁ α-ωνίως εἰρῶν Χάινε.

— ὦ! ναὶ! συνέχισε μὲ θέρημ ὁ ἐν-δουσιώδης Δουμάς. Θὰ πάω στὴν Ἑλλάδα, μὲ δικὸν μου πλοῖον μάλιστα, ποὺ θὰ τὸ ναυπηγήσω σὲ λί-γο καὶ θὰ τὸ

βγάλω «Κόμης Μοντεχρήστος»! Θὰ τὴν περιηγήθῃ δὴλ!... Τὴ φαντάζομαι ἀπὸ τώρα, τὴ βλέπω ἀπὸ δῶ, τὴ χώρα αὕτη τοῦ ἡλίου, τῶν ἡρώων καὶ τῶν θεῶν...

— Ἐγὼ ἀγαποῦσα ἄλλοτε πολὺ τὰς... θεάς, τὸν δέκονε εἰρωνικά ὁ Χάινε, μὰ ἡμῖν καὶ ἐγὼ τότε θεός! — Γελᾶτε; εἶπε ὁ Δουμάς. Δὲν

(*) Πράγματι ὁ Χάινε σὲ κάποιο ἔργο του μὲ ἀναμνήσεις τῶν μαθη-τῶν του χρόνον, γράφει γιὰ τὰ ἀνόμελα ῥήματα τῆς γλώσσας μὲς: «Διαφέρουν ἀπὸ τὰ ὁμαλὰ κατὰ τοῦτο μόνον: δτι τρώμεις περισσότερον ἔλλογι' αὐτὰ!...»

Ἐπίσης σὲ ἴδιον ἔργο του ἀναφέρει δτι σὴν βραδυνὴν προσεῦχεν τὸν ἐπερῶσθε καὶ τὰ ἐ-ξῆς: «ὦ, σὺ, θεέ μου, βασανισμέ-νε σὰν καὶ μένα, βοήθησέ με νὰ θυμῶμαι αὐτὸν σὲ σχολεῖν τὰ ἀνό-μαλα ῥήματα!»

Τὸν ἐπὶ τὸν ἔκαιγε. Εἶχε τὰ μάτια τοῦ μισκίλιστα καὶ τὸ κεφάλι του γυρισμένον πρὸς τὸ πλάι. Διατηροῦσε ἀκόμα δὴλ τοὺς ὁμορφίαν, μὰ ἡ ὁμορφία τοῦ τώρα ἦταν πονεμένη σὰν τοῦ Χριστοῦ, ἐπάνω στὸ σταυρὸ.

— ὦ! ἂν ξέσατε, κύριε, ἐξακολούθησε χαμογελῶντας πρὸς τὸν Ἀσώπιον, πόσο μ' ἐδασάνισε ἄλλοτε, δταν ἦμιον μαθητὴς, ἡ γλῶσσα σας....

— Καὶ μάλιστα τὰ ἀνόμελα ῥήματα, ἀπάντησε ἐκεῖνος γιὰ νὰ τοῦ δεί-

ξῇ ὅτι εἶχε διαβάσει τὰ ἔργα του. (*) — Καὶ ἐγὼ δὲν κατώρθωσα ποτὲ νὰ μάθω τὰ ἑλληνικά, εἶπε γελῶντας καὶ ὁ Δουμάς. Δὲν εἶνε γλῶσσα αὕτη, εἶνε ἐπιστήμη!

— Ἐπιστήμη τοῦ Διαβόλου! ἐπρόθεσεν ὁ Χάινε. Ἡ πατρίδα σας δ-μους, κύριε Ἀσώπιε, ποὺ τόσο τὴν ἀγαπᾷ, ὅπως θὰ τὸ εἶδατε στὰ βιβλία μου, εἶνε ἡ χώρα τῶν θεῶν. Πάντοτε ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, ἀλλὰ οἱ θεοὶ, βλέπετε, δὲν μοῦ τὸ ἐπέτρεψαν, ἴσως γιὰτὴν ἀστεϊεύθηκα λίγο μα-ζὶ τοὺς. Ἔτσι τὸ ταξίδι μου στὴν Ἑλλάδα παρετέμφθη σὰς Ἑλληνικάς καλὰ δυνάμεις.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπε ὁ Δουμάς, ἀπὸ καιροῦ ἐπιθυμῶ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν

μητέρα τῆς ποιήσεως καὶ τῆς τέχνης. Εἶνε ντροπὴ καὶ μὴν ξέρῃ κανεὶς τὴν πατρίδα τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ...

...σκύλλου τοῦ Ἀλκιβιάδη, τὸν συμπλήρωσε ὁ α-ωνίως εἰρῶν Χάινε.

— ὦ! ναὶ! συνέχισε μὲ θέρημ ὁ ἐν-δουσιώδης Δουμάς. Θὰ πάω στὴν Ἑλλάδα, μὲ δικὸν μου πλοῖον μάλιστα, ποὺ θὰ τὸ ναυπηγήσω σὲ λί-γο καὶ θὰ τὸ

βγάλω «Κόμης Μοντεχρήστος»! Θὰ τὴν περιηγήθῃ δὴλ!... Τὴ φαντάζομαι ἀπὸ τώρα, τὴ βλέπω ἀπὸ δῶ, τὴ χώρα αὕτη τοῦ ἡλίου, τῶν ἡρώων καὶ τῶν θεῶν...

— Ἐγὼ ἀγαποῦσα ἄλλοτε πολὺ τὰς... θεάς, τὸν δέκονε εἰρωνικά ὁ Χάινε, μὰ ἡμῖν καὶ ἐγὼ τότε θεός! — Γελᾶτε; εἶπε ὁ Δουμάς. Δὲν

(*) Πράγματι ὁ Χάινε σὲ κάποιο ἔργο του μὲ ἀναμνήσεις τῶν μαθη-τῶν του χρόνον, γράφει γιὰ τὰ ἀνόμελα ῥήματα τῆς γλώσσας μὲς: «Διαφέρουν ἀπὸ τὰ ὁμαλὰ κατὰ τοῦτο μόνον: δτι τρώμεις περισσότερον ἔλλογι' αὐτὰ!...»

Ἐπίσης σὲ ἴδιον ἔργο του ἀναφέρει δτι σὴν βραδυνὴν προσεῦχεν τὸν ἐπερῶσθε καὶ τὰ ἐ-ξῆς: «ὦ, σὺ, θεέ μου, βασανισμέ-νε σὰν καὶ μένα, βοήθησέ με νὰ θυμῶμαι αὐτὸν σὲ σχολεῖν τὰ ἀνό-μαλα ῥήματα!»

Τὸν ἐπὶ τὸν ἔκαιγε. Εἶχε τὰ μάτια τοῦ μισκίλιστα καὶ τὸ κεφάλι του γυρισμένον πρὸς τὸ πλάι. Διατηροῦσε ἀκόμα δὴλ τοὺς ὁμορφίαν, μὰ ἡ ὁμορφία τοῦ τώρα ἦταν πονεμένη σὰν τοῦ Χριστοῦ, ἐπάνω στὸ σταυρὸ.

— ὦ! ἂν ξέσατε, κύριε, ἐξακολούθησε χαμογελῶντας πρὸς τὸν Ἀσώπιον, πόσο μ' ἐδασάνισε ἄλλοτε, δταν ἦμιον μαθητὴς, ἡ γλῶσσα σας....

— Καὶ μάλιστα τὰ ἀνόμελα ῥήματα, ἀπάντησε ἐκεῖνος γιὰ νὰ τοῦ δεί-

ξῇ ὅτι εἶχε διαβάσει τὰ ἔργα του. (*) — Καὶ ἐγὼ δὲν κατώρθωσα ποτὲ νὰ μάθω τὰ ἑλληνικά, εἶπε γελῶντας καὶ ὁ Δουμάς. Δὲν εἶνε γλῶσσα αὕτη, εἶνε ἐπιστήμη!

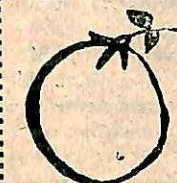
— Ἐπιστήμη τοῦ Διαβόλου! ἐπρόθεσεν ὁ Χάινε. Ἡ πατρίδα σας δ-μους, κύριε Ἀσώπιε, ποὺ τόσο τὴν ἀγαπᾷ, ὅπως θὰ τὸ εἶδατε στὰ βιβλία μου, εἶνε ἡ χώρα τῶν θεῶν. Πάντοτε ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, ἀλλὰ οἱ θεοὶ, βλέπετε, δὲν μοῦ τὸ ἐπέτρεψαν, ἴσως γιὰτὴν ἀστεϊεύθηκα λίγο μα-ζὶ τοὺς. Ἔτσι τὸ ταξίδι μου στὴν Ἑλλάδα παρετέμφθη σὰς Ἑλληνικάς καλὰ δυνάμεις.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπε ὁ Δουμάς, ἀπὸ καιροῦ ἐπιθυμῶ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν

ΠΟΙΟΙ ΑΝΕΚΑΛΥΨΑΝ ΤΟ ΝΕΟ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΦΟΙΝΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Οἱ μεγαλύτεροι θαλασσοπόροι τῆς ἀρχαιότητος. Ἐνας ὀλίγαριθμὸς λαὸς ποὺ ἀπλώνεται σ' ὅλο τὸν κόσμον. 300 Φοινικικὲς ἀποικίες πέ-ραν τοῦ Γιβραλτάρ! 2000 χρόνια πρὸ τοῦ Κολόμβου! Ἑλλήνες καὶ Φοινικεῖς. Στὰς νήσους τῶν Μακάρων καὶ στὰς Ἀζόρας. Τί γρά-φει ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης. Τὰ λόγια τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορος τοῦ Μεξικοῦ. Ἀμερικανικὲς καὶ Μεξικανι-κὲς παραδόσεις. Φοινικικὰ εἰρήματα στὴν Ἀμερική, κλπ.

ΠΩΣ ἀπεδείχθη κα-τὰ τὰ τελευταῖα χρό-νια, πολλοὺς αἰῶνας πρὸ τοῦ Κολόμβου, τὸν Ἀμερικὴν τὴν εἶχαν ἀνακαλύψει δι-ἀφοροὶ Νορμανδοί, Ἰσπανοὶ καὶ Σκανδιναβοὶ θαλασο-πόροι. Ἀλλὰ καθὼς φαίνεται ἀκόμη, ἡ Ἀμερική δὲν ἦταν ἀγνωστή καὶ τοὺς λαοὺς τῆς ἀρχαιότητος καὶ πρὸ πάντων στοὺς Φοινικεῖς, τοὺς μεγάλους αὐτοὺς θαλασσοπόρους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν γεμίσει ὅλο τὸν ἀρχαῖον κόσμον μὲ τὴν ἀναριθμήτην ἀποικίαν των.

Οἱ Φοινικεῖς εἶχαν ἀναγνωρίσας τοὺς Ἑλλήνας, οἱ ὁποῖοι τοὺς παρακο-λουθοῦσαν παντοῦ. Σὲ κάθε ἀποικίαν ποὺ ἴδρουν, αἰετῶς σὲ λίγο παρουσι-αζόντουσαν οἱ Ἑλληνες, διεκδικούν-τες τὴν κατοχὴν τῆς. Τότε οἱ Φοινικεῖς, ποὺ δὲν ἦσαν καθόλου φιλοπόλεμοι, ἐγκατέλειπαν τὴν ἀποικίαν τους καὶ μακρινόταν στὰ μικροσκοπικὰ τους πλοῖα, ἐξαπολύοντες, ἀφηρημέ-νους τὴν ὀργὴν τῶν κυμάτων, πρὸς ἀ-νεύρεσιν νέων ἀποικιῶν. Ἔτσι ἐκσέ-πασε ὁ μικροσκοπικὸς αὐτὸς λαὸς μὲ τὴν ἀποικίαν του ὅλα τὰ παράλια τοῦ Εὐρείου Πόντου, τοῦ Περσικοῦ Κόλπου καὶ τῆς Μεσογείου. Ἔτσι ἐ-πέρασε τὰς Ἡρακλείας Στήλας (τὸ σημερινὸ Γιβραλτάρ), ἔφτασε ὡς τὸ μικρὸ τῆς Βαλτικῆς, ὡς τὰ Σκανδι-ναυικὰ πελάγη καὶ ἔκανε τὸ γύρον τῆς Ἀφρικῆς, πολὺ πρὶν τοῦ Βάσκο ντὲ Γάμα. Ἔτσι, τέλος, ἔφτασε, ὅπως φαίνεται, μέχρι τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀμε-ρικῆς πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸν Χριστόφορον Κολόμβον.

Γιὰ νὰ λάβετε μιὰ ἰδέαν τῆς τερα-στίας ἐπεκτάσεως τοῦ δαιμονίου αὐ-τοῦ λαοῦ, ἀρκεῖ νὰ σὰς ἀναφέρωμεν ὅτι ἔξω ἀπὸ τὸ Γιβραλτάρ, μόνον στὴν δυτικὴν παραλία τῆς Ἀφρικῆς, ὑπῆ-ρχαν 300 Φοινικικὲς πόλεις, ἀπὸ τῆς ὁ-ποῖας ἡ Λίβος ἦταν μεγάλῃ δυνάμει ἡ Καρχηδὼν!

Τὰς πόλεις αὐτὰς τῆς Ἀφρικῆς οἱ Φοινικεῖς χρησιμοποιοῦντας ὡς ὁμηγύ-ματα ἀγῶνα τῆς Ἱταλικῆς ἀνεξαρτη-σίας.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Χάινε εἶχε κρατήσει τὸ λόγο του καὶ εἶχε ἀναχωρήσει πολ-ὺ πρὶν ἀπ' τὸ Δουμά γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι. Κάποιο ψυχρὸ καὶ πένθυμον διὰ τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1856, ἔ-πρην ὡς φτωχικὸ καὶ ταπεινὸ φέρετρο —

ἔβγαλε ἀπὸ κάποιο σπίτι κοντὰ στὰ ἑλπίδια Πεδία τῶν Παρισίων... Ἀ-γοί, ἐλάχιστοι ἀνθρώποι ἀκολουθοῦ-σαν ἀπὸ πίσω... Καὶ ὁμῶς τὸ μικρὸν ἐκεῖνον φέρετρο ἔκλεινε τόσο μεγάλους πόνοους, ὡς τὸν ὀλοκλήρων χρόνον

συνεχεῖς δδῖνας καὶ ἓνα ἀπὸ τοὺς με-γαλειτέρους ποιη-τὰς τῶν αἰώνων, τὸν Ἑρρίκον Χάινε!

οἱ αὐτοὺς, ξεκίνησαν πρὸς ἀνακάλυψιν νέων κόσμων, ἄλλοι πλεόντας πρὸς νότον μ' ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Ἄννονα, ἄλλοι πρὸς βορρᾶν, μ' ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Ἰμῖλκωνα, καὶ ἄλλοι, τολμηρότε-ροι ἀκόμα, πρὸς δυσμὰς. Οἱ τελευ-ταῖοι αὐτοὶ εἶχε ἀποδείχθῃ ὅτι προ-σπορεύονταν στὰ νησιά τῶν Ἀρχιπε-λάγων τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἴσως καὶ στὶς ἀκτὲς τῆς ἡπείρου αὐτῆς.

Αὐστραχῶς ἡ ἱστορικὴ πληροφορία ποὺ ἔχομεν γιὰ τὴν περιήγησιν αὐτῆς ποταπορίας εἶνε ἐλάχιστες, γιὰτὶ οἱ Φοινικεῖς, φοβερόμενοι τοὺς Ἑλλήνας, ὅχι μόνον ἀπέκρυπταν τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τῶν ἀνακαλύψεων τους, ἀλλὰ καὶ τὴν παρεκτόφοναν μὲ διάφορα τερατολο-γίματα, γιὰ νὰ μὴν παρακολουθού-νται στὶς διάφορες ἀποικίας τους ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς ἀνταγωνιστὰς των.

Μονάχα οἱ Ἑλληνες διέσσωσαν μερι-κὲς πληροφορίες γιὰ τὰ ταξίδια αὐτὰ καὶ ἐπ' αὐτῶν βασιζόμενοι διάφοροι σύγχρονοι ἐπιστήμονες, καθὼς καὶ σὲ διάφορες παραδόσεις τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ σὲ ἀρχαιολογικὰ εὑρήμα-τα, κατῶρθωσαν νὰ καθορίσουν τὴν πο-ρεία τῶν Φοινικῶν μέχρι τοῦ Νέου Κό-σμου.

Ὅπως ὁ Κολόμβος ξεκίνησε ἀπὸ τὸ λι-μάνι τῆς Πάλου καὶ ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμε-ρικὴν τυχαίως, ἐνὸς ἐ-πιγναυῖος πρὸς τὴν Ἰν-δία, ἔτσι καὶ οἱ Φο-ινικεῖς ξεκινῶντας ἀπὸ κάποιο γειτονικὸν λι-μάνι, γιὰ διάφορες ἐκδρομὰς στὸν Ὠ-κεανόν, ἀνακάλυψαν σιγά-σιγά ὅλα τὰ μεταξὺ τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου κόσμου ἀρχιπελάγη. Πρῶτος σταθμὸς των ἦ-ταν, ὅπως ἀναφέρει ὁ Στράβων, ἡ νῆ-σοι τῶν Μακάρων, στὶς ὁποῖες ἀνεκα-λύφθησαν κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶ-να πολλὲς Φοινικικὲς ἐμπορεῖες. Ἔ-πειτα εἶνε ἐξακριβωμένον ὅτι ἀνεκάλυ-ψαν τὰς Ἀζόρας, τῶν ὁποίων οἱ Ἰθα-γενεῖς φοροῦν ἀκόμα τὰ ἴδια ρούχα, μὲ τὰ ὁποῖα τοὺς ἐπερῶσεν ὁ Στρά-βων, καὶ στὶς ὁποῖες εὐρέθη τὸ 1759 ἓνα ἀγγείο γεμῆτον ἀπὸ ἀρχαῖα χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ Φοινικικὰ νομίσματα! Ἀ-πὸ τῆς Ἀζόρας, ὅπως φαίνεται ἀπὸ διάφορα χρυσὰ τῶν ἀρχαίων συγγρα-φῶν, οἱ τολμηροὶ Φοινικεῖς, μὴ στα-ματώντες ποιεῖν, ἐπρόσδεσαν καὶ πρὸς τὰ ἀνακάλυψαν τὴν Ἀμερι-κὴν! Σχετικῶς ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης ἀναφέρουν δ-τι οἱ Φοινικεῖς ἀνεκάλυψαν μιὰ χώρα τόσο εὐφορὴν, τόσο πλουσίαν καὶ τόσο μεγάλην, ὥστε, γιὰ νὰ μὴν ἐρημωθῶν

ἡ ἄλλες ἀποικίας τους, ἀπαγόρευσαν αὐστηρῶς τὸν ἀποικισμὸν σ' αὐτὴν, θέ-λοντας μόνον νὰ τὴν ἔχουν καταργίον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ. Ποιὰ ἄλλη μπο-ροῦσε νὰ εἶνε ἡ χώρα αὕτη ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀμερική;

Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁμῶς εἶχε ἀποδείχθῃ ὅτι λίγα χρόνια κατόπιν ἡ περισσό-τερος ἀποικία τῶν Φοινικῶν στὸν Ἀ-τλαντικὸν ἐρημώθησαν ἄεφα καὶ θ-ναν, μετὰ χρόνια, πῆγαν ἄλλοι θαλασ-σοπόροι ὡς αὐτῆς, δὲν βοήκων οὐτε ἓνα Φοινικῶν... Τί ἐγιναν λοιπὸν οἱ Φοινικεῖς; Ἀπολύοντες, μετὰ τὴν ἀ-νακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς, ἐγκατέλει-ψαν τὴν ἀποικίαν καὶ πῆγαν στὴν ἀπέ-ραντην αὐτὴν χώραν, τραηγμένοι ἀπὸ τὸν ἀνεξάντλητον πλοῦτον τῆς.

Ὅταν οἱ Ἰσπανοὶ, ἐξ ἄλλου, ἔφτα-σαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀμερική, ἦσαν λαοὶ πολιτισμένοι, οἱ ὁποῖοι θεωροῦσαν ὡς κοιτίδα τῶν προπατό-ρων τους τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Ἰν-δία, ὡς καὶ οἱ ἀποικιστὲς ἦσαν σχετι-κὲς μ' αὐτὴν. Ὅταν δὲ ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Μεξικοῦ Μοντε-ζούμα ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύνη πρὸς τὸν Ἰ-σπανικὸν κατακτητὴν, εἶπε τὰ ἑξῆς στοὺς ἱσπανικοὺς τοὺς: «Οἱ προπάτορές μας μὲς ἔμαθαν δτι δὲν ἐμα-στε Ἰθαγενεῖς τῆς χώρας αὐτῆς. Οἱ προπάτορές μας ἦλ-θαν ἐδῶ ἀπὸ κάποια μακρινὴ χώρα τῆς Ἀνατολῆς, ὁδηγού-μενοι ἀπὸ ἀρχηγόν, σὸν ὁποῖον ὑπετάσ-σαντο ὅλοι. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς ἔφυγε κατόπιν καὶ βοήκη δτι οἱ πρόγονοί μας εἶχαν πανρευτὴ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Κατά τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ὁ πρῶτον ἡθοποῖς ἱπποδρομίου Λεμπλάν καὶ ὁ μέγας Φετιχ ἔχτισαν ἓνα πανδοχεῖο στὸ ἐρμηκὸ ὁροπέδιο τοῦ Πιερμπλά, ὁποῦ ἀφού ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια ἔβησαν ὡς ἀγαθοὶ νοικοκυραῖοι γιὰ τὴν ἀποκτήσουν τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν κατοίκων τῶν περιχώρων, ἀρχισαν κατόπιν τὸ λοιπὸν τοὺς σιτάδι. Στὴν ἀρχὴ παρεμύνησαν τοὺς διαβάτες, τοὺς σκότωναν καὶ τοὺς λήστευαν στὸ δημόσιο δρόμο. Ἐνα βράδυ ὅμως λίγο ἔλειψε νὰ τὴν πάθουν με κάποιον Μισέλ Οὐγκώ, ὁ ὁποῖος, ὅχι μόνο κατάρθωσε νὰ τοὺς ξεφύγῃ, ὀλίγοντας μὴ φούχτα ἰσπανικὸν ταμπάκου στὰ μύτια τοῦ Λεμπλάν, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς ἀποκαλύψῃ, ὅταν οὐδὲν ἔλειπε κασιγάρῃ στὸ πανδοχεῖο τοὺς. Ἐκεῖ εἶδε τὸ Λεμπλάν μὲ πρισματάκια καὶ μοκλὸν ἵσαν μετεμφομένους, ὑποφιδίστηκε πῶς αὐτοὶ ἵσαν ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς λοιποὺς πού τοὺς εἶχαν ἐπιτεθεῖ καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς ἀπειροῦν διὰφορὰς ἐρωτήσεων γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Ναί, ἀπάντησε μὲ ἀπάθεια ὁ Λεμπλάν. Τίς προάλλες στὸ κυνήγι, χάλασε τὸ τοῦφερό μου, πήρε φωτιά καὶ λίγο ἔλειψε νὰ με σταρώσῃ...

Ἡ ἐξήγησις δὲν ἦταν βέβαια ἱκανοποιητικὴ. Ὁ Μισέλ ἦταν περὶ σχεδὸν βέβαιος γι' αὐτὸ πού εἶχε ὑποψιαστῇ καὶ ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ τὸ γρηγορότερο ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο. Γι' αὐτὸ ξεκίνησε μαζὺ μὲ τοὺς ἐμπόρους. Στὸ δρόμο τοὺς ἀνεκοίνωσε τίς ὑποψίες του. Αὐτοὶ ὅμως διαμαρτυρήσαν ἑν- τουα:

—Εἰσθε ξένος... τοῦ εἶπε ὁ ἕνας. Δὲν ξέρετε τὸν Λεμπλάν... Εἶνε δεκαπέντε χρόνια τώρα ἐγκατεστημένος στὸ Πιερμπλά...

—Εἶνε ἕνας πλούσιος καὶ ὑποχρεωτικότητας ἀνθρώπος, ἐπρόσθεσε καὶ ὁ ἄλλος. Τίς προάλλες μοῦ δάνεισε ἓνα ποσὸν πού χρειαζόμουν...

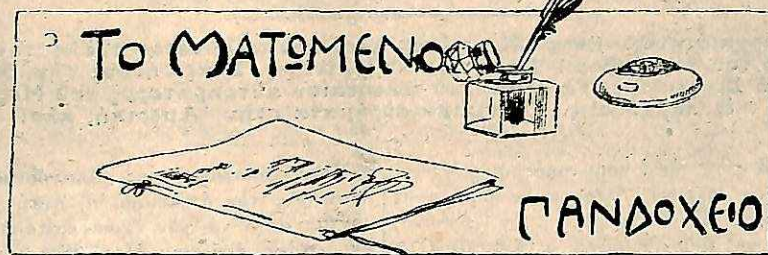
Ὁ Μισέλ Οὐγκώ δὲν ξαναμίλησε σὲ κανένα γιὰ τίς ὑποψίες του. Ἀπεφάσισε ὅμως νὰ τίς διαλευκάνῃ μόνος του, μὲ πρώτη εὐκαιρία πού θὰ τοῦ παρουσιαζόταν...

Κ' ἔτσι οἱ δύο κακοῦργοι τὴν ἐγλύτωσαν αὐτὴ τὴν φορὰ... ἔχσαν ἀντι- κρούει ὅμως τὸν κίνδυνον ἀπὸ κοντά. Καὶ γιὰ μὴ τὴν «ξαναπαύει», ἀπεφάσισαν στὸ μέλλον νὰ «δοιλεῦ- ουν» μὲ κάθε προφύλαξι μέσα στὸ σπῆ- τι τοὺς...

Τὸ ἴδιο βράδυ τῆς ἡμέρας πού ἔλα- βαν τὴν ἀπόφασιν αὐτή, ὁ Λεμπλάν, ἡ γυναῖκα του, ἡ δὺς του κόρες καὶ ὁ μικρὸς Φετιχ ἦσαν καθισμένοι γύρω ἀπὸ τὸ τζάκι. Θάταν ὡς ἐπὶ τὴν ὥρα. Πρὸ ὀλίγου εἶχαν τελειώσει τὸ δε- πνο τοὺς. Λίγο παρὰμερὰ καθόταν μὴ νέα, ἡ ὁποία στὸ φῶς τῆς λάμπας τοῦ πετρελαίου «εἰμοντάριζε» διάφο- ρα ἀσπρόρουχα. Ἡ νέα αὐτὴ ἦταν ἐν- ὅς ποτε κορίτσι ὡς εἰκοσι χρόνων ἀπὸ ἓνα γειτονικὸ χωριό, πού ἔκανε τὴν ῥάφτρα, καὶ πολλὰς φορὰς διενεχ- ῶρε στὸ πανδοχεῖο. Τὴν ἔλεγαν Μα- ρία Ἁρμάν καὶ ὅλοι τὴν συμπαθοῦ- σαν γιὰ τὴν σεμνότητα, τὴν τιμιότη- τά της καὶ τὴν ἐργατικότητά της.

Ὅλη ἡ οἰκογένεια, λοιπὸν, ὅπως εἶ- παμε, ἦταν μαζεμένη γύρω ἀπὸ τὸ τζά- κι. Ὁ Λεμπλάν εἶχε σκεπασμένα μὲ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

τὰ χέρια του τὰ πρισματάκια ἀπὸ τὸν ταμπάκο τοῦ Οὐγκώ μάτια του. Ἡ γυναῖκα του ζέστανε τὰ πόδια της. Ἡ δὺς κόρες τοῦ ἦσαν ἀκούσιμους. Ἡ μὴ πάνω στὴν ἄλλη καὶ εἶχε μισοκοιμηθῇ καὶ ὁ Φετιχ ἀνακάτεψε τὰ ξύλα μὲ τὴν τομπάδα καὶ δυνάμειν τῆς φωτιάς. «Ὅλα, τέλος, ἔδιναν μέσα στὸ πανδοχεῖο τὴν εἰκόνα τῆς εὐτυχι- σμένης καὶ ἥσυχης οἰκογενειακῆς ζωῆς.

Ἐξαφνὰ ἀντήχησε στὴν αὐλὴ πο- δοβολητὸ ἀλόγων. Ἀμέσως ὅλα τὰ κε- φάλια ἀνασηκώθηκαν περιεργά.

—Κάποιος εἶνε... εἶπεν ὁ Λεμπλάν. Φετιχ, πήγαινε ν' ἀνοίξῃς!

Ὁ μικρὸς ξε- κρέμασε ἓνα λυ- χνάρι, τὸ ἀναψε καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα, πρὶν ἀ- κόμα ὁ ξένος τὴν χτύπησῃ.

Ὁ νυχτερινὸς ταξιδιωτὴς ἦ- ταν ἕνας ἀν- θρώπος μᾶλλον κοντός, μὲ δυνά- μιν ἀσθενική. Σε- κρέμασε τὴν βα- λλίτσα του ἀπὸ τὴν σέλλα τοῦ ἀ- λόγου του, τὴν κράτησε στὸ χέ- ρι του, καὶ ἀφού εἶπε στὸ μυγάδι μὴ φροντίσῃ γιὰ τὸ ἄλλο γό, μπεῖκε μὲς τὴν αἰθουσα τοῦ πανδο- χείου.

Μόλις ἀντίκρουσε τὴ ζωορὴ φωτιά τοῦ τζακιού, ἡ ὄψη του ἔλαμψε ἀπὸ χαρὰ.

—Καλῶς ὁρίσατε, κύριε, τοῦ εἶπεν ὁ Μαρτέν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τραβιόντου- σαν γιὰ νὰ κάνουν τόπο στὸν ξένο.

—Δὲν φαντάζεσθε πόσον εἶμαι εὐτυ- χής, εἶπεν ἐκεῖνος φέροντας τὰ πό- δια του μὲ τίς καταλασπωμένες του μπότες κοντὰ τῇ φωτιά, πού βράζα- τὸ πανδοχεῖο σας!

—Δὲν εἶχατε ἀκούσει ὡς τώρα νὰ γίνετα λόγος γιὰ τὸ πανδοχεῖο μας;

—Ὁχι. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πού ἔρχομαι ἀπὸ αὐ- τὸ τὸ μέρος τοῦ βουνού. Γι' αὐτὸ ἔπρεπε ἔξω στοὺς ὑπολογισμούς μου... Λο- γιὰ γιὰ νὰ εἶχα φθάσει αὐτὴ τὴν ὥρα στὸ Πραν- τέλ, ὅπου μὲ περιμένουν ἡ γυναῖκα μου καὶ τὰ παιδιὰ μου...

—Ἐκάματε καλὰ πού σταματήσατε ἐδῶ, γιὰ τὴν τελευταία ὁ δημόσιος δρόμος, ὅλως νυχτώσει, εἶνε πολὺ ἐ- πικίνδυνος...

—Ἀλλ' αἰθε, ἀν σὰς πετύχαναν τί- ποτε κακοποιοὶ στὸ δρόμο, τί θὰ ἐκά- νετε; ῥώτησε τότε ὁ Καθελίν.

—Θὰ ὑπερασπιζόμουν τὸν ἑαυτὸ μου, ὅπως μποροῦσα!

—Ἐχετε πολλὰ χρήματα ἐπάνω σας; ῥώτησε καὶ ἡ Ζερβαίς, μὲ τὴν γλυκύτερο καὶ τὸ ἀθώωτο ὄφρος τοῦ κοσμοῦ.

—Βεβαίωτα, ὥραία μου κοπέλα, ἀπάντησε ὁ ταξιδιωτὴς μὲ κάποια ἐκπληξι γιὰ τὴν ἀδιάκριτη ἐρώ- τησί της.

Συγχρόνως ὁ- μως γυρίζοντας πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς ὁμορφῆς αἰ- τῆς νέας, ἀντε- λήφθη ἓνα βλέ- μας συνεννοήσε- ως πού ἀντὶ τῆς λαζαν ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ μετα- ξὺ τοὺς, ἡ ἔ- νοια τοῦ ὁποῖου τὸν ἔκαμε νὰ παγώσῃ ἀπὸ τρέ- μο...

Ἀμέσως ὁ Μαρτέν Λεμπλάν κατσοῦφιασε.

—Ἐμπρός, εἶ- πε ἀπότομα. Εἶ- νε ἀργά... Γυ- ναικα, πήγαινε νὰ ἐτοιμάσῃς τὸν βο- μάτιο τοῦ κυρίου καὶ μετάφερε τὴν βα- λλίτσα του.

—Μιὰ στιγμή!... ἔκανε νὰ πῇ ὁ ξέ- νος.

—Κ' ἐσύ, Μαρία, συνέχισεν ὁ Λεμπ- λάν, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴ στὴ δι- ακοπὴ τοῦ ταξιδιωτοῦ καὶ ἀπειθυνό- μενος πρὸς τὴν ῥάφτρα, θὰ κοιμηθῇς ἐδῶ;

—Ὁχι, κύριε... Περιμένω τὸν Ζερ- μαίν, πού ἐργάζεται στὸν ἀγρῶνα γιὰ νὰ μὲ συνοδεύσῃ στὸ σπίτι μου.

Τὴν ἴδια στιγμὴ φάνηκε ὁ Ζερμαίν.

—Εἰσαί ἐτοιμὴ νὰ φύ- γουμε; ῥώτησε τὴν Μα- ρία Ἀρμάν.

—Ναί, εἶπεν αὐτή, τα- χτοποιοῦσα τὰ σῦνεργά της. Πηγαίνουμε...

Ὁ ξένος, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει ἔως ἐκείνῃ τῇ στιγ- μῇ βαθεῖα συλλογισμέ- νος, σηκώθηκε τότε, κρα-

τώντας πάντα τὴ βαλίτσα του στὸ χέ- ρι του.

—Θὰ πάτε ἀπὸ τὸν δρόμο πού ὀδη- γεῖ στὸ Πιερμπλά; ῥώτησε τὸν νέο.

—Ναί, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Περιμένετε τότε μιὰ στιγμὴ...

Θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζί σας...

—Γιατί; φώναξε ὁ Λεμπλάν μὲ ἀ- πότομο ὄφρος, μπαίνοντας ἀνάμεσα στὸν ξένο καὶ στὸν ἐργάτη.

—Προτιμῶ νὰ συνεχίσω τὸ ταξίδι- μου, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Ὁ Λεμπλάν ἔκαμε νόημα στὴν Μα- ρία καὶ στὸν Ζερμαίν νὰ φύγουν. Μό- λις ἔφυγαν πῆγε καὶ ξανάκλεισε τὴν πόρτα μόνος του. Ἐπικολούθησε τότε μιὰ παγερὴ σιωπὴ.

—Ὁχι! αὐτὰ μοὶ φαίνονται πολὺ πε- ριέργα... εἶπεν ὁ ταξιδιωτὴς.

—Στὸ Πιερμπλά, τοῦ ἀπάντησε ὁ ξενόδοχος, δὲν ἔχουμε τὴ συνήθεια ν' ἀφίνομε ἓναν ταξιδιωτὴ νὰ φεύγῃ νύχτα ὥρα, μὲς τὴν παγωνιά τοῦ χειμῶνα...

—Ἀλλά...

—Αὐτὸ τὸχομε γιὰ προσβολή! φώ- ναξε καὶ ὁ Φετιχ μὲ ἀπειροῦσα καὶ ὀ- ρισμένο ὄφρος.

—Φτάνει περὶ... Παρακαλῶ νὰ

πάρουν τὰ τσακώματα! εἶπε μὲ ἐπι- βλητικὸ τόνο ὁ Λεμπλάν. Καὶ καθένας ἄς πᾶν νὰ κοιμηθῇ!

Ὁ δυστυχὴς ταξιδιωτὴς, κατὰ τὴν- κτος καὶ παγωμένους ἀπὸ τὸν τρέμο, ἔριξε ἓνα ἀπελπισμένον βλέμμα ὀλό- γυρὰ του. Τὸ παράθυρο εἶχε κάγκε- λα, ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη καὶ ὁ Λεμπλάν εἶχε κρύψει τὸ κλειδί στὴν τσέπη του. Ἡ δὺς νέες τὸν ἐκόνταξαν μὲ βλέμματα γεμάτα ἐιρωνία καὶ κα- κία.

—Εἶμαι χαμένος... σκέφθηκε.

—Φετιχ, πρόσταξε ὁ Λεμπλάν, πά- ρε τὴν βαλίτσα τοῦ κυρίου καὶ συνό- δευσέ τον στὸ δωμάτιό του.

Ὁ Φετιχ ὑπήκουσε καὶ ὁ ταξιδιω- τὴς τὸν ἠκολούθησε, βουδὸς ἀπὸ τὸν τρέμο του.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ πρῶτο πάτομα καὶ μπῆκαν στὸν στενὸ καὶ σκοτεινὸ διάδρομο, πού ἔμοιαζε μᾶλλον μὲ δι- ἄδρομο φυλάκῃς, ὁ ταξιδιωτὴς κον- τοστάθηκε.

—Δὲν ὑπάρχει κανένας ἄλλος ταξεί- διωτὴς ἐδῶ; ῥώτησε τὸν μυγάδι.

—Κανένας, ἀπάντησεν αὐτός.

Ὁ μικρὸς τὸν ὀδήγησε ὡς τὴν ἀ- κρὴ τοῦ διαδρόμου καὶ ἔσπερξε μιὰ πόρτα πού ἀνοίξε ἀμέσως ἐντελῶς ἀ- θύρῳ.

—Περάστε! τοῦ εἶπε λακωνικά.

Ὁ φυλακισμένος—γιατί ὁ ἄτυχος ταξιδιωτὴς εἶχε ἀρχίσει ν' ἀντιλαμ- βάνεται πῶς ἦταν πραγματικὰ φυλα- κισμένος—μπεῖκε μὲς τὸ «δωμάτιο».

Τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἦταν ἓνα εἶδος κελιοῦ, ὀρθογώνιο καὶ γυμνὸ. Ἐνα

σκανδιναυικὸν τραπέζι, ἐπάνω στὸ ὁ- ποῖον βρισκόταν μιὰ στάμνα μὲ νερὸ μέσα σὲ μιὰ πλὴνιη λεκάνη, καὶ μιὰ ξύλινη καρέκλα ἀποτελοῦσαν ὅλη τὴν ἐπιπλοὴ του. Στὸ παράθυρο δὲν ὑ- πήρχαν κουρτίνες. Ὁ ξένος ἐπλησίασε

στὸ παράθυρο καὶ μὲ ἀπελπισία του εἶ- δε πῶς εἶχε καὶ αὐτὸ κάγκελα καὶ ἔβλε- πε σ' ἓναν κίχτο.

—Καλὴ νύχτα! εἶπεν ὁ Φετιχ, ἀμ- νωντας ἐπάνω στὸ τραπέζι ἓνα ἀναμ- μένο σπερματόστο.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτ' ἄλ-

λο, τοῦ γύρισε τὴν ῥάχη καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ δύναμιν.

Ὁ πόνος τοῦ δυστυχισμένου ταξεί- διωτοῦ ἦταν ἀνεκφραστός.

—Ἀχ! φτωχὴ μου γυναῖκα! κακό μοιρα παιδιὰ μου!... ἀναστενάξε.

Ὁ Φετιχ, ὁ ὁποῖος εἶχε κοντοσταθῇ γιὰ λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ ἔσπερσε νὰ τὰ με- ταδιβάσῃ στοὺς συνεχόμενους του, οἱ ὁ- ποῖοι μόλις τὰ ἄκουσαν ξεκαρδίστηκαν

στὰ γέλια.

Ὁ Μαρτέν ἔστειλε σὲ λίγο τὴν γυ- ναῖκα του καὶ τὰ κορίτσια του νὰ κοι- μηθῶν.

—Ἄλλ' ἂν τύχῃ καὶ ἔλθῃ κανεὶς;

—Ἐστῶ. Μείνε, ἂν θέλῃς. Ἐμεῖς, θὰ πῶμε ἓνα ποτήρι κρασί καὶ σὲ με- ὥρα ὅλα θάχουν τελειώσει. Ἐσύ, Φε- τιχ, ἀνέβα τώρα νὰ δῇς τί κάνεις...

Ὁ Φετιχ παράτησε τὸ ποτήρι του, ἔβγαλε τὰ ξύλινα παπούτσια του καὶ μὲ τίς μύτες τῶν ποδιῶν ἀνέβηκε τὴ σκάλα. Μόλις ἔφτασε στὰ τελευταῖα σκαλοπάτια εἶδε μιὰ λάμψιν φωτὸς στὸ διάδρομο καὶ ἄκουσε ἑλαφρὸ κρότο βη- μάτων.

Ξανακατέβηκε στὴν κοινὴ αἴθουσα.

—Ἀφέντη, εἶπε στὸν Λεμπλάν, ἔ- ξένος ἔχει βγῇ στὸ διάδρομο... Κά- νει βόλτες...

Ὁ Λεμπλάν ἔκαμε μιὰ κίνησιν ἀνυ- πομονήσας.

—Μοῦ ἤρθε ὁμοῦ μιὰ ἰδέα, συνέχι- σεν ὁ μικρὸς. Θὰ τὸν προσκαλέσω νὰ

πῇ λίγο κρασί μαζί μας... Θὰ τὸν βάλλω νὰ περάσῃ πρῶτος. Ἐσύ, ἀφέν- τη, θὰ στέκεσαι στὴν πόρτα... Κε' ὄ- ταν κάνει νὰ περάσῃ... ἔξερες τὴ δου- λειά σου!... πρόσθεσε σηκώνοντας τὸ

χέρι σὰν τὸν σιδηρογυρὸ ὅταν ἐτοι- μάζεται νὰ χτυπήσῃ μὲ τὸ σφυρὶ τοῦ τὸ ἀναμμένο σίδερο.

—Κατάλαβα, ἀπάντησε ὁ Λεμπλάν. Μὴν ἀργήσῃς ὅμως ὥσπου νὰ τὸν κα- ταφέρῃς, μὴν τύχει καὶ μὰς ἔλθῃ κα- νένας ἄλλος ταξιδιωτὴς.

Ὁ Φετιχ ἀνέθηκε στὸ πρῶτο πάτω- μα μὲ ὄφρος ξέγνοιαστο. Ὁ συνένοχός

τοῦ ἐν τῷ μετὰξ, ἀφού ὀπλίστηκε μ' ἓνα σιδερένιο ῥοπαλό, πῆγε καὶ στήθηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς σκά- λας.

—Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς μόλις ἀντίκρουσε τὸν περιστρωμὸν ταξιδιωτὴ, δὲν κοιμηθήκατε ἀκόμη; Τί σὰς ἔ- πιασε καὶ τριγυρνᾷς ἔτσι;

—Θάθελα ν' ἀλλάξω δωμάτιο...

—Αὐτὸ εἶνε μονάχα;... Ἐλάτε τώ- ρα, κατεβάτε νὰ μὰς κεράσετε κάτω

μιὰ μπωτίτσια καὶ θὰ σὰς δώσω ἐγὼ μιὰν ἄλλη κάμαρα...

Ἡ πρότασις αὐτὴ δὲν ἐνδυνάμωσε καθόλου τὸν δυστυχισμένον ταξιδιωτὴ.

—Περάστε μπρός, κύριε, εἶπε μ' εὐγένεια ὁ Φετιχ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

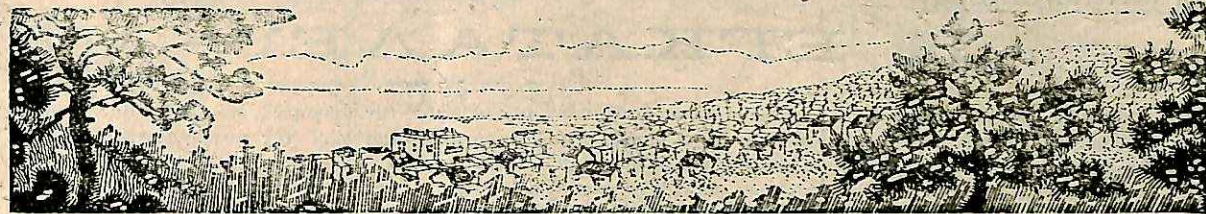
ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΠΡΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΝ

Κάποιος μετριώτατος ζωγράφος ἔ- λεγε μιὰ μέρα σ' ἓνα φίλο του:

—Ἐγὼ σκοπὸ αὐτὲς τίς ἡμέρας νὰ ἀσπρίσω τὸ σπῆτι μου καὶ ἔπειτα νὰ

στολίσω τοὺς τοίχους μὲ ζωγραφίες.

—Ἐγὼ σὲ συμβουλεύω, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος, πρῶτα νὰ ζωγραφίσῃς τοὺς τοίχους καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς ἀσπρίσῃς!

ΔΙΓ' ΑΠ' ΟΔΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

—Ὁ ἀξίωματικός καὶ ὁ γαϊδά- ρος

Ὁ Γάλλος ποιητὴς Λεμερσιέ ἦταν ὀνομαστός στὴν ἐποχὴ του γιὰ τὸ πνεῦμα του. Μιὰ μέρα εἶχε πάει στὸ Γαλλικὸ Θέατρο γιὰ νὰ ἰδῇ κάποιο ἔρ- γο, στὸ ὁποῖο θὰ πρωταγωνιστοῦσε ὁ περιγρήμος ἠθοποιὸς Τάλμα. Μπροστὰ ἀπ' τὸν ποιητὴ ὅμως εἶχε καθίσει κά- ποιος ὑψηλόσωμος νέος μὲ στολὴ ἀ- ξιωματικὴ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐμπόδιζε νὰ βλέπῃ. Ὁ Λεμερσιέ τὸν παρακάλεσε

στὴν ἀρχὴν μὲ πολλὰ εὐγένεια νὰ τραβήτῃ λιγάκι, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔκανε πῶς δὲν τὸν ἄκουσε. Ὁ ποιητὴς ἀ- ναγκάστηκε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν παρὰ- κλησί του, ὁ ἀξιωματικός ὅμως ἔξα- κολουθοῦσε νὰ σιωπᾷ. Τότε ὁ ποιητὴς δὲν κρατήθηκε περὶ καὶ πᾶνοντας τὸν ἀξιωματικὸ ἀπ' τὸ μπράτσο, τοῦ εἶ- πε, κουνώντας τον δυνατὰ:

—Σὰς εἶπα νὰ παραμερσίσετε λίγο, κύριε! Μ' ἐμποδίζετε νὰ βλέπω...

—Ξέρετε σὲ ποῖον μιλάτε αὐτὴ τὴ στιγμὴ; Ἐχετε μπροστὰ σας ἓναν

ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος βαστοῦσε τὴ ση- μαία τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ στὴν Ἱτα- λία!

—Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρηση σ' αὐ- τὸ, ἀπάντησε ὁ ποιητὴς ἐτοιμώτατα. Μήπως δὲν ἦταν Χριστὸς καὶ ἐκεῖνος

πού βαστοῦσε τὸ Χρῆστο ὅταν ἔμπαινε στὰ Ἱεροσόλυμα;...

—Διὰζύγιον χάριν τῶν σκύλλων

Τὸ δικαστήριον τοῦ Τρέντον τῆς

Ἀμερικῆς παρεχώρησε τὸ διαζύγιον

στὸν κ. Βιλ Μαρόν, γιὰ τὸ λόγῳ ὅτ

ἡ γυναῖκα του ἀπαυσε τοὺς σκύλ- λους τῆς περισσότερο ἀπὸ τὰ παιδι-

α. Στὴ σχετικὴ ἀγωγή του ὁ Μαρό-

νὸν ἀνέφερε καὶ τὸ ἔξης χαρακτηρισ-

τικόν: Τὸ μικρὸν τοῦ παι

Η ΕΓΚΑΤΑΔΕΙΜΜΕΝΗ

Στην μικρή και ήσυχη πόλιν Φιεζόλε, η οποία, κατά τὸν Μεσαίωνα, είχε γνωρίσει τόση δόξα και λαμπρότητα, ὥστε τὴν ἀποκαλοῦσαν καὶ 'Αθήναι τῆς 'Ιταλίας', ζούσαν κατὰ τὸ 1848 δύο ἀδελφία ἀγαπημένα, ὁ 'Ερνέστος καὶ ἡ Μαρία. Οἱ γονεῖς τους εἶχαν πεθάνει καὶ γι' αὐτὸ ὁ 'Ερνέστος δὲν σίμωνε οὔτε σιγμὴ τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν δουλειά γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν προίκα τῆς ἀδελφῆς του καὶ νὰ τὴν καλοπαντρώῃ.

Ἦταν ἓνα ὥραϊο κυριακάτικο πρωῒ καὶ ἡ ἀνοιξίς σκοποῦσε τὴν γοητεία τῆς σ' ὅλη τὴ φύσι γύρω. Ἡ Μαρία εἶχε πάει τὸν ἐξοχικὸ δρόμο καὶ γυρνοῦσε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία στὸ σπίτι τῆς, δὲν ἔαφνα ἓνας νέος, κομποντημένος, μὲ συμπαιδικὰ χαρκτηριστικά, ὁ 'Ερρίκος, τὴν πλησίασε καὶ ἄρχισε νὰ τῆς γλυκομιλάει.

Ἡ ἀνοιξίς ἔκανε τὴν νεανικὴ καρδιά τῆς νὰ σκιρτά καὶ ἡ Μαρία, ἀδελὰ τῆς σχεδὸν, ἔδωσε στὰ λόγια τοῦ νέου περισσότερη προσοχὴ ἀπ' ὅση δέχτηκε, καὶ ἔτσι ἓνα τρυφερὸ ἐδῶλλο ἀνεπτύχθη γρήγορα μεταξὺ τους.

Κάθε νύχτα ὁ 'Ερρίκος, πὺν εἶχε ὀκισθῇ στὴν Μαρία πὺς θὰ τὴν παντρεύονταν, ἔπιπανε κρυφὰ στὴν κάμαρή τῆς καὶ ἔμενε μαζὺ τῆς ὡς τὴν ἀγνή.

Ἐνα βράδυ ὅμως δὲν πῆγε νὰ τῆς βοῇ, οὔτε τὸ ἄλλο, οὔτε τὸ παρῶλλο. Δὲν ξαναφάνηκε ποτὲ πεῖα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, σὲ λίγον καιρὸ, ἡ Μαρία, μὲ τὴν βοήθεια κάποιας στενῆς τῆς φίλης, ἔφερε στὸν κόσμο ἓνα βράδυ τὸν καρπὸ τοῦ ἔρωτός τῆς.

Ὅταν ὁ ἀδελφὸς τῆς τὸ ἔμαθε ξαφνικὰ αὐτὸ ἐγένετο ἔξω φρενῶν. Δὲν βόηκε παρὰ μόνον μὰ λέξι' ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ τὸν:

— Ἐλευνὴ! τῆς φώναξε. Νὰ φύγεις ἀπ' τὸ σπίτι μου!

Καὶ ἀμύλητος, ἀσυγκίνητος στὰ δάκρυά τῆς καὶ στὴς παρακαλῆσεις τῆς, τὴν πέταξε στὸν δρόμο.

Ἡ Μαρία ἔμεινε γιὰ πολλὴν ὥρα κλαίγοντας ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ πατρικοῦ τῆς σπιτιοῦ, πὺν ἐπέπρωτο νὰ μὴν τὸ ξαναῖδῃ ποτὲ πεῖα στὴ ζωὴ τῆς. Ἐπειτα, ἀργά-ἀργά, κατὰσκαμμένη ἀπ' τὸ διπλὸ βάρος τῆς λύπης τῆς καὶ τοῦ μικροῦ πλάσματος πὺν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά τῆς, ἄρχισε νὰ προχωρῇ, χωρὶς οὔτε καὶ αὐτὴ νὰ ἔξωχῃ πὺν πηγαίνει. Ἐνα μόνον ἤξερε. Πὺς ἔπρεπε νὰ φύγῃ τὸ ταχύτερο ἀπ' τὸ Φιεζόλε. Δὲν μπορούσε! ἔκει νὰ ζητήσῃ καταφύγιο σὲ κανέναν.

Κι' ἔφυγε...

Τρεῖς δόκλιχρους μῆνες περιπλανιόταν ἐλευνὴ, ἐξηνηλμένη. Ἄλλοτε πενσιμένη, ἄλλοτε χωρὶς στέγη, ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ, καὶ σ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτὸ ζούσε μὲ δὲι, εἶχαν τὴν ἐσπλῆχνα νὰ τῆς δύνουν οἱ χωριάτες πὺν συναντοῦσε στὸ δρόμο τῆς.

Τὰ βάσανά τῆς ἦσαν ἀπερίγραστα. Ἐπὶ τέλους, κάποια μέρα, βρέθηκε στὴν Σιένα. Ἐκεῖ ἄρχισε νὰ χτυπά ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα, ζητώντας, ὅχι ἐλεημοσύνη, ἀλλὰ νὰ τῆς δώσουν δουλειὰ νὰ ἐργασθῇ.

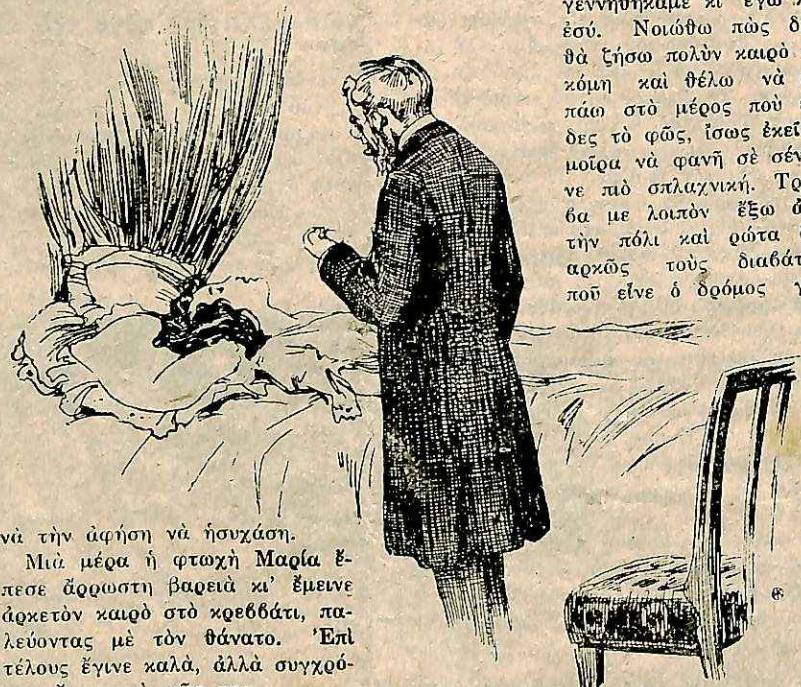
Κάποια σπληχνική οἰκογένεια τότε

τὴν λυτήθηκε καὶ τὴν περιμάζεψε. Κι' ἐπειδὴ ἡ Μαρία εἶχε ἀρκετὴ μόρφωση, τὴν κράτησε γιὰ γκουβερνάντα τῶν κοριτσιῶν τῆς. Ἐκεῖ βράτισε καὶ τὴν κόρη τῆς καὶ τὴν ὠνόμασε Ζουλιέττα, μὲ τὸ ὄνομα τῆς μητέρας τῆς.

Πέντε δόκλιχρα χρόνια ἔζησε στὴν οἰκογένεια ἐκεῖνη ἡ Μαρία, ἀν' ὅχι εὐτυχισμένη, τοῦλάχιστον ἡσυχὴ καὶ εὐχαριστήσιμη πὺν εἶχε ἐξοφλισμένον τὸ ψωμὶ τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ τὸ δικὸ τῆς.

Ἡ Ζουλιέττα τῆς μεγάλωνε ὁλοένα καὶ γινόνταν διαρκῶς πὺν ἔξωχνη καὶ πὺν ὁμορφη.

Ἡ μοῖρα ὅμως φαίνεται δὲν ἤθελε

Οἱ γιαιτοὶ τὴν ἀπέλπισαν...

νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ ἡσυχάσῃ.

Μιὰ μέρα ἡ φτωχὴ Μαρία ἔπεσε ἄρρωστη βαρεὴ καὶ ἔμεινε ἄρκετον καιρὸ στὸ κρεβάτι, παλεύοντας μὲ τὸν θάνατο. Ἐπὶ τέλους ἐγένετο καλὰ, ἀλλὰ συγχρόνως ἔλασε τὸ φῶς τῆς.

Σὰν νὰ μὴ τῆς ἔφθανε ὅμως τὸ δυστύχημα αὐτὸ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὸς μῆνες ὁ προϊστάμενός τῆς βρέθηκε ἀνακατεμένος σὲ μιὰ πολιτικὴ σινωμοσία. Κι' ἐπειδὴ ἀνεκαλύφθη, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴ ζωὴ του, ἔφυγε μὰ νύχτα βιαστικὰ ἀπὸ τὴν Σιένα μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του. Ἐπειδὴ δὲ δὲν μπορούσε νὰ πάρῃ μαζὺ στὸν δρόμο τῆς ἔξωχας καὶ τῆς δυστυχίας καὶ τὴν τυφλὴ Μαρία, τὴν ἄφησε στὸ σπίτι του νὰ τὸ φυλάξῃ.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας δήμευσαν τὸ σπίτι, κατὰσχέσαν ὅλα τὰ ἐπιπλά καὶ δὲι πράγματα βρέθηκαν καὶ πέταξαν ἔξω τὴν Μαρία.

Ἐτοῖ ἡ δυστυχισμένη βρέθηκε ἄλ' ἀπέναντι. Ἀλλὰ τὴν φορὰ αὐτὴ τοῦλάχιστον εἶχε ἓναν ἀρκετὴ τὴν μικρὴ Ζουλιέττα.

Ἐξῆννη καὶ μὲ πρόωση ἀνάπτυξι ἡ Ζουλιέττα εἶχε γίνε τὴν ὁδηγὸς τῆς μητέρας τῆς.

Ἦταν ἓνα ὥραϊο κυριακάτικο πρωῒ καὶ ἡ ἀνοιξίς σκοποῦσε τὴν γοητεία τῆς σ' ὅλη τὴ φύσι γύρω. Ἡ Μαρία εἶχε πάει τὸν ἐξοχικὸ δρόμο καὶ γυρνοῦσε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία στὸ σπίτι τῆς, δὲν ἔαφνα ἓνας νέος, κομποντημένος, μὲ συμπαιδικὰ χαρκτηριστικά, ὁ 'Ερρίκος, τὴν πλησίασε καὶ ἄρχισε νὰ τῆς γλυκομιλάει.

Κάποια σπληχνική οἰκογένεια τότε

τὴν λυτήθηκε καὶ τὴν περιμάζεψε. Κι' ἐπειδὴ ἡ Μαρία εἶχε ἀρκετὴ μόρφωση, τὴν κράτησε γιὰ γκουβερνάντα τῶν κοριτσιῶν τῆς. Ἐκεῖ βράτισε καὶ τὴν κόρη τῆς καὶ τὴν ὠνόμασε Ζουλιέττα, μὲ τὸ ὄνομα τῆς μητέρας τῆς.

Πέντε δόκλιχρα χρόνια ἔζησε στὴν οἰκογένεια ἐκεῖνη ἡ Μαρία, ἀν' ὅχι εὐτυχισμένη, τοῦλάχιστον ἡσυχὴ καὶ εὐχαριστήσιμη πὺν εἶχε ἐξοφλισμένον τὸ ψωμὶ τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ τὸ δικὸ τῆς.

Ἡ Ζουλιέττα τῆς μεγάλωνε ὁλοένα καὶ γινόνταν διαρκῶς πὺν ἔξωχνη καὶ πὺν ὁμορφη.

Ἡ μοῖρα ὅμως φαίνεται δὲν ἤθελε

νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ ἡσυχάσῃ. Μιὰ μέρα ἡ φτωχὴ Μαρία ἔπεσε ἄρρωστη βαρεὴ καὶ ἔμεινε ἄρκετον καιρὸ στὸ κρεβάτι, παλεύοντας μὲ τὸν θάνατο. Ἐπὶ τέλους ἐγένετο καλὰ, ἀλλὰ συγχρόνως ἔλασε τὸ φῶς τῆς.

Σὰν νὰ μὴ τῆς ἔφθανε ὅμως τὸ δυστύχημα αὐτὸ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὸς μῆνες ὁ προϊστάμενός τῆς βρέθηκε ἀνακατεμένος σὲ μιὰ πολιτικὴ σινωμοσία. Κι' ἐπειδὴ ἀνεκαλύφθη, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴ ζωὴ του, ἔφυγε μὰ νύχτα βιαστικὰ ἀπὸ τὴν Σιένα μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του. Ἐπειδὴ δὲ δὲν μπορούσε νὰ πάρῃ μαζὺ στὸν δρόμο τῆς ἔξωχας καὶ τῆς δυστυχίας καὶ τὴν τυφλὴ Μαρία, τὴν ἄφησε στὸ σπίτι του νὰ τὸ φυλάξῃ.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας δήμευσαν τὸ σπίτι, κατὰσχέσαν ὅλα τὰ ἐπιπλά καὶ δὲι πράγματα βρέθηκαν καὶ πέταξαν ἔξω τὴν Μαρία.

Ἐτοῖ ἡ δυστυχισμένη βρέθηκε ἄλ' ἀπέναντι. Ἀλλὰ τὴν φορὰ αὐτὴ τοῦλάχιστον εἶχε ἓναν ἀρκετὴ τὴν μικρὴ Ζουλιέττα.

Ἐξῆννη καὶ μὲ πρόωση ἀνάπτυξι ἡ Ζουλιέττα εἶχε γίνε τὴν ὁδηγὸς τῆς μητέρας τῆς.

Ἦταν ἓνα ὥραϊο κυριακάτικο πρωῒ καὶ ἡ ἀνοιξίς σκοποῦσε τὴν γοητεία τῆς σ' ὅλη τὴ φύσι γύρω. Ἡ Μαρία εἶχε πάει τὸν ἐξοχικὸ δρόμο καὶ γυρνοῦσε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία στὸ σπίτι τῆς, δὲν ἔαφνα ἓνας νέος, κομποντημένος, μὲ συμπαιδικὰ χαρκτηριστικά, ὁ 'Ερρίκος, τὴν πλησίασε καὶ ἄρχισε νὰ τῆς γλυκομιλάει.

Κάποια σπληχνική οἰκογένεια τότε

τὴν λυτήθηκε καὶ τὴν περιμάζεψε. Κι' ἐπειδὴ ἡ Μαρία εἶχε ἀρκετὴ μόρφωση, τὴν κράτησε γιὰ γκουβερνάντα τῶν κοριτσιῶν τῆς. Ἐκεῖ βράτισε καὶ τὴν κόρη τῆς καὶ τὴν ὠνόμασε Ζουλιέττα, μὲ τὸ ὄνομα τῆς μητέρας τῆς.

Πέντε δόκλιχρα χρόνια ἔζησε στὴν οἰκογένεια ἐκεῖνη ἡ Μαρία, ἀν' ὅχι εὐτυχισμένη, τοῦλάχιστον ἡσυχὴ καὶ εὐχαριστήσιμη πὺν εἶχε ἐξοφλισμένον τὸ ψωμὶ τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ τὸ δικὸ τῆς.

Ἡ Ζουλιέττα τῆς μεγάλωνε ὁλοένα καὶ γινόνταν διαρκῶς πὺν ἔξωχνη καὶ πὺν ὁμορφη.

Ἡ μοῖρα ὅμως φαίνεται δὲν ἤθελε

νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ ἡσυχάσῃ. Μιὰ μέρα ἡ φτωχὴ Μαρία ἔπεσε ἄρρωστη βαρεὴ καὶ ἔμεινε ἄρκετον καιρὸ στὸ κρεβάτι, παλεύοντας μὲ τὸν θάνατο. Ἐπὶ τέλους ἐγένετο καλὰ, ἀλλὰ συγχρόνως ἔλασε τὸ φῶς τῆς.

Σὰν νὰ μὴ τῆς ἔφθανε ὅμως τὸ δυστύχημα αὐτὸ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὸς μῆνες ὁ προϊστάμενός τῆς βρέθηκε ἀνακατεμένος σὲ μιὰ πολιτικὴ σινωμοσία. Κι' ἐπειδὴ ἀνεκαλύφθη, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴ ζωὴ του, ἔφυγε μὰ νύχτα βιαστικὰ ἀπὸ τὴν Σιένα μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του. Ἐπειδὴ δὲ δὲν μπορούσε νὰ πάρῃ μαζὺ στὸν δρόμο τῆς ἔξωχας καὶ τῆς δυστυχίας καὶ τὴν τυφλὴ Μαρία, τὴν ἄφησε στὸ σπίτι του νὰ τὸ φυλάξῃ.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας δήμευσαν τὸ σπίτι, κατὰσχέσαν ὅλα τὰ ἐπιπλά καὶ δὲι πράγματα βρέθηκαν καὶ πέταξαν ἔξω τὴν Μαρία.

Ἐτοῖ ἡ δυστυχισμένη βρέθηκε ἄλ' ἀπέναντι. Ἀλλὰ τὴν φορὰ αὐτὴ τοῦλάχιστον εἶχε ἓναν ἀρκετὴ τὴν μικρὴ Ζουλιέττα.

Ἐξῆννη καὶ μὲ πρόωση ἀνάπτυξι ἡ Ζουλιέττα εἶχε γίνε τὴν ὁδηγὸς τῆς μητέρας τῆς.

Κάποια σπληχνική οἰκογένεια τότε

τὴν λυτήθηκε καὶ τὴν περιμάζεψε. Κι' ἐπειδὴ ἡ Μαρία εἶχε ἀρκετὴ μόρφωση, τὴν κράτησε γιὰ γκουβερνάντα τῶν κοριτσιῶν τῆς. Ἐκεῖ βράτισε καὶ τὴν κόρη τῆς καὶ τὴν ὠνόμασε Ζουλιέττα, μὲ τὸ ὄνομα τῆς μητέρας τῆς.

Πέντε δόκλιχρα χρόνια ἔζησε στὴν οἰκογένεια ἐκεῖνη ἡ Μαρία, ἀν' ὅχι εὐτυχισμένη, τοῦλάχιστον ἡσυχὴ καὶ εὐχαριστήσιμη πὺν εἶχε ἐξοφλισμένον τὸ ψωμὶ τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ τὸ δικὸ τῆς.

Ἡ Ζουλιέττα τῆς μεγάλωνε ὁλοένα καὶ γινόνταν διαρκῶς πὺν ἔξωχνη καὶ πὺν ὁμορφη.

Ἡ μοῖρα ὅμως φαίνεται δὲν ἤθελε

νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ ἡσυχάσῃ. Μιὰ μέρα ἡ φτωχὴ Μαρία ἔπεσε ἄρρωστη βαρεὴ καὶ ἔμεινε ἄρκετον καιρὸ στὸ κρεβάτι, παλεύοντας μὲ τὸν θάνατο. Ἐπὶ τέλους ἐγένετο καλὰ, ἀλλὰ συγχρόνως ἔλασε τὸ φῶς τῆς.

Σὰν νὰ μὴ τῆς ἔφθανε ὅμως τὸ δυστύχημα αὐτὸ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὸς μῆνες ὁ προϊστάμενός τῆς βρέθηκε ἀνακατεμένος σὲ μιὰ πολιτικὴ σινωμοσία. Κι' ἐπειδὴ ἀνεκαλύφθη, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴ ζωὴ του, ἔφυγε μὰ νύχτα βιαστικὰ ἀπὸ τὴν Σιένα μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του. Ἐπειδὴ δὲ δὲν μπορούσε νὰ πάρῃ μαζὺ στὸν δρόμο τῆς ἔξωχας καὶ τῆς δυστυχίας καὶ τὴν τυφλὴ Μαρία, τὴν ἄφησε στὸ σπίτι του νὰ τὸ φυλάξῃ.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας δήμευσαν τὸ σπίτι, κατὰσχέσαν ὅλα τὰ ἐπιπλά καὶ δὲι πράγματα βρέθηκαν καὶ πέταξαν ἔξω τὴν Μαρία.

Ἐτοῖ ἡ δυστυχισμένη βρέθηκε ἄλ' ἀπέναντι. Ἀλλὰ τὴν φορὰ αὐτὴ τοῦλάχιστον εἶχε ἓναν ἀρκετὴ τὴν μικρὴ Ζουλιέττα.

Ἐξῆννη καὶ μὲ πρόωση ἀνάπτυξι ἡ Ζουλιέττα εἶχε γίνε τὴν ὁδηγὸς τῆς μητέρας τῆς.

Ἦταν ἓνα ὥραϊο κυριακάτικο πρωῒ καὶ ἡ ἀνοιξίς σκοποῦσε τὴν γοητεία τῆς σ' ὅλη τὴ φύσι γύρω. Ἡ Μαρία εἶχε πάει τὸν ἐξοχικὸ δρόμο καὶ γυρνοῦσε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία στὸ σπίτι τῆς, δὲν ἔαφνα ἓνας νέος, κομποντημένος, μὲ συμπαιδικὰ χαρκτηριστικά, ὁ 'Ερρίκος, τὴν πλησίασε καὶ ἄρχισε νὰ τῆς γλυκομιλάει.

Κάποια σπληχνική οἰκογένεια τότε

τὴν λυτήθηκε καὶ τὴν περιμάζεψε. Κι' ἐπειδὴ ἡ Μαρία εἶχε ἀρκετὴ μόρφωση, τὴν κράτησε γιὰ γκουβερνάντα τῶν κοριτσιῶν τῆς. Ἐκεῖ βράτισε καὶ τὴν κόρη τῆς καὶ τὴν ὠνόμασε Ζουλιέττα, μὲ τὸ ὄνομα τῆς μητέρας τῆς.

Πέντε δόκλιχρα χρόνια ἔζησε στὴν οἰκογένεια ἐκεῖνη ἡ Μαρία, ἀν' ὅχι εὐτυχισμένη, τοῦλάχιστον ἡσυχὴ καὶ εὐχαριστήσιμη πὺν εἶχε ἐξοφλισμένον τὸ ψωμὶ τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ τὸ δικὸ τῆς.

Ἡ Ζουλιέττα τῆς μεγάλωνε ὁλοένα καὶ γινόνταν διαρκῶς πὺν ἔξωχνη καὶ πὺν ὁμορφη.

Ἡ μοῖρα ὅμως φαίνεται δὲν ἤθελε

νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ ἡσυχάσῃ. Μιὰ μέρα ἡ φτωχὴ Μαρία ἔπεσε ἄρρωστη βαρεὴ καὶ ἔμεινε ἄρκετον καιρὸ στὸ κρεβάτι, παλεύοντας μὲ τὸν θάνατο. Ἐπὶ τέλους ἐγένετο καλὰ, ἀλλὰ συγχρόνως ἔλασε τὸ φῶς τῆς.

Σὰν νὰ μὴ τῆς ἔφθανε ὅμως τὸ δυστύχημα αὐτὸ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὸς μῆνες ὁ προϊστάμενός τῆς βρέθηκε ἀνακατεμένος σὲ μιὰ πολιτικὴ σινωμοσία. Κι' ἐπειδὴ ἀνεκαλύφθη, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴ ζωὴ του, ἔφυγε μὰ νύχτα βιαστικὰ ἀπὸ τὴν Σιένα μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του. Ἐπειδὴ δὲ δὲν μπορούσε νὰ πάρῃ μαζὺ στὸν δρόμο τῆς ἔξωχας καὶ τῆς δυστυχίας καὶ τὴν τυφλὴ Μαρία, τὴν ἄφησε στὸ σπίτι του νὰ τὸ φυλάξῃ.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας δήμευσαν τὸ σπίτι, κατὰσχέσαν ὅλα τὰ ἐπιπλά καὶ δὲι πράγματα βρέθηκαν καὶ πέταξαν ἔξω τὴν Μαρία.

Ἐτοῖ ἡ δυστυχισμένη βρέθηκε ἄλ' ἀπέναντι. Ἀλλὰ τὴν φορὰ αὐτὴ τοῦλάχιστον εἶχε ἓναν ἀρκετὴ τὴν μικρὴ Ζουλιέττα.

Ἐξῆννη καὶ μὲ πρόωση ἀνάπτυξι ἡ Ζουλιέττα εἶχε γίνε τὴν ὁδηγὸς τῆς μητέρας τῆς.

Ἦταν ἓνα ὥραϊο κυριακάτικο πρωῒ καὶ ἡ ἀνοιξίς σκοποῦσε τὴν γοητεία τῆς σ' ὅλη τὴ φύσι γύρω. Ἡ Μαρία εἶχε πάει τὸν ἐξοχικὸ δρόμο καὶ γυρνοῦσε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία στὸ σπίτι τῆς, δὲν ἔαφνα ἓνας νέος, κομποντημένος, μὲ συμπαιδικὰ χαρκτηριστικά, ὁ 'Ερρίκος, τὴν πλησίασε καὶ ἄρχισε νὰ τῆς γλυκομιλάει.

Κάποια σπληχνική οἰκογένεια τότε

τὴν λυτήθηκε καὶ τὴν περιμάζεψε. Κι' ἐπειδὴ ἡ Μαρία εἶχε ἀρκετὴ μόρφωση, τὴν κράτησε γιὰ γκουβερνάντα τῶν κοριτσιῶν τῆς. Ἐκεῖ βράτισε καὶ τὴν κόρη τῆς καὶ τὴν ὠνόμασε Ζουλιέττα, μὲ τὸ ὄνομα τῆς μητέρας τῆς.

Πέντε δόκλιχρα χρόνια ἔζησε στὴν οἰκογένεια ἐκεῖνη ἡ Μαρία, ἀν' ὅχι εὐτυχισμένη, τοῦλάχιστον ἡσυχὴ καὶ εὐχαριστήσιμη πὺν εἶχε ἐξοφλισμένον τὸ ψωμὶ τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ τὸ δικὸ τῆς.

Ἡ Ζουλιέττα τῆς μεγάλωνε ὁλοένα καὶ γινόνταν διαρκῶς πὺν ἔξωχνη καὶ πὺν ὁμορφη.

Ἡ μοῖρα ὅμως φαίνεται δὲν ἤθελε

ΗΡΩΤΙΣΜΟΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἀξιοσημειώμενη εἶνε ἡ ἀκόλουθη πρῶξις μιᾶς ἡρωϊκῆς νέας, στὴν ὁποία ἀνενηντή τὸ παράσημο τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Στὰ 1838 ἐξεργάη τις νυχτερινὲς ὥρες στὴ Γαλλικὴ πόλιν Πιμόνι μιὰ μεγάλη πυρκαϊά, ἡ ὁποία ἀπετέφρωσε ἓνα γυναικεῖο μοναστήρι. Ἡ καλόγηρος καθὺς καὶ ἡ μαθήτριες τοῦ μοναστηρίου, μόλις ἔπαυσε ἡ φωτιά, ἔσπευσαν νὰ ἀπομακρυνθῶν. Σὲ λίγο ὅμως παρετήρησαν ὅτι ἔλειπε ἓνα κοριτσάκι πέντε ἐτῶν. Τὸ δωμάτιο, στὸ ὁποῖον κοιμόταν, βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κτιρίου, πὺν εἶχαν περιβάλλει πλέον οἱ φλόγες καὶ κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ ρυθωνικνεύσῃ τὴ ζωὴ του γιὰ τὴ σωτηρία τῆς δυστυχισμένης μικρούλας.

Ἐξαφνα μὰ ἀπ' τῆς μεγαλειότερας μαθήτριες, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε, ὤρμησε στὸ δωμάτιο τῆς μικρῆς, μέσα ἀπ' τῆς φλόγες καὶ σὲ λίγο φάνηκε κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά τῆς τὸ μικροκοιμημένο κοριτσάκι...

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος Φίλιππος, μόλις ἐπηροφρήθη τὴν ἡρωϊκὴ αὐτὴ πράξι τῆς μαθήτριάς τοῦ μοναστηρίου, τῆς ἀπένευσε τὸ προαναφερθὲν παράσημο.

Ἐνας ἄσχυρος δὲ τότε λοχαγὸς καὶ περιφρῶς μετέπειτα στρατάρχης καὶ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ὁ Μὰξ Μαῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε παρευρεθῇ στὴν ἀναφερομένη σκηνή, ἔφηρε γυναῖκα του τὴν ἀποφασιστικὴ ἡρωίδα...

Πηλοῖαίε τὰ ἔξω, κύριε. Ἡ φωνὴ τῆς ἔκανε τὸν κύριο ν' ἀνατριχίσει. Τὴν κούτταζε καλὰ-καλὰ καὶ τέλους ρώτησε:

— Πὺς σὲ λένε, μικρούλα μου; τῆς ρώτησε.

— Ζουλιέττα! — Ἄ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τα σατυρικά φύλλα όλου του κόσμου)

πον σ'αυτά εγκατέλειψεν ο άνδρας σας;
— Η σύζυγός... Τόν... πέταξα έξω από το σπίτι!...

— Η σύζυγός (δείχνοντας στον άνδρα της μία πολυτελέστατη γούνα που μόλις της την έφεραν). — Αλήθεια, δεν μπορώ παρά να συλλογίζομαι με θλίψη και πόνο το φτωχό πλάσμα που γδάρθηκε για να γίνει αυτό το επανωφόρι.

— Ο σύζυγός. — Τουλάχιστον άναγνωρίζεις την θυσία μου!...

Νεωτεριστικό τέλος σ' ένα παραμύθι:

— ...Τότε, που λέτε, έδωκε ο βασιλιάς στον πρίγκηπα την πριγκίπισσα και ο γάμος έγινε στο παλάτι με πομπή και με μεγαλοπρέπεια. Κι' αν δεν απέθαναν, ζούν ακόμα σήμερα, αλλά, κατά πάσαν πιθανότητα, χωρίσμενοι!...

— Ακουσες πως οι Ντιπών χωρίσαν;

— Μάλιστα. Και για ποιά λόγια;

— Εκείνη ήθελε να ζήσουνε στην πόλη κ' εκείνος επέμενε να ζήσουνε στην έξοχή.

— Και τώρα;

— Τώρα! Τώρα εκείνη πήγε στην έξοχή, στο σπίτι των γονέων της, κ' εκείνος έμεινε στην πόλη, μαζί με τη μητέρα του!...

— Ο πατέρας, βλέποντας τον κακό έλεγχο του παιδιού του, του λέει θυμωμένος:

— Ξέρεις ότι ο Βίσμαρκ, στην ηλικία σου, ήταν ο πρώτος μαθητής της τάξεως;

— Και στη δική σας ήτανε πρωτοπουργός!...

— Ο πρόεδρος. — Μά πως! Τώρα άρνεσθε, ενώ χθές ώμολογήσατε ότι είστε ένοχοι;

— Ο κατηγορούμενος. — Είπε σωστό. Μά ο δικηγόρος μου... με έπεισε ότι είμαι άθώος!...

Συζητούν για ένα νέον που παντρεύθηκε μία γρηά κυρία.

— Αυτός ο νέος μοιάζει με κισσό.

— Γιατί με κισσό;

— Γιατί προσκολλήθηκε σ' αυτό το γέροικο έρεϊντο!...

Σε μία δίκη, ο πρόεδρος του δικαστηρίου λέει, απειθυνόμενος σ' ένα συνήγορο, με τον όποιον είχε αλληπάλληλα έπεισάδια:

— Κύριε, μπορώ να σας μάθω τον νόμο, δεν μπορώ όμως να σας διδάξω και τρόπους.

— Ασφαλώς!... άπάντησε ο συνήγορος.

— Υποφέρο, γιατρέ μου, και ήλθα να με βοηθήσετε.

— Εύχαρίστως, καθίστε να σας εξετάσω.

— Όχι, εύχαριστώ. Ο Θεός να με φιλάν!... Άπλως θά ήθελα να με βοηθήσετε... να βρω μία δουλειά!...

— Ο δικαστής. — Και κατά ποιον τρόπο...

πλούστατα, φίλε μου, να πάλι να τον εξετάσει κανένας... καλός γιατρός!...

— Ο Άμερς, που ήταν, επί πρωτοπουργίας του Μπάλντουιν, ύπουργός των Άλμοικών, όταν εξεγράφη ο πόλεμος κατετάχθη από τους πρώτους στο στρατό με το βαθμό του συνταγματάρχου, είχε δέ μεγάλο πόθο να πάη στη γραμμή.

— Ο σωματάρχης όμως του στρατού, στον όποιον παρουσιάστηκε, αφού τον κίτταξε καλά απ' την κορφή ως τα νύχια, του φάνηκε σαν να μην τον γέμισε το μάτι και του είπε:

— Έσύ δεν είσαι για το μέτωπο...

— Πώς;

— Έσύ είσαι καλός γιατά μετάσθεν. Γιατά το γραφείο.

Κ' έπειτα, παίρνοντας ένα βιβλίο από τ' αρχείο:

— Νά, πάρε αυτό το βιβλίο περί Σερβίας, μελέτησέ το κ' έτοιμάσου να τ' άναπτύξεις στους άνδρες που θά πάνε στο Βαλκανικό μέτωπο.

— Ελπίζω σ' εξήμηνες να τ' άναπτύξεις...

— Ο Άμερς έβριξε μία ματιά στο βιβλίο και είπε:

— Ελπίζω, στρατηγέ μου, να τ' άναπτύξεις σ' εξήμηνες να τ' άναπτύξεις...

— Ο Άμερς έβριξε μία ματιά στο βιβλίο και είπε:

— Ελπίζω, στρατηγέ μου, να τ' άναπτύξεις σ' εξήμηνες να τ' άναπτύξεις...

— Ο Άμερς έβριξε μία ματιά στο βιβλίο και είπε:

— Ελπίζω, στρατηγέ μου, να τ' άναπτύξεις σ' εξήμηνες να τ' άναπτύξεις...

— Ο Άμερς έβριξε μία ματιά στο βιβλίο και είπε:

— Ελπίζω, στρατηγέ μου, να τ' άναπτύξεις σ' εξήμηνες να τ' άναπτύξεις...

— Ο Άμερς έβριξε μία ματιά στο βιβλίο και είπε:

— Ελπίζω, στρατηγέ μου, να τ' άναπτύξεις σ' εξήμηνες να τ' άναπτύξεις...

— Ο Άμερς έβριξε μία ματιά στο βιβλίο και είπε:

— Ελπίζω, στρατηγέ μου, να τ' άναπτύξεις σ' εξήμηνες να τ' άναπτύξεις...

— Ο Άμερς έβριξε μία ματιά στο βιβλίο και είπε:

— Ελπίζω, στρατηγέ μου, να τ' άναπτύξεις σ' εξήμηνες να τ' άναπτύξεις...

— Ο Άμερς έβριξε μία ματιά στο βιβλίο και είπε:

— Ελπίζω, στρατηγέ μου, να τ' άναπτύξεις σ' εξήμηνες να τ' άναπτύξεις...

— Ο Άμερς έβριξε μία ματιά στο βιβλίο και είπε:

— Ελπίζω, στρατηγέ μου, να τ' άναπτύξεις σ' εξήμηνες να τ' άναπτύξεις...

— Ο Άμερς έβριξε μία ματιά στο βιβλίο και είπε:

— Ελπίζω, στρατηγέ μου, να τ' άναπτύξεις σ' εξήμηνες να τ' άναπτύξεις...

— Ο Άμερς έβριξε μία ματιά στο βιβλίο και είπε:

— Ελπίζω, στρατηγέ μου, να τ' άναπτύξεις σ' εξήμηνες να τ' άναπτύξεις...

— Ο Άμερς έβριξε μία ματιά στο βιβλίο και είπε:

— Ελπίζω, στρατηγέ μου, να τ' άναπτύξεις σ' εξήμηνες να τ' άναπτύξεις...

— Ο Άμερς έβριξε μία ματιά στο βιβλίο και είπε:

— Ελπίζω, στρατηγέ μου, να τ' άναπτύξεις σ' εξήμηνες να τ' άναπτύξεις...

— Ο Άμερς έβριξε μία ματιά στο βιβλίο και είπε:

— Ελπίζω, στρατηγέ μου, να τ' άναπτύξεις σ' εξήμηνες να τ' άναπτύξεις...

Μιά πανύψηλη και άνυπόφορη κόμωσος, ή όποία ήταν της μόδας κατά τόν 18ον αιώνα στη Γαλλική άριστοκρατία

να μιλήση στη Βουλή, άρχισε ως εξής το λόγο του:

— Κύριοι, άνα βάνεις το δήμα...

Τά γέλια όμως των συναδέλφων του του έδωσαν να καταλάβη ότι είχε πέσει έξω και πάλι. Τους ένύτταξε λοιπόν με θυμό και τούς είπε:

— Γιατί γελάτε, μορέ; Έγώ έδωσα δροκό στο Σύνταγμα, όχι και στη Γραμματική!...

— Περιπατώ επί του έδάφους της έλευθερίας... Έλεγε κάποτε ένας οήτορ της Βουλής του Λονδίνου.

— ...Μ' ένα ζευγάρι παπούτσια που δεν μου τ' άφηνούσαν ακόμα, τόν συμπλήρωσε από τ' άκροατήριο κάποιος ύποδηματοποιός.

Κάποιος ιεροκήρυξ έξηγούσε μία μέρα στο κήρυγμά του ότι όλα τ' άπλάσματα του Θεού είναι τέλεια. Μετά το τέλος του κήρυγματος τόν έπλησίασε κάποιος καμπούρης και τόν ρώτησε:

— Νομίζεις λοιπόν, πάτερ μου, ότι και μένα μ' έχει πλάσει τέλειον ο Θεός;

— Όσο για καμπούρη, φίλε μου, δεν υπορούσε να σέ κάμη καλύτερον, του άπάντησε άμέσως ο τετραέτατος ιεροκήρυξ.

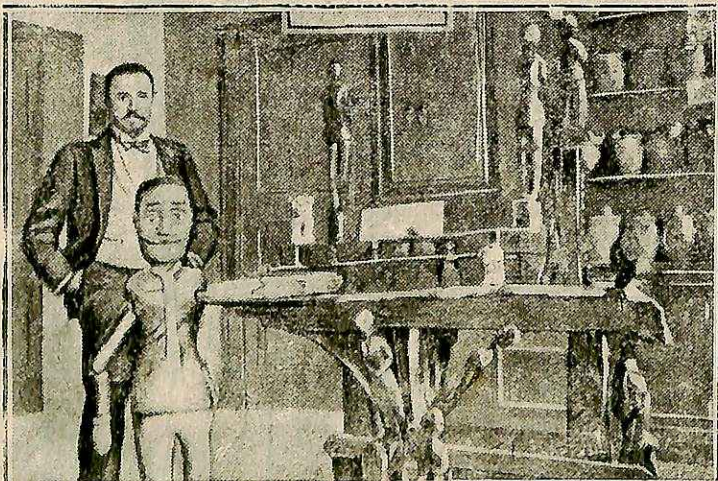
— Όταν εισήχθησαν για πρώτη φορά στην Έλλάδα οι Βασιμικοί νόμοι, κάποιος ρώτησε το γέρο Κολοκοτρώνη:

— Πώς σας φάνηκαν οι κανούργιοι νόμοι, στρατηγέ;

— Ο γέρος του Μωρήά σκέφτηκε λίγο κ' έπειτα άπάντησε κουνώντας άργά και χαρακτηριστικά το κεφάλι του:

— Άμ' μπορούν, βρέ παιδί μου, να χωρέσουν τ' άπαυτά του Χατζηπέτρου στα ποδάκια του Λόντου;

— Η άπάντησις αυτή έκανε μεγάλη αίσθησι τότε γιατί όλοι ήξεραν ότι ο Χατζηπέτρος ήταν γίγας στο άνάστημα και ο Λόντος, έν συγκρίσει μ' αυτόν, μικροσκοπικός.

Ο Διευθυντής του Φρενοκομείου της Βιλζονίφ μ' ένα ξύλινο περίεργο άγαλμα, τ' όποιον κατεσκεύασε ένας φρενοπαθής. Καί τ' άλλα... κομψοτεχνήματα, τ' όποία εδρίσκονται εις τήν αίθουσαν εις έργα τρελλών

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Η ύποδοχή της Μαρίας Άντουανέττας από Στρατσοβούργο. Ο λόγος του Δημάρχου. Η μονεμαχία του Γασκώνου. Τά δύο πτώματα. Πώς ένας Ρωμικός Υπάτος άπεστράμισε τούς δικαστάς του. Τά κελιά και τ' άνευτάκια του βαρκάρη. Τ' άνευμά του Τριστάν Μπερνάρ. Η έρωτική έξομολόγησις τού... γεροντοκαίου. Τά δύο δαμάσκηνα τού Δουμά, κλπ.

— Η πρώτη Γαλλική πόλις, την όποία έπεσκέφθη ή Μαρία Άντουανέττα, όταν άνεχώρησε από την πατρίδα της Αυστρία για να παντρευτή τόν διάδοχο τού Γαλλικού θρόνου, ήταν τ' άραμεθόριο Στρατσοβούργο.

— Τί είνε αυτό; τόν ρώτησε.

— Δεν είνε τίποτε, άπάντησε ο Γασκώνας. Άπλούστατα, βλέποντας ότι άγορεύσεις, έπαιξα μερικά σπαθίς με τούς κυρίους αυτούς, έτσι, για να περάσι ή όρα!...

— Η Μαρία Άντουανέττα όμως τόν διέκοψε και τού είπε:

— Θα σας παρακαλέσω να μου μεταφράσετε το λόγο σας, στη Γαλλική, γιατί από τη στιγμή που πάτησα τ' όπιδι μου στο έδαφος της νέας μου πατρίδος, λησμόνησα τελείως τη Γερμανική γλώσσα!...

— Όταν ο Ρήμινος έσείγγαγε κάποτε σέ δική τόν φίλο του Γούσιο Ρήμινος, πρώην ύπατον, με την δικαιολογία ότι μισούσε τόν αυτοκράτορα κ' έλεγε λόγια άσεβη γι' αυτόν.

— Κάλτε ένας Γασκώνας, ή όποιος έπρόκειτο να μονομαχήση, έφτασε, τ' όπιδι τής μονομαχίας, ένωρίτατα στο έπιδιον τής τιμής. Ούτε ή αντίπαλός του όμως, ούτε οι μάρτυρες είχανε φτάσει ακόμη. Άντ' αυτών, ο Γασκώνας είδε τ' άπώματα δύο εύγενών που είχαν μονομαχήσει εκεί προηγουμένως και είχαν σκοτωθή και οι δύο.

— Ο Γασκώνας τότε τ' άκουσε, τ' άποθέτησε τ' όνα έπάνω στο έλλο, εκάθησε έπάνω τους και περίμενε καρ-

τερικώτατα την άφιξη τού αντιπάλου του.

— Όταν αυτός έφτασε και τόν είδε να κάθεται έπάνω στα δύο πώματα, τού ζήτησε εξήγησις.

— Τί είνε αυτό; τόν ρώτησε.

— Δεν είνε τίποτε, άπάντησε ο Γασκώνας. Άπλούστατα, βλέποντας ότι άγορεύσεις, έπαιξα μερικά σπαθίς με τούς κυρίους αυτούς, έτσι, για να περάσι ή όρα!...

— Ο αυτοκράτωρ της Ρώμης Τιβέριος εισήγγαγε κάποτε σέ δική τόν φίλο του Γούσιο Ρήμινος, πρώην ύπατον, με την δικαιολογία ότι μισούσε τόν αυτοκράτορα κ' έλεγε λόγια άσεβη γι' αυτόν.

— Κάλτε ένας Γασκώνας, ή όποιος έπρόκειτο να μονομαχήση, έφτασε, τ' όπιδι τής μονομαχίας, ένωρίτατα στο έπιδιον τής τιμής. Ούτε ή αντίπαλός του όμως, ούτε οι μάρτυρες είχανε φτάσει ακόμη. Άντ' αυτών, ο Γασκώνας είδε τ' άπώματα δύο εύγενών που είχαν μονομαχήσει εκεί προηγουμένως και είχαν σκοτωθή και οι δύο.

— Ο Γασκώνας τότε τ' άκουσε, τ' άποθέτησε τ' όνα έπάνω στο έλλο, εκάθησε έπάνω τους και περίμενε καρ-

τερικώτατα την άφιξη τού αντιπάλου του.

— Όταν αυτός έφτασε και τόν είδε να κάθεται έπάνω στα δύο πώματα, τού ζήτησε εξήγησις.

— Τί είνε αυτό; τόν ρώτησε.

— Δεν είνε τίποτε, άπάντησε ο Γασκώνας. Άπλούστατα, βλέποντας ότι άγορεύσεις, έπαιξα μερικά σπαθίς με τούς κυρίους αυτούς, έτσι, για να περάσι ή όρα!...

— Ο αυτοκράτωρ της Ρώμης Τιβέριος εισήγγαγε κάποτε σέ δική τόν φίλο του Γούσιο Ρήμινος, πρώην ύπατον, με την δικαιολογία ότι μισούσε τόν αυτοκράτορα κ' έλεγε λόγια άσεβη γι' αυτόν.

— Κάλτε ένας Γασκώνας, ή όποιος έπρόκειτο να μονομαχήση, έφτασε, τ' όπιδι τής μονομαχίας, ένωρίτατα στο έπιδιον τής τιμής. Ούτε ή αντίπαλός του όμως, ούτε οι μάρτυρες είχανε φτάσει ακόμη. Άντ' αυτών, ο Γασκώνας είδε τ' άπώματα δύο εύγενών που είχαν μονομαχήσει εκεί προηγουμένως και είχαν σκοτωθή και οι δύο.

— Ο Γασκώνας τότε τ' άκουσε, τ' άποθέτησε τ' όνα έπάνω στο έλλο, εκάθησε έπάνω τους και περίμενε καρ-

τερικώτατα την άφιξη τού αντιπάλου του.

— Όταν αυτός έφτασε και τόν είδε να κάθεται έπάνω στα δύο πώματα, τού ζήτησε εξήγησις.

— Τί είνε αυτό; τόν ρώτησε.

— Δεν είνε τίποτε, άπάντησε ο Γασκώνας. Άπλούστατα, βλέποντας ότι άγορεύσεις, έπαιξα μερικά σπαθίς με τούς κυρίους αυτούς, έτσι, για να περάσι ή όρα!...

— Ο αυτοκράτωρ της Ρώμης Τιβέριος εισήγγαγε κάποτε σέ δική τόν φίλο του Γούσιο Ρήμινος, πρώην ύπατον, με την δικαιολογία ότι μισούσε τόν αυτοκράτορα κ' έλεγε λόγια άσεβη γι' αυτόν.

— Κάλτε ένας Γασκώνας, ή όποιος έπρόκειτο να μονομαχήση, έφτασε, τ' όπιδι τής μονομαχίας, ένωρίτατα στο έπιδιον τής τιμής. Ούτε ή αντίπαλός του όμως, ούτε οι μάρτυρες είχανε φτάσει ακόμη. Άντ' αυτών, ο Γασκώνας είδε τ' άπώματα δύο εύγενών που είχαν μονομαχήσει εκεί προηγουμένως και είχαν σκοτωθή και οι δύο.

— Ο Γασκώνας τότε τ' άκουσε, τ' άποθέτησε τ' όνα έπάνω στο έλλο, εκάθησε έπάνω τους και περίμενε καρ-

τερικώτατα την άφιξη τού αντιπάλου του.

— Όταν αυτός έφτασε και τόν είδε να κάθεται έπάνω στα δύο πώματα, τού ζήτησε εξήγησις.

— Τί είνε αυτό; τόν ρώτησε.

— Δεν είνε τίποτε, άπάντησε ο Γασκώνας. Άπλούστατα, βλέποντας ότι άγορεύσεις, έπαιξα μερικά σπαθίς με τούς κυρίους αυτούς, έτσι, για να περάσι ή όρα!...

— Ο αυτοκράτωρ της Ρώμης Τιβέριος εισήγγαγε κάποτε σέ δική τόν φίλο του Γούσιο Ρήμινος, πρώην ύπατον, με την δικαιολογία ότι μισούσε τόν αυτοκράτορα κ' έλεγε λόγια άσεβη γι' αυτόν.

— Κάλτε ένας Γασκώνας, ή όποιος έπρόκειτο να μονομαχήση, έφτασε, τ' όπιδι τής μονομαχίας, ένωρίτατα στο έπιδιον τής τιμής. Ούτε ή αντίπαλός του όμως, ούτε οι μάρτυρες είχανε φτάσει ακόμη. Άντ' αυτών, ο Γασκώνας είδε τ' άπώματα δύο εύγενών που είχαν μονομαχήσει εκεί προηγουμένως και είχαν σκοτωθή και οι δύο.

— Ο Γασκώνας τότε τ' άκουσε, τ' άποθέτησε τ' όνα έπάνω στο έλλο, εκάθησε έπάνω τους και περίμενε καρ-

τερικώτατα την άφιξη τού αντιπάλου του.

— Όταν αυτός έφτασε και τόν είδε να κάθεται έπάνω στα δύο πώματα, τού ζήτησε εξήγησις.

— Τί είνε αυτό; τόν ρώτησε.

— Δεν είνε τίποτε, άπάντησε ο Γασκώνας. Άπλούστατα, βλέποντας ότι άγορεύσεις, έπαιξα μερικά σπαθίς με τούς κυρίους αυτούς, έτσι, για να περάσι ή όρα!...

— Ο αυτοκράτωρ της Ρώμης Τιβέριος εισήγγαγε κάποτε σέ δική τόν φίλο του Γούσιο Ρήμινος, πρώην ύπατον, με την δικαιολογία ότι μισούσε τόν αυτοκράτορα κ' έλεγε λόγια άσεβη γι' αυτόν.

— Η πρώτη Γαλλική πόλις, την όποία έπεσκέφθη ή Μαρία Άντουανέττα, όταν άνεχώρησε από την πατρίδα της Αυστρία για να παντρευτή τόν διάδοχο τού Γαλλικού θρόνου, ήταν τ' άραμεθόριο Στρατσοβούργο.

— Τί είνε αυτό; τόν ρώτησε.

— Δεν είνε τίποτε, άπάντησε ο Γασκώνας. Άπλούστατα, βλέποντας ότι άγορεύσεις, έπαιξα μερικά σπαθίς με τούς κυρίους αυτούς, έτσι, για να περάσι ή όρα!...

— Η Μαρία Άντουανέττα όμως τόν διέκοψε και τού είπε:

— Θα σας παρακαλέσω να μου μεταφράσετε το λόγο σας, στη Γαλλική, γιατί από τη στιγμή που πάτησα τ' όπιδι μου στο έδαφος της νέας μου πατρίδος, λησμόνησα τελείως τη Γερμανική γλώσσα!...

— Όταν ο Ρήμινος έσείγγαγε κάποτε σέ δική τόν φίλο του Γούσιο Ρήμινος, πρώην ύπατον, με την δικαιολογία ότι μισούσε τόν αυτοκράτορα κ' έλεγε λόγια άσεβη γι' αυτόν.

— Κάλτε ένας Γασκώνας, ή όποιος έπρόκειτο να μονομαχήση, έφτασε, τ' όπιδι τής μονομαχίας, ένωρίτατα στο έπιδιον τής τιμής. Ούτε ή αντίπαλός του όμως, ούτε οι μάρτυρες είχανε φτάσει ακόμη. Άντ' αυτών, ο Γασκώνας είδε τ' άπώματα δύο εύγενών που είχαν μονομαχήσει εκεί προηγουμένως και είχαν σκοτωθή και οι δύο.

— Ο Γασκώνας τότε τ' άκουσε, τ' άποθέτησε τ' όνα έπάνω στο έλλο, εκάθησε έπάνω τους και περίμενε καρ-

τερικώτατα την άφιξη τού αντιπάλου του.

— Όταν αυτός έφτασε και τόν είδε να κάθεται έπάνω στα δύο πώματα, τού ζήτησε εξήγησις.

— Τί είνε αυτό; τόν ρώτησε.

— Δεν είνε τίποτε, άπάντησε ο Γασκώνας. Άπλούστατα, βλέποντας ότι άγορεύσεις, έπαιξα μερικά σπαθίς με τούς κυρίους αυτούς, έτσι, για να περάσι ή όρα!...

— Ο αυτοκράτωρ της Ρώμης Τιβέριος εισήγγαγε κάποτε σέ δική τόν φίλο του Γούσιο Ρήμινος, πρώην ύπατον, με την δικαιολογία ότι μισούσε τόν αυτοκράτορα κ' έλεγε λόγια άσεβη γι' αυτόν.

— Κάλτε ένας Γασκώνας, ή όποιος έπρόκειτο να μονομαχήση, έφτασε, τ' όπιδι τής μονομαχίας, ένωρίτατα στο έπιδιον τής τιμής. Ούτε ή αντίπαλός του όμως, ούτε οι μάρτυρες είχανε φτάσει ακόμη. Άντ' αυτών, ο Γασκώνας είδε τ' άπώματα δύο εύγενών που είχαν μονομαχήσει εκεί προηγουμένως και είχαν σκοτωθή και οι δύο.

— Ο Γασκώνας τότε τ' άκουσε, τ' άποθέτησε τ' όνα έπάνω στο έλλο, εκάθησε έπάνω τους και περίμενε καρ-

τερικώτατα την άφιξη τού αντιπάλου του.

— Όταν αυτός έφτασε και τόν είδε να κάθεται έπάνω στα δύο πώματα, τού ζήτησε εξήγησις.

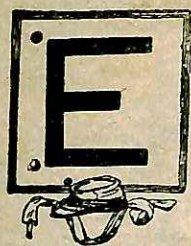
— Τί είνε αυτό; τόν ρώτησε.

— Δεν είνε τίποτε, άπάντησε ο Γασκώνας. Άπλούστατα, βλέποντας ότι άγορεύσεις, έπαιξα μερικά σπαθίς με τούς κυρίους αυτούς, έτσι, για να περάσι ή όρα!...

— Ο αυτοκράτωρ της Ρώμης Τιβέριος εισήγγαγε κάποτε σέ δική τόν φίλο

ΑΠΟ ΤΗ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΕΙΟ ΕΠΟΠΟΙΓ'Α

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ

ΕΝΑ πρωί του 1809, ο Ναπολέων, ακολουθούμενος από το στρατό, Μπερτιέ, που πρό δόλιων ακόμη ημερών τον είχε δνομάσει Βάγκραμ, περπατούσε γύρω από τους καταυλισμούς των στρατευμάτων του. Κοντινίσαν για τον Ίούλιο Καίσαρα και ο Ναπολέων υποστήριζε πως ήταν άλλανθστος και δικαίος.

—Αφού, Μεγαλειότατε, ελτε σέ μιά στιγμή ο Μπερτιέ, πιστεύετε πως ο Καίσαρ ήταν άλλανθστος και δικαίος, επιτρέψτε μου να σάς αναφέρω έν' ανέκδοτό του. Στις Ρωμαϊκές λεγεώνες υπηρετούσε τότε και ένας υπαξιωματικός, όνόματι Σέξτιος, ό οποίος πολλές φορές είχε διακριθή στις μάχες για τόν ήρωισμό του κι' ό οποίος όμως δεν είχε λάβει ποτέ την παραμικρή ανταμοιβή. Τότε ό Ρωμαϊκός λαός, αναγνωρίζοντας την άξια του υπαξιωματικού, παραπονέθηκε στη Σύγκλητο, ή οποία επέτιμησε τόν Καίσαρα για την παράλειψή του αυτή.

—Και τί απέγινε ό Σέξτιος; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ό Ναπολέων.

—Παρέμεινε στην άφρανα, γιατί ό Καίσαρ, μη θέλοντας να συμμορφωθή προς τις υποδείξεις της Συγκλήτου, δεν τόν έπροβίβασε....

—Έκανε μιά μεγάλη άδεια! είπε ό Ναπολέων σκεπτικός.

Βαδίζοντας οι δύο άνδρες, έφτασαν κοντά σ' ένα όμιλο στρατιωτών που γυμναζόταν. Βλέποντας ό συνταγματάρχης τους τόν αυτοκράτορα, διέταξε τούς τυμπανιστάς να χτυπήσουν τά τύμπανα τους και παρέταξε τούς άνδρας του εις τάξιν μάχης.

Ακολουθούμενος από τόν στρατάρχη, ό Ναπολέων άρχισε να προχωρή ανάμεσα από τούς στρατιώτες.

Μιά συγκινητική άδωνησία έπικρατούσε. Μέσα σ' έκεινό τού πλήθος ό Ναπολέων φανόταν σάν να βάδιζε μέσα σέ μιά άπόλυτη έρημιά. Οι στρατιώτες δεν φαινότουσαν σάν άνθρωποι, άλλα τόσο σταματημένους ό αυτοκράτορα, με τά χέρια πίσω από τις πλάτες, μπρός σέ κανένα άπ' αυτά τά χωρίς πνοή, χωρίς βλέμμα και χωρίς σκέψη κεφάλια, τó κύτταζε.

—Έπειτα, άφού, έξακολουθώσε τó δρόμό του. Πιο πέρα σταματούσε πάλι, για ένα λεπτό, μπρός σ' ένα άλλο στρατιώτη. Κατόπιν ό αυτοκράτορ, άμίλητος, περνούσε.

Πρό πάντων έκίταζε προσεχικά τούς παλαμάχους. Φαινόταν σάν ν' αναζητούσε στα γερασμένα πρόσωπά τους νά δη ζωγραφισμένο ένα παράπονο και ν' άκούση από τά στόματά τους μιά λέξη που τήν έπνιγε ή πεύθαρχα.

—Έπειτα, σάν φοβισμένος, διευθυ-

νόταν προς τούς άγένειους νεοσυλλέκτους και κύτταζε τά στήθη τους που δεν είχαν στανόρ και τά μανίκια τους που δεν είχαν ακόμη γαλόνια. Αι- τοί δεν είχαν πολεμήσει τóσον καιρό, όσο οι άλλοι, δεν τού είχαν προσφέ- ρει άρκετό αίμα... Μά αυτό δεν τούς έμπόδιζε νά στέκονται ψηλοί, εύθε- νείς και περήφανοι στην ίδια γραμμή με τούς παλαμάχους, που κόκκινοι άπ' αυτούς, φλογισμένοι από μιά συ- κίνησι, που έκανε τά μάτια τους νά λάμπουν...

Κάπως χαρούμενος τώρα ό Ναπο- λέων έκανε ν' απομακρυνθή από τó σύνταγμα, όταν έξαφνα στάθηκε μπρός σ' ένα λοχία των γροναδιέρων που στεκόταν στην άκρη - άκρη της γραμμής. Στάθηκε, με τά χέρια πάν- τοτε πίσω από τις πλάτες, κυττάζον- τας τον βαθεία.

—Ό Ναπολέων ήξερε άπ' έξω όλους τούς στρατιώτες του. Μά αυτόν έδω δεν τόν θυμό- ταν πούθενά.

Ήταν καθισμένος στο σάνκο ενός συντρόφου του, με τó κεφάλι σκυφτό.

Και όμως ή ύψη του λοχία αυτού ήταν έκφραστικότητα και θαρρείς πως σου μιλούσε. Μολονότι τά μαλλιά του ήταν άγρια και σκληρά κ' ή τριχες ή φτυρωμένες σ' αυτιά του και τά χέρια του σου έδιναν την έντύπωσι πως ό άνθρωπος αυτός είχε δύναμι κτηνώδη, όσόσο τά χείλη του και τά μάτια του φανέροναν άνθρωπο που ήξερε νά σκέπτεται και που ήταν πιασμένος για νά διοική και όχι νά διοικηται.

—Ό αυτοκράτορ στράφηκε τότε προς τόν Μπερτιέ και τού ειπε σιγά σιγά:

—Νά ό Σέξτιός σου, ό Ρωμαίος σου στρατιώτης...

—Έδίδασκε όσόσο νά μιλήση στο γροναδιέρο αυτό και νά μιη μέσα στη ψυχή του. Πλησίασε τότε τó συνταγματάρχη και τόν ρώτησε, δείχνοντάς του τον με τó δάχτυλο:

—Πώς δνομάζεται ό στρατιώτης αυτός;

—Νοέλ, Μεγαλειότατε!

—Πέστε μου, με δύο λόγια, σέ ποιές έκστρατείες έλαβε μέρος;

—Σέ όλες, Μεγαλειότατε, από την έποχή της Βανδέας. Ήταν στη στρα- τία τού Ρήνου, της Ήταλίας και της 'Ανατολής. Πολέμησε στη Μάντονα, στο Ρίβολι, στο Μαρέγκο, στη Ζυρί- χη... Άπουσίασε από τή μάχη τού Μέστριχ, γιατί ήταν πληγωμένος. Πολέμησε όμως κατόπιν στο 'Αού- στερλιτζ, στην 'Ιένα, στο 'Ευλώ και στη Φρίντλαντ. Είνα ένας στρα- τιώτης υποδειγματικός, λίγο ψυχρός στανόρ, μά όλοι οι σινάδελφοί του τον εκτιμούν.

—Όταν δεν γίνεται πόλεμος, τούς διδάσκει, στη μάχη τούς παρα- τάζει διατάγας μου και πολλές φορές έχω ζητήσει γι' αυτόν τόν πολεμικό στανόρ, μά τού κάκου. Γι' αυτό θά ήταν μιά μεγάλη χαρά για μένα, άν ή Μεγαλειό- της Σας....

—Φτάνει! τόν διέκοψε ό Ναπολέων. Φώναξε τον νύστη έδω.

—Λοχία! Νοέλ, φώναξε ό συνταγματάρχης ύψ

Και νά προσθήκη κατόπιν:

—Άξιωματικοί, υπάξιωματικοί, δε- κανείς και στρατιώται, θ' αναγνωρί- ζετε στο έξης ως λοχαγό τόν υπολο- χαγό Νοέλ και θά ύπακούετε σ' αυ- τόν... Τυμπανιστά, παύσατε νά κτυ- πάτε!...

Τότε, καθώς τó χέρι τού αυτοκρά- τορος δεν έσάλεψε πέρα ό συνταγμα- τάρχης σκούπισε με τó μανίκι του τόν ιδρώτα που έτρεχε στο μάγουλό του. —Έφτανε πειά. Μιά τόσο μεγάλη συ- κίνησι είχε κάνει τις καρδιές νά φου- σκώσουν. Ήταν έτοιμος νά σπάσουν. —Ό συνταγματάρχης τó μάντεψε αυτό και διέλυσε τούς άνδρας του... Άμέ- σως όλοι μονυχίζοντας άπ' τόν έν- θουσιασμό τους περιέκλεισαν τόν αυτοκράτορα, που στεκόταν πάντα σκυφτός, πάντα άκίνητος, πάντα σκε- φτικός...

Καταλάβαινε πως δεν είχε αντα- μείψει ακόμα όσο έπρεπε τó λοχία Νοέλ... Δεν τού είχε άποδώσει άκό- μη δικαιοσύνη... Τότε, βλέποντάς τον καθισμένο σόν σάνκο ενός πρην συναδέλφου του, με τó όπλο του ά- πό τόν αυτοκράτορα και στάθηκε μπροστά του σάν άγαλμα.

—Σέ προβιβάζω σέ άνθυπολοχαγό, ειπε άπλά ό Ναπολέων, χωρίς κανέ- να στόμφο στη φωνή του, λές και πλήρωσε σ' ένα έργάτη του τó όφει- λόμενο ήμερομισθίο του.

—Άμέσως τά τύμπανα άρχισαν νά χτυπούν, ένώ ό συνταγματάρχης έ- λεγε:

—Λοχία, δεκακνείς, γροναδιέροι και στρατιώται, θ' αναγνωρίζετε στο έ- ξης ως άνθυπολοχαγό τόν λοχία Νο- έλ και θά ύπακούετε σ' αυτόν!... Τυμ- πανιστά, παύσατε νά κτυπάτε!...

—Γυρτός μέο' στο μανδύα του, σάν νά τόν άπασχολούσαν μεγάλες σκέ- ψεις, δελνώντας πού κοντός άπ' ότι ήταν μέο' στο κενό που άσχημάτισαν

δλόγυρά του οι λόχοι, ό αυτοκράτορ βψωσε σχεδόν άσυναίσθητα τó χέρι

του και ψιθύρισε με φωνή που μόλις άκούγονταν:

—Προβιβάζεται σέ ύπολοχαγό....

—Ό συνταγματάρχης όμως μάντεψε μίλλον παρά άκουσε τά λόγια του και με φωνή που έπαλλε από χαρά κ' έν- θουσιασμό φώναξε:

—Τυμπανιστά, κτυπήσατε!

Και σέ λίγο έκρόθασε:

—Άξιωματικοί, υπάξιωματικοί, δε- κανείς και στρατιώται, θ' αναγνωρί- ζετε στο έξης ως ύπολοχαγό τόν ά- θυπολοχαγό Νοέλ και θά ύπακούετε σ' αυτόν!... Τυμπανιστά, παύσατε νά κτυπάτε!...

Μέο' στην τρομακτική σιωπή που έπακολούθησε σέ μιά στιγμή, ό αυτο- κράτορ βψωσε πάλι ήρεμα και γαλή- νια τó χέρι του και ψιθύρισε:

—Προβιβάζεται σέ λοχαγό.

Κανείς δεν άντελήφθη τή στιγμή εκείνη τή θυσία τού δραματικού έν- θουσιασμού που άναστάσσε τά στή- θη όλων των άνδρων τού συντάγματος και που έκανε τó χέρι τού κατάχλω- μου από τή συγκίνησι τού συνταγμα- τάρχου νά τρέμη, καθώς βψωνε τó σπαθί του για νά διατάξη:

—Τυμπανιστά, κτυπήσατε!

Και νά προσθήκη κατόπιν:

—Άξιωματικοί, υπάξιωματικοί, δε- κανείς και στρατιώται, θ' αναγνωρί- ζετε στο έξης ως λοχαγό τόν ύπολο- χαγό Νοέλ και θά ύπακούετε σ' αυ- τόν... Τυμπανιστά, παύσατε νά κτυ- πάτε!...

Αυτό με λύτσησε πολύ και δυνάμωσε τή ζήλεια μου. —Όστε ή Μικέτα δεν μ' άγαπούσε, δεν ήταν πειά δική μου... —Όσόσο ή άπιστία της αυτή μ' έκανε νά τήν αγαπώ περισσότερο.

—Όταν άργότερα της έπρότεινα νά πάμε στο σπίτι της νά περάσουμε καμιά ώρα μαζί, ή Μικέτα φάνηκε διστακτική στην άρχή, από φόβο μή- πως μάθει τις σχέσεις μας ό συν- ταγματάρχης.

—Μ' άγαπούσε, βλέπετε, αλλά και δεν ήθελε νά έκτεθη.

—Στό τέλος μου ειπε:

—Έστω, πάμε σπίτι μου, αλλά υπό τόν όρον ότι δεν θά μείνεις περισσότε- ρο από ένα τέταρτο....

Σέ λίγο βρισκόμαστε στο δωμάτιό της. Ένα ευρύχωρο δωμάτιο επιπλο- μένο με μεγάλη καλαισθησία. Πάνω από τó κρεβάτι της μια εικόνα μου τράβηξε άμέσως την προσοχή. Ήταν πορτραίτο τού συνταγματάρχη ντέλ.

—Όχι.

—Έστω, ό πρώτος άνδρας που μπαί- νει έδω μέσα, μου ειπε, από τότε που λείπει ό συνταγματάρχης....

Κοιταζόμενος από τή έξαιρετική αυτή εύνοια, με τήν όποια με περιέ- βαλε, τήν αγχάλισα τρυφερά και ζήτησα νά τής εκφράσω τήν εύνο- μοσύνη μου μ' ένα φιλή.

—Ό λοχίας Νοέλ δεν βψωσε τά μά- τια του, μά όταν ό αυτοκράτορ τρά- βηξε τά χέρια του, έννοιωσε πως ή- σαν θεριά από τά δάκρυά του.

—Τώρα μόνο ό Καίσαρ κατάλαβε πως είχε πληρώσει τó χρέος τού Καί- σαρος.

GEORGES D' ESPARBES

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΚΑΚΟ ΠΡΟΑΙΣΘΗΜΑ

ΤΟΥ MICHEL CORDAY

Τήν έποχή που έγνώρισα τή Μικέτα Ντεζόρμ, έμεινα στο Παρίσι. Ή Μι- κέτα ήταν μιά χαριτωμένη μοδιστρό- λα, με λυγρή και νόστιμη κορμο- στασία. Κάθε βράδυ, όταν σχολούσε, τήν έπαιρνα μαζί μου και περνούσα- με έτσι μαζί μερικές ώρες εύχάριστα.

—Έπειτα από λίγον καιρό όμως με με- ταθέσανε στο Μπαγιόν. Ή άπομά- κρυνσις μου αυτή από τή φίλη μου, πρέπει νά όμολογήσω ότι μου στοι- χισε πολύ.

Μετά τó χωρισμό μας εκείνο, έκα- να τρία δόκλιχρα χρόνια νά δώ τή Μικέτα.

Κάποτε, τέλος, πήρα μιά άδεια και πήγα στο Παρίσι. Ή πρώτη μου δουλειά, μόλις άποβιβάσθηκα, ήταν νά πάω νά συναντήσω τή Μικέτα. Αυ- τή, μόλις με είδε, άρχισε νά κანი- σάν τρελλή.

—Πώς τά περνάς; Πού μένεις τό- ρα; τή ρώτησα. Στο ίδιο σπίτι;

—Όχι, μου άπάντησε. Τώρα κά- θομαι στην όδο Κομαρέν.

—Α, μεγάλωσαν ή δουλειές μας...; συλλογίσθηκα, χωρίς νά μπορώ νά καταπνίξω ένα αίσθημα ζηλοντίας.

Κατάλαβα άμέσως ότι θά είχε βοή κανένα πλούσιό φίλο. Και πράγματι ή Μικέτα, έπειτ' από λίγο, δεν έδίστασε νά μου όμολογήση ότι είχε γνωρισθή με τó συνταγματάρχη τού ίτακού ντέλ.

—Όχι, ό όποιος πρό έξη μηνών βρισκόταν στη Μαδαγασκάρη.

Αυτό με λύτσησε πολύ και δυνάμωσε τή ζήλεια μου. —Όστε ή Μικέτα δεν μ' άγαπούσε, δεν ήταν πειά δική μου... —Όσόσο ή άπιστία της αυτή μ' έκανε νά τήν αγαπώ περισσότερο.

—Όταν άργότερα της έπρότεινα νά πάμε στο σπίτι της νά περάσουμε καμιά ώρα μαζί, ή Μικέτα φάνηκε διστακτική στην άρχή, από φόβο μή- πως μάθει τις σχέσεις μας ό συν- ταγματάρχης.

—Μ' άγαπούσε, βλέπετε, αλλά και δεν ήθελε νά έκτεθη.

—Στό τέλος μου ειπε:

—Έστω, πάμε σπίτι μου, αλλά υπό τόν όρον ότι δεν θά μείνεις περισσότε- ρο από ένα τέταρτο....

Σέ λίγο βρισκόμαστε στο δωμάτιό της. Ένα ευρύχωρο δωμάτιο επιπλο- μένο με μεγάλη καλαισθησία. Πάνω από τó κρεβάτι της μια εικόνα μου τράβηξε άμέσως την προσοχή. Ήταν πορτραίτο τού συνταγματάρχη ντέλ.

—Όχι.

—Έστω, ό πρώτος άνδρας που μπαί- νει έδω μέσα, μου ειπε, από τότε που λείπει ό συνταγματάρχης....

Κοιταζόμενος από τή έξαιρετική αυτή εύνοια, με τήν όποια με περιέ- βαλε, τήν αγχάλισα τρυφερά και ζήτησα νά τής εκφράσω τήν εύνο- μοσύνη μου μ' ένα φιλή.

—Ό λοχίας Νοέλ δεν βψωσε τά μά- τια του, μά όταν ό αυτοκράτορ τρά- βηξε τά χέρια του, έννοιωσε πως ή- σαν θεριά από τά δάκρυά του.

—Τώρα μόνο ό Καίσαρ κατάλαβε πως είχε πληρώσει τó χρέος τού Καί- σαρος.

GEORGES D' ESPARBES

από τά χέρια μου, φωνάζοντας.

—Όχι... όχι, σέ παρακαλώ!

Ή φιλοτιμία μου τώρα είχε πλη- γωθή βαθεία. Με σφιγμένη καρδιά τής ειπα:

—Μικέτα, έξηγησού! Για ποιά λόγο μου φέρεσαι μ' αυτό τόν τρόπο; Εί- μαστε δύο παλαιοί φίλοι, περάσαμε κά- ποτε τόσο όμορφη ζωή μαζί, και τό- ρα δεν μ' άφίνεις νά σέ φιλήσω, νά σέ χαϊδέψω... Γιατί; Γιατί, Μικέτα, καλή μου Μικέτα;...

—Ή φτωχή γυναίκα, άκούγοντας αυ- τά τά λόγια, αναλύθηκε σέ δάκρυα.

Με πλησίασε και γέροντας, όπως άλλοτε, τó ξανθό κεφάλι της σόν δ- μου μου, μου ειπε με φωνή πλεγμένη από τά κλάματα:

—Λοιπόν, άφού έπιμένεις, θά σου

φους και πλούσιους. —Ό συνταγμα- τάρχης, βλέπεις, μούκανε νά πιστέψω και μένα ότι, άν τόν άπατούσα, θά τού συνέβαινε πράγματι κάποιο μεγά- λο κακό. Γι' αυτό τó λόγο σου φέ- ρθηκα έτσι πρό δόλιγου....

Κράτησα τήν ύπόσχεσί μου έξη δόκλιχρους μή- νες τώρα. Σέ μιά βδομάδα θά γυρίση ό συνταγματάρχης. Μή με άναγκάζεις, λοιπόν, άγαπημένε μου, ν' άθετήσω τó λόγο μου. Τήν έρχομένη Δευτέρα ό Χάρου θάναί έδω. —Ό,τιδήποτε κι' άν θελήσης τότε δεν θά σου τó άρ- νηθώ...

—Ή άφέλεια τού συνταγματάρχη, ό όποιος έξαρτούσε τήν τύχη του κι' αυτή τή ζωή του ακόμη από τήν πί- στι προς αυτόν της μικρής φιλενά- δας του, μου έφερε αμόρητα τó χα-

σο πολύ, ώστε στο τέλος ύπεχώρησε και δεν έπρόβαλε πειά καμιά αντί- στασι στα χάρδια μου και στα φιλή μου....

—Έτσι έπέρασα μιά αλησμόνητη νύ- χτα... Ξαναβρήκα στο μικρό αυτό χαριτωμένο πλάσμα τó μεθυστικό άρ- ωμα τού κορμιού της, τόν ήχο της γλυκειάς φωνής της και τή λήθη των φιλιών της....

—Ένόμισα ότι ξανάνωσα, ότι έγι- να δεκάξη χρονών παιδί....

Τόσο γλυκειά, τόσο ζεστή ήταν ή αγχαλία της!...

Σημείωσε Κυριακή. —Όπως σινηθί- ζαμε κι' άλλοτε, όταν ζούσαμε μα- ζύ, ήραμε τó γάλα μας στην κρεβ- δατοκάμαρα. —Εκείνη τήν Κυριακή ό- μως, αντί νά είμαστε γελαστοί και πρόσχαροι, έπειτα από μιά τόσο ό- μορφη νύχτα που περάσαμε, είμαστε άπειναντίας πολύ μελαγχολικοί....

—Ή σκέψις που είχαμε άθετήσει μιά ύπό- σχεσι, μας έγένεψε φόβο και άνησι- χία. Βουβόι και σκυθρωποί, ύψώναμε κάθε τόσο τά μάτια μας σόν τοίχο, όπου τó πορτραίτο τού συνταγματάρ- χη μας κυττούσε με ύψος θλιβερό και μυστηριώδες....

Θυμήθηκα τότε τά λόγια κάποιου σοφού, ό όποιος παραδέχεται ότι ύ- πάρχει στενή σχέση μεταξύ ενός προ- σώπου και τής φωτογραφίας του.

—Ή τηλεάθεια! σκέφτηκα κι' άνα- τρέχιασα δόκλιχρους.

Κατά τó μεσημέρι βγήκα έξω μιά στιγμή άνήσυχος, με σφιγμένη καρ- διά, άφού προηγουμένως είπα στη Μικέτα ότι θά γυρίσω νά τήν πάω για νά πάμε νά φάμε.

Μόλις βρέθηκα στο δρόμο, έπήρα μια έφημερίδα από ένα περίπτερο, που βρισκόταν στη γωνιά τού δρόμου. Με τρεμάμενα χέρια τήν άνοιξα και διάβασα με έκπληξη τήν έξης φοβερή είδησι: «Θάνατος άξιωματικού επί τού άεροπλάνου «Γάγγης», έρχομένου εκ Μαδαγασκάρης. —Άπέθανε τήν νύχτα της χθές ό συνταγματάρχης τού ίτα- κού Ζεράρ ντέλ! —Όχι, προσδλη- θείς κατά τόν πλουν εκ κίτρινου πυρε- τού. —Ό άποθανών, διακεκριμένος ά- ξιωματικός τού άποικιακού στρατού, έπανάκαμπτεν εις Γαλλίαν».

—Ή έφημερίδα γλίστρησε από τά χέρια μου κ' έπεσε κάτω... Είχα άπο- σβολωθή κυριολεκτικώς. Νά λοιπόν πού τó τρομερό μας προαίσθημα έπαλή- θευσε! —Ό συνταγματάρχης πέθανε— πέθανε άκριβώς τή νύχτα που ή Μι- κέτα άθετούσε τήν ύπόσχεσι που τού είχε δώσει....

—Από τότε μιά φοιχτή έφιαλτική σκέψις με βασάνιζε και μου κόβει τόν ύπνο: «—Άραγε ό συνταγματάρχης θά ζούσε άν δεν άνάγκαια έκείνο τó βράδυ τή Μικέτα νά ύποχωρήση;»

—Από κείνη τή νύχτα δεν ξαναείδα ποτέ πειά τή Μικέτα και ύποθέτω ότι θά βασανίζεται από τις ίδιες τύψεις κι' αυτή!...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εις άπόλυτος ικα- νοποιητική τιμήν παλαιά περιοδικά και έφημερίδας. Ρωτάτέ μας: Πε- ριοδικόν «Οικογένεια», Λέκα 7, 'Α- θήνας.

Δεν έπρόβαλε καμιά αντίστασι στα χάρδια μου και στα φιλή μου.

πό τó μυστικό μου... Πρό έξη μηνών, ό συνταγματάρχης, φεύγοντας για τή Μαδαγασκάρη, μου ειπε χλωμός, με δάκρυα στα μάτια: «Μικρή μου Μι- κέτα, τώρα που φεύγω, ένα πράγμα ζητώ από σένα. Νά μου μείνεις πιστή. Μου φαίνεται πως, άν μ' άπατήσης, κάτι κακό θά μου συμβή. Δεν ξέρω... —Τόσο σου φανούν άνόητα αυτά τά λό- για μου... μά ένα κακό προαίσθημα με βασανίζει... —Υποσχέσου μου, λοι- πόν, καλή μου Μικέτα, ότι θά μείνεις πιστή κατά τó διάστημα που θά λεί- ποι... —Έτσι, θά φύγω ήσυχος, εύτο- χισμένος...»

Τού τó ύποσέθηκα και κράτησα τήν ύπόσχεσί μου, συνέχισε ή Μι- κέτα. —Ό Χάρου, βλέπεις, είχε τόσο καλός, τόσο εύγενικός!

Στό διάστημα αυτό απέκρου- σα πολλούς άνδρες, όμορ-

μόγελο στα χείλη... Ή Μικέτα μου έδινε προθεσμία μιας έβδομάδος. Σέ τέσσερις ημέρες όμως έληγε ή άδειά μου και έπρεπε νά φύγω άμέσως. Προσπάθησα λοιπόν νά πείσω τή Μι- κέτα ότι τó προαίσθημα τού συνταγμα- τάρχου ήταν μιά πρόληψις, μιά δει- σιδαιμονία, και δοξάσαμε με τά χά- δια μου νά ξυπνήσω μέσα της τόν πα- ληό έρωτά μας.

Τής έδωσα τήν πρώτη μέρα της γνώμιας μου, τις όμορφες νύχτες που περάσαμε, τούς όρκους μας και τά παράφορα φιλή μας....

—Ετόλμησα δειλά νά τής χαϊδέψω τά μαλλιά, νά τής πιάσω τó χέρι... Στην άρχή με άπωθούσε με δάκρυα στα μάτια, με παρακαλούσε, με έ- ξώριζε νά έχω ύπομονή.

Κατόρθωσα όμως με τά λό- για μου νά τήν αναμνήσω τό-

ΤΑΤΑΡΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΧΑΝΗ

Ένα, το δεξιά, ξυδι, και το άλλο, το αριστερό, μέλι;

—Ναι, ναι... φώναζε χαρούμενα ο γέρος.

—Περιμένε, παπούλη, του είπε τότε και ο μικρότερος απ' τους τρεις αδελφούς. Και η γυναίκα σου δεν είνε μια πολύ χοντρή γυναίκα;

—Ο γέρος τότε θύμωσε στα σιστά.

—Πού είνε η καμήλα μου; φώναξε. Πού είνε η γυναίκα μου; Δόστε μου τες πίσω μου τις κλέψατε!

—Όχι, έμεις δεν ξέρουμε τίποτε, του αποκρίθηκαν τα τρία αδέρφια. Έμεις είμαστε παιδιά του Σερμ Μπέη και η γυναίκα σου δεν βρούμε τον κυρτή Βριούν Μπάς.

—Όχι, είσατε κλέφτες! φώναξε ο γέρος. Πού είνε η καμήλα μου;... Πέστε μου, πού είνε, κλέφτες!... Μα έννοια σας, θάρω κ' εγώ μαζί σας στον κυρτή.

Και πράγματι πήγε μαζί τους. —Ο

Όταν ο Κόρη Γκίρεϊ Χάν, ο καλύτερος Χάνης της Κορμαίας και ο πιο σοφός διάδοχος του Τζίγκας Χάν, ένοιωσε πως το τέλος του πλησιάζει, φώναξε το γηραιότερο άδελφόν της χώρας του, το Σερμ Μπέη, έβγαλε από το δαχτυλίδι του το πολύτιμο δαχτυλίδι του, του το έδωσε και του είπε:

—Κύτταξε καλά. Αυτό το δαχτυλίδι δεν πρέπει ποτέ να το αποχωρίσῃς σ' όλοκληρη τη ζωή σου. Και αφού είνε τα λόγια αυτά ο Χάνης ξεψύχησε...

—Όταν ο Σερμ Μπέης, όταν πέθανε κ' αυτός με τη σειρά του, άφησε μεγάλη κληρονομιά στα τρία παιδιά του απ' σπία, χωράρια, άλογα και καμήλες. Τα παιδιά του μοίρασαν όλ' αυτά τ' αγαθά μεταξύ τους, χωρίς να μαλώσουν. Και μόνο το δαχτυλίδι το πατέρα τους δεν μπόρεσαν να βρούν. το δαχτυλίδι που προφύλαγε από τ' βασκανία κ' απ' το κακό το μάτι.

—Ήταν φανερό πως κάποιος απ' αυτούς το είχε πάρει και δεν τ' φανέρισε στους άλλους. Και στο τέλος, σύμφωνα με τη συμβουλή του μεγαλύτερου τους, για να μην τσακωθούν, αποφάσισαν να πάνε στην Μιναρέλλα για να συμβουλευτούν τον ξακουσμένο δικαστή, το Βριούν Μπάς 'Αβδουρραχμάν εφένδη. Πήραν μαζί τους δώρα για το σοφό δικαστή, ζωοτροφές για δυο μέρες, γι' αυτούς και για τ' άλογά τους, και ξεκίνησαν.

Πριν ακόμα φτάσουν στη Μιναρέλλα, έπειδη είχαν κουραστή, κάθισαν για να ξεκουσθούν. Δεν πρόκαναν όμως να καθίσουν, όταν ένας γέρος τους πλησίασε και τους ρώτησε μὴν ξηγε και εβδαν πουνενά μιά φορομένε καμήλα και μιά γυναίκα.

—Όχι, του αποκρίθηκαν, δεν είδαμε τίποτα. Μα κάθισε τώρα να φάς μαζί μας.

—Ο γέρος κάθισε και έφαγαν όλοι μαζί. Στο τέλος ο μεγαλύτερος αδελφός γύρισε προς το γέρο και τον ρώτησε:

—Δέ μου λές, μήπως η καμήλα ήτανε τυφλή από το ένα μάτι;

—Ναι, αποκρίθηκε κείνος. Τὴν είλας λοιπόν πουνενά;

—Όχι, δεν τὴν είδα, είπε ο μεγαλύτερος αδελφός και άναψε τὴν πίπα του.

—Ο γέρος δεν είχε καταλάβει καλά καλά ακόμη τί σημασία είχε εκείνη η ερώτηση, όταν ο δεύτερος αδελφός του έκανε μιά άλλη, που τον έβαλε σε μεγαλύτερη όποια:

—Δέ μου λές, παπούλη μου, του είπε, η καμήλα σου δεν ήταν φορτωμένη με δυο άσπια; Και δεν είχε το

Κατάλαβα λοιπόν ότι κάποιο ζώο είχε περάσει απ' εκεί και ότι το ζώο αυτό ήταν τυφλό από το δεξιά του μάτι.

—Έπειτα τον ρώτησα κ' εγώ μήπως η καμήλα του ήταν φορτωμένη με δυο άσπια, το ένα με μέλι και το άλλο με ξυδι. Τού έκανα τὴν ερώτηση αυτή, γιατί βγαίνοντας από το μονοπάτι, είδα πάνω στην άμμο τὰ ίχνη μιάς καμήλας που είχε καθήσει εκεί. Κάτι πρέπει να ήταν χυμένο στο μέρος αυτό, γιατί από τη δεξιά μεριά είδα μαζωμένες μέλισσες κ' από τὴν αριστερή μυγάκια. Και να γιατί τον ρώτησα.

—Και εγώ, είπε ο τρίτος, τον ρώτησα μήπως ήταν χοντρή η γυναίκα του, γιατί επάνω στην άμμο, στο ίδιο μέρος, είδα δυο βαθιὰ σημάδια, που ξηκαν τὰ χέρια της, καθώς είχε άκουμπήσει για να σηκωθῇ.

—Ο κυρτής σκέφτηκε για μιά στιγμή και είπε:

—Ακού εδω, παπούλη. Μὴ χάνεις, άδικα τον καιρό σου. Τρέχα να βρῇς τὴν καμήλα και τὴ γυναίκα σου, γιατί αυτοί εδω οι άνθρωποι δεν φτάνε καθόλου σ' αυτό που έπαθες! Και σεις, είνε έπειτα στους τρεις αδελφούς, θά μείνετε άπάντε στο σπίτι μου. Θά σ' φιλοξενίσω και αύριο το πρωί θά ε ξετάσω το ζήτημά σας.

—Ετσι και έγινε. Όταν τὰ τρία αδέρφια άποτραβήχτηκαν στο δωμάτιο που τους παρεχώρησε ο Καδής, άπό τὸς πήγε κ' έβαλε μάτι και αύτι στην πόρτα τους για να καταλάβη με ποιους ανθρώπους είχε να κάνει. Είδε λοιπόν πως οι τρεις αδελφοί, άφου έκαναν γρήγορα-γρήγορα τὴν προσευχή τους στο Μωάμεθ, κάθισαν σιωπηλοί στ' τραπέζι.

—Ο μεγαλύτερος γεύθηκε ένα κομμάτι κρέας και είπε:

—Αυτό το άρνι βύζαξε γάλα σκύλας.

—Ο δεύτερος έπειτα παρατήρησε:

—Κι' αυτό το ψωμί είνε καμωμένο από σιτάρι που φύτεωσε κοντά σε μνημούρια.

Και ο τρίτος επρόθεσε κ' αυτός:

—Νά σας πω, του κά-

κου κάναμε τόσο μακρινό ταξείδι. Αυτός ο Βριούν Καδής εφένδης είνε ένας μεριμπάντης, που θμοιάς του δεν βρίσκειται στον κόσμο.

—Αφου είδε και άκουσε όλ' αυτά, ο Καδής πήγε να κοιμηθῇ. Το πρωί φώναζε τον ύπνρητή του και έπειτα από πολλές ερωτήσεις εξαορίωσε ότι πράγματι το άρνι που είχαν σφάξει είχε βύζαξει από σκύλλα, που φόρησε πολύ μικρή. Και απ' τον οικονομό του πληροφορήθηκε ότι πράγματι το σιτάρι, απ' το όποιον είχαν φτιάξει εκείνο το χονρό άλεύρι, ήταν από ένα χωράφι δίπλα στο νεκροταφείο.

—Ο Καδής Βριούν Μπάς εφένδης συλλογίστηκε ότι μπορούσε κανείς που ήξερε απ' αυτά τὰ πράγματα, να καταλάβη από τὴ μυρούδια η από τὴ γεύσι άν ένα άρνι είχε βύζαξει από σκύλλα η ένα ψωμί φτιάχτηκε από σιτάρι, που είχε φυτρώσει σε νεκροταφείο. Μα εκείνο που άκουσε από τον μικρότερο αδελφό τον έβαλε σε μεγάλη σύγχυση.

Και γι' αυτό ο Καδής δεν άποφάσισε να ξετάσει το ζήτημα των ξετυντων αυτών ανθρώπων και έτοι τους άνέβαλε επί μιά δόλοκληρη εβδομάδα, με διάφορες προφάσεις. Μα σ' όλο αυτό το διάστημα ο Καδής είχε γίνει πολύ νευρικός και άπότομος και στους ύπνρητές του και στη φαμίλια του και σ' εκείνους που πήγαιναν να ζητήσουν τὴν κρίσι του.

Είχε καταντήσει κυριολεκτικώς άνυπόφορος, όταν μιά μέρα η κόρη του, η Μελέκ, του είπε:

—Πατέρα, δώσε μου τὴν άδεια να σου πω κάτι...

—Λέγε, τὴς είπε άπότομα ο Βριούν Καδής εφένδης.

—Αύριο το πρωί, όταν τὰ τρία αδέρφια έλθουν να σου ζητήσουν να ξετάσεις το ζήτημά τους, πές τους ότι δεν έχεις καιρό ν' ασχοληθῇς μαζί τους. Μόλις όμως κάνουν να φύγουν, φώναξέ τους πίσω και πές τους να σου ξαναδηγηθούν τὴν υπόθεσί τους. Κάνε τους και μερικές άυστηρές ερωτήσεις και πρόσξε ποιάς από τούς τρεις αδελφούς, όταν θά τους λές να φύγουν θά φεύγῃ πρώτος και όταν θά γυρῇ, θά γυρῇ τὴ τελευταία. Αυτός πρέπει να είνε ο κλέφτης, γιατί αύτς θά θέλῃ να ξεφύγῃ από σένα μιά ώρα άρχητερα, όταν θά κάνῃς πῶς φεύγεις, και ο ίδιος θά θέλῃ να άποφύγῃ τὴς ερωτήσεις σου, όταν θά κάνῃς πῶς ξαναγυρνάς.

—Ο Βριούν Μπάς Καδής εφένδης άκολούθησε τὴ συμβουλή τὴς κόρης του και με διάφορες προφάσεις πέντε φορές φώναζε κοντά του τούς τρεις αδελφούς και πέντε φορές τούς ξανάστελε πίσω. Είδε τότε πως ο μικρότερος αδελφός τρεις φορές έκανε να φύγῃ πρώτος απ' όλους και τρεις φορές ήρθε πίσω τελευταίος απ' όλους.

—Δόσε πίσω το δαχτυλίδι! του είπε τότε άυστηρά ο Καδής.

Αυτός τότε κοκκίνησε και είπε:

—Αυτὴ η κρίσι, Καδής εφένδης, δεν βγῖκε απ' το δικό σου το κεφάλι, να απ' το κεφάλι τὴς κόρης σου!

Και τού έδωσε το δαχτυλίδι, που

είχε κρυμμένο επάνω του...

Οι τρεις αδελφοί γύρισαν στην πατρίδα τους και τότε ο μικρότερος έστειλε προξενιάδες στον Καδὴ και ζητούσε τὴν κόρη του για νὰ τὴν κἀνῃ γυναίκα του. Ο Καδής δέχτηκε και τότε έγινε ένας γάμος μεγαλοπρεπής, που κράτησε μιά δόλοκληρη βδομάδα.

Μα όλα τὰ πράγματα έχουν ένα τέλος σ' αυτών τον κόσμο και ο μεγαλύτερος αυτός γάμος είχε κ' αυτός το τέλος του. Τότε ο Καδής Βριούν Μπάς εφένδης φώναζε το γαμπρό του και του είπε:

—Αγαπητέ μου γιε, ξέρεις ότι εγώ άλλο παιδί δεν έχω και συνεπώς εσύ θά κληρονομήσεις όλα τὰ αγαθά μου. Με τὴ θέλησι του Θεού και του Προφήτου, εσύ θά γίνῃς μιά μέρα Καδής, για να κρίνεις τούς ανθρώπους. Έχεις όλα τὰ προτερήματα που χρειάζονται γι' αυτό. Μα άκουσι: Μπορώ να παραδεχτώ ότι ένας άνθρωπος μπορεί να καταλάβῃ άν μιά καμήλα είνε τυφλή, άν είνε φορτωμένη με δυο άσπια και το ένα να έχῃ νη με δυο άσπια και το ένα να είνε μέλι και το άλλο ξυδι, άν μιά γυναίκα είνε χοντρή, χωρίς να τὴν έχῃ ιδῇ, άν ένα κρέας είνε από άρνι που βύζαξε από σκύλλα, άν ένα ψωμί είνε ό-πῶς από σκύλλα, άν ένα ψωμί είνε ό-πῶς από σιτάρι που φύτεωσε και έδωσε καρπό δίπλα στα μνημούρια. Μα συ έχεις όλα άλλα μεγάλο προτέρημα.

Δεν θά μπορούσα ποτέ να υποθέσω ότι θά βρισκόταν ένας άνθρωπος στον κόσμο να πῇ πως ο Καδής Βριούν Μπάς εφένδης είνε μεριμπάντης. Αυτό ήταν το μυστικό μου, το μυστικό του κάθε Καδὴ, αγαπητέ μου γιε!...

Σ. Σ. ΚΡΥΜ

ΜΕ ΤΡΙΣ ΔΕΞΕΙΣ

ΟΛΑ ΔΙΚΑ ΤΟΥΣ!...

—Ο διευθυντής τὴς "Όπερας του Βερολίνου, ο περίφημος "Εγγελ, επρόκειτο κάποτε να μισθώσῃ τούς δυο διασημούς καλλιτέχνας του Μελοδράματος, τον Ναχβάου και τον Ράιχμαν, τούς όποιους το κοινόν ποτέ δεν είχε άκούσει να τραγουδούν μαζί.

Τους προσάλεσε λοιπόν και τούς δυο στο γραφείο του και ζήτησε να μάθῃ τί αξιώσεις έχουν.

—Η δικίς μου αξιώσεις σάς είνε γνωστές, του λέγει ο Ναχβάου. Θέλω τὰ μισά των άκαθαρίστων εισπραξιών.

—Πολύ καλά. Και σεις, κύριε Ράιχμαν, τί ζητάτε; λέγει ο "Εγγελ.

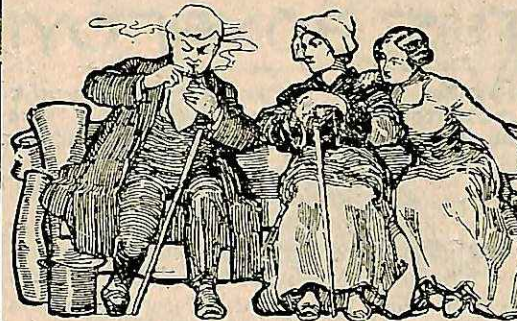
—Κ' εγώ τὰ ίδια με τον συνάδελφό μου. Τ' άλλα μισά δηλαδή των άκαθαρίστων εισπραξιών.

—Τότε, κύριοι, άπάντησε ο "Εγγελ χωρίς να ταραχθῇ καθόλου, θά έχετε τὴν καλωσύνη... να μου δίνετε κανένα εισιτήριο δωρεάν, για να μπορώ να μπαίνω στο θέατρό μου!...

ΕΞ ΕΙΛΙΑΔΩΝ ΕΤΟΝ!...

Το αρχαιότερον όλων των δένδρων τὴς γῆς είνε ένα κυπαρίσσι στο Μεξικό. Έχει ηλικία 6.000 ετών και διατηρεῖται ακόμη θαυμάσια.

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΦΙΛΑΡΓΥΡΩΝ

Φιλοργυρία του συγγραφέως Πελλισόν. Τὰ σημάδια άπάνω στα κάρβουνα. "Έπευ επί δώδεκα χρόνια τὸ τζακι του Πελλισόν δεν έκαψε ούτε μιά μέρα. Τὸ παλαιοντολογικὸ ψαδάκι του Μπουανέ. Πῶς άναγκάστηκε και τὸ εφάλλιδις, κλπ.

—Ένας από τούς μεγαλείτερους φιλαργύρους που άναφέρει η ιστορία ήταν ο κόμης ντε Βομπεκουρ, άπόγονος μιάς των άριστοκρατικότερων και παλαιότερων οικογενειών τὴς Γαλλίας.

Κάποτε έπεσε βαρεια άρρωστος και νοσήοντας να προσεγγίξῃ το τέλος του, έκάλεσε τον γιατρό του και τον έξωρκισε να του πῇ πόσες ημέρες ἤ άρες θά ζούσε ακόμα.

—Ο γιατρός, γνωρίζοντας τον εκκεντρικό χαρακτήρα του πελάτου του, του άπάντησε με κάθε ειλικρίνεια ότι δεν του έμεναν πειά παρά στιγμές μόνο ζωής.

—Σ' εύχαριστώ, γιατρέ... του είπε τότε ο έτοιμοθάνατος. Θέλω να προφθάσω να κάμω τούς άποχαιρετισμούς μου... Κάλεσε να έλθουν κοντά του οι συγγενείς του.

—Ο γιατρός έσπευσε να εκτελέσῃ τὴν έπιθυμία αυτή του ντε Βομπεκουρ. Πρὸς μεγάλην έκπληξιν όμως των συγγενών του ο έτοιμοθάνατος βίαν τούς είδε συγκεντρωμένους γύρω απ' το κρεβάτι του, άντι να τούς άποχαιρετήσῃ, έσυρε κάτω από το προσκεφάλι του έναν όρμαθό κλειδιά και δίνοντάς τους τα τούς είπε νευρικά:

—Γρήγορα... Άνοιχτε τὰ συρτάκια του γραφείου... Άνοιχτε το χρηματοκιβώτιο... Ναι, έτσι... Γρήγορα... Φέρτε μου τώρα τὰ σακκούλια που βρῖσκαι μέσα κει...

Οι συγγενείς του άρρώστου, βουβόι από τὴν κατάπληξί τους, έφεραν πράγματι και τοποθέτησαν πάνω στο κρεβάτι του διάφορους βαρεῖς σάκκους, που είχαν βρῇ μέσα στα συρτάκια των επίπλων που τούς είχε υποδείξει.

—Ο ντε Βομπεκουρ τότε, με χέρια τρέμοντα από τὴν άγωνία, άνοιξε τούς σάκκους και άφησε το περιεχόμενό τους να γυρῇ πάνω στην κοιλότητα του. Το κρεβάτι του γέμισε από χιλιάδες χρυσά νομίσματα και πολύτιμα πετράδια...

Μιά έκφρασις ύπερτάτης εὐτυχίας απλώθηκε τότε σὴ μορφή του φιλαργύρου, ο όποιος, χαϊδεύοντας τούς θησαυρούς του, εὐχρίδυσε:

—Χαίρετε... Χαίρετε, αγαπημένα μου... Πῶς θά μπορέσω να σάς άφίσω!...

Και ξεψύχησε.

—Ο συγγραφέας Πελλισόν, άν και άρκετά εύπορος, ήταν έν τούτοις ύπερβολικά φιλάργυρος. Έπαθαν μέ- χει του σημείου, όχι μόνον ν' άποφεύγῃ κάθε έξοδο, μη άπολύτως άπαράτητο, άλλα και να υποβάλλεται σε με-

ταξύ τους.

—Ο συνάδελφός του —όχι σὴ φιλαργυρία...—Μενάξ διηγείται ότι κάποτε, που τον έπεσκέφθη, παρατήρησε ότι στο τζακι του ύπνρησαν παραδόξως κάρβουνα. "Αν και τὰ κάρβουνα ήσαν σβυστά, ή... πολυτέλεια αυτή του φίλου του τον κατέπληξε. Και όταν ο φιλάργυρος βγῖκε για μιά στιγμή από το δωμάτιο, ο Μενάξ έσκυψε και με το σφυγά του έσυρε μερικές χαράκες στα κάρβουνα...

—"Υστερ' από λίγες μέρες ο Πελλισόν κ' ο Μενάξ, έξ άφορηῆς κάποιας

μεταξύ τους.

—Ο Μπουανέ, Γάλλος πολιτικός, μέγας φιλάργυρος και αυτός, έπαθε κάποτε ένα φοβερό άτύχημα: Έχασε... το καπέλλο του. Όταν έπείσθη ότι δεν ύπνρηκε έλπίς να το ξαναβρῇ, άπεφάσισε, άναστενάζοντας, να το αντικαταστήσῃ με άλλο. "Αφού, λοιπόν, περιηγήθη όλα τὰ πιλοπολεία του Παρισιού, ξετρώπωσε τέλος σε κάποιο απ' αυτά ένα ψαδάκι... άρχαιολογικῆς κυριολεκτικῶς αξίας, το όποιον και άγόρασε ποιάς ξέρει άντι πόσων πενταρών... Το ψαδάκι όμως αυτό, σαν παμπάλαιο που ήταν, ήταν και περασμένης μόδας. Τὰ «μπόρ» που ήσαν έξαιρετικά πλατεία... "Όταν ο Μπουανέ το φορούσε κ' έβγαίνε στους δρόμους, ή εμφάνισις του ήταν τόσο γελοία, ώστε οι άλητόπαιδες τον έπαιζαν από πίσω κοροϊδεύοντάς του.

Τού κάκου οι συγγενείς του και οι φίλοι του τον έκτεταν ν' άλλάζῃ καπέλλο η τοῦλάχιστον να κούπῃ λίγο τὰ «μπόρ» του παλαιοντολογικῶ του ψαδασιού. "Ο φιλάργυρός μας δεν ένοούσε ν' άκούσῃ τίποτε. Οι φίλοι του τότε κατέφυγαν στο έξῆς εύφρες τέχνημα:

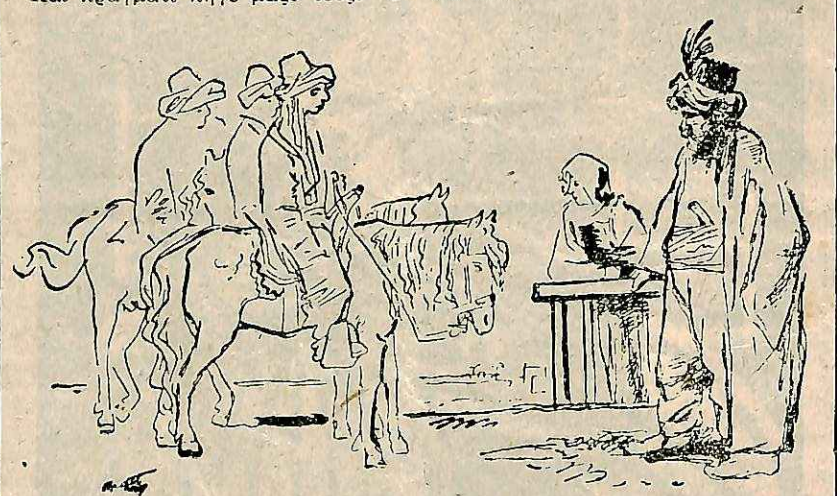
Μιά μέρα, ενώ ο Μπουανέ καθόταν ήσυγος στο δωμάτιό του, έβαλαν έναν ύπνρητή να φωνάξῃ στο δρόμο, άπομνημόνευος τὴν φωνή των παλαιωμένων:

—"Αγοράσω... σοκάνδρια... παλαιών καπέλλων!...

Στο άκούσμα τὴς κραυγῆς αυτής ο Μπουανέ άποτάξε το καπέλλο του και έκοψε βιαστικά τὰ «μπόρ» του. "Όπου να κατέβῃ όμως κάτω στο δρόμο, φυσικά, ο διαλαλητής είχαν έξαφανιστῇ...

ΕΝΑ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΡΕΚΟΡ

—Ένα από τὰ βιβλία του περασμένου αιώνας, που έσημείωσε καταπληκτική κυκλοφορία, υπήρξε ή «Καταστροφή του Ζολά. Τού μυθιστορηματος αυτού έτυπώθησαν και έπωλήθησαν τριακόσες πενήντα έν βλφ χιλιάδες αντίτυπα μέχρι του 1910.

Πέντε φορές φώναζε τοῖς τρεῖς αδελφούς και πέντε φορές τοῖς ξανόστευε πίσω...

ταν έφτασαν, ο Καδής Βριούν Μπάς εφένδης καλωσόρισε τούς πλουσίους και διακεκομένους αδελφούς, άτήγγειλε διάφορες εύχές για τὴν ψυχὴ του πατέρα τους και στο τέλος τούς ρώτησε τί ήταν κείνο που τούς έστειλε για να ζητήσουν τὴ συμβουλή του.

Τότε οι αδελφοί διηγήθηκαν στον Καδὴ τὴν ιστορία του δαχτυλιδιού.

—Και σύ, γέρο, τί θέλεις; ρώτησε ο Καδής όταν τελείωσαν

—Ο γέρος διηγήθηκε τότε άγανάκτισμένος το περιστατικό του. Μα ήταν τόσο πολύ ταραγμένος, ώστε τὰ έλεγε άνακατωμένα και ο Καδής δεν καταλάβαινε και μεγάλα πράγματα.

—Νά πῶς έγινε το πράγμα, είπε τότε, παίρνοντας το λόγο, ο μεγαλύτερος αδελφός. "Ο γέρος διηγήθηκε και σε μιάς τὰ ίδια πάνω-κάτω που διηγήθηκε και σε σένα. Και τότε τον ρώτησα κ' εγώ μήπως τυχόν η καμήλα του ήταν τυφλή από το ένα μάτι.

Και να γιατί τού έκανα αυτή τὴν ερώτηση: "Απ' το μονοπάτι που περνούσαμε είδα πως το χονρό που ήταν φορτωμένο θμοιο κ' από τὴς δυο μεριές, ήταν φορτωμένο μονάχα από τὴ μιά μεριά, τὴν αριστερή.

—Νά πῶς έγινε το πράγμα, είπε τότε, παίρνοντας το λόγο, ο μεγαλύτερος αδελφός. "Ο γέρος διηγήθηκε και σε μιάς τὰ ίδια πάνω-κάτω που διηγήθηκε και σε σένα. Και τότε τον ρώτησα κ' εγώ μήπως τυχόν η καμήλα του ήταν τυφλή από το ένα μάτι.

Και να γιατί τού έκανα αυτή τὴν ερώτηση: "Απ' το μονοπάτι που περνούσαμε είδα πως το χονρό που ήταν φορτωμένο θμοιο κ' από τὴς δυο μεριές, ήταν φορτωμένο μονάχα από τὴ μιά μεριά, τὴν αριστερή.

—Νά πῶς έγινε το πράγμα, είπε τότε, παίρνοντας το λόγο, ο μεγαλύτερος αδελφός. "Ο γέρος διηγήθηκε και σε μιάς τὰ ίδια πάνω-κάτω που διηγήθηκε και σε σένα. Και τότε τον ρώτησα κ' εγώ μήπως τυχόν η καμήλα του ήταν τυφλή από το ένα μάτι.

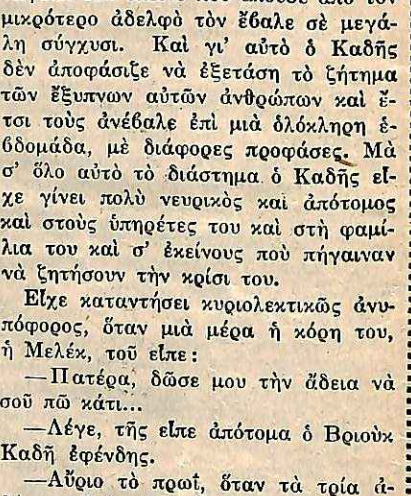
Και να γιατί τού έκανα αυτή τὴν ερώτηση: "Απ' το μονοπάτι που περνούσαμε είδα πως το χονρό που ήταν φορτωμένο θμοιο κ' από τὴς δυο μεριές, ήταν φορτωμένο μονάχα από τὴ μιά μεριά, τὴν αριστερή.

—Νά πῶς έγινε το πράγμα, είπε τότε, παίρνοντας το λόγο, ο μεγαλύτερος αδελφός. "Ο γέρος διηγήθηκε και σε μιάς τὰ ίδια πάνω-κάτω που διηγήθηκε και σε σένα. Και τότε τον ρώτησα κ' εγώ μήπως τυχόν η καμήλα του ήταν τυφλή από το ένα μάτι.

Και να γιατί τού έκανα αυτή τὴν ερώτηση: "Απ' το μονοπάτι που περνούσαμε είδα πως το χονρό που ήταν φορτωμένο θμοιο κ' από τὴς δυο μεριές, ήταν φορτωμένο μονάχα από τὴ μιά μεριά, τὴν αριστερή.

—Νά πῶς έγινε το πράγμα, είπε τότε, παίρνοντας το λόγο, ο μεγαλύτερος αδελφός. "Ο γέρος διηγήθηκε και σε μιάς τὰ ίδια πάνω-κάτω που διηγήθηκε και σε σένα. Και τότε τον ρώτησα κ' εγώ μήπως τυχόν η καμήλα του ήταν τυφλή από το ένα μάτι.

Και να γιατί τού έκανα αυτή τὴν ερώτηση: "Απ' το μονοπάτι που περνούσαμε είδα πως το χονρό που ήταν φορτωμένο θμοιο κ' από τὴς δυο μεριές, ήταν φορτωμένο μονάχα από τὴ μιά μεριά, τὴν αριστερή.

Πέντε φορές φώναζε τοῖς τρεῖς αδελφούς και πέντε φορές τοῖς ξανόστευε πίσω...

ταν έφτασαν, ο Καδής Βριούν Μπάς εφένδης καλωσόρισε τούς πλουσίους και διακεκομένους αδελφούς, άτήγγειλε διάφορες εύχές για τὴν ψυχὴ του πατέρα τους και στο τέλος τούς ρώτησε τί ήταν κείνο που τούς έστειλε για να ζητήσουν τὴ συμβουλή του.

Τότε οι αδελφοί διηγήθηκαν στον Καδὴ τὴν ιστορία του δαχτυλιδιού.

—Και σύ, γέρο, τί θέλεις; ρώτησε ο Καδής όταν τελείωσαν

—Ο γέρος διηγήθηκε τότε άγανάκτισμένος το περιστατικό του. Μα ήταν τόσο πολύ ταραγμένος, ώστε τὰ έλεγε άνακατωμένα και ο Καδής δεν καταλάβαινε και μεγάλα πράγματα.

—Νά πῶς έγινε το πράγμα, είπε τότε, παίρνοντας το λόγο, ο μεγαλύτερος αδελφός. "Ο γέρος διηγήθηκε και σε μιάς τὰ ίδια πάνω-κάτω που διηγήθηκε και σε σένα. Και τότε τον ρώτησα κ' εγώ μήπως τυχόν η καμήλα του ήταν τυφλή από το ένα μάτι.

Και να γιατί τού έκανα αυτή τὴν ερώτηση: "Απ' το μονοπάτι που περνούσαμε είδα πως το χονρό που ήταν φορτωμένο θμοιο κ' από τὴς δυο μεριές, ήταν φορτωμένο μονάχα από τὴ μιά μεριά, τὴν αριστερή.

—Νά πῶς έγινε το πράγμα, είπε τότε, παίρνοντας το λόγο, ο μεγαλύτερος αδελφός. "Ο γέρος διηγήθηκε και σε μιάς τὰ ίδια πάνω-κάτω που διηγήθηκε και σε σένα. Και τότε τον ρώτησα κ' εγώ μήπως τυχόν η καμήλα του ήταν τυφλή από το ένα μάτι.

Και να γιατί τού έκανα αυτή τὴν ερώτηση: "Απ' το μονοπάτι που περνούσαμε είδα πως το χονρό που ήταν φορτωμένο θμοιο κ' από τὴς δυο μεριές, ήταν φορτωμένο μονάχα από τὴ μιά μεριά, τὴν αριστερή.

—Νά πῶς έγινε το πράγμα, είπε τότε, παίρνοντας το λόγο, ο μεγαλύτερος αδελφός. "Ο γέρος διηγήθηκε και σε μιάς τὰ ίδια πάνω-κάτω που διηγήθηκε και σε σένα. Και τότε τον ρώτησα κ' εγώ μήπως τυχόν η καμήλα του ήταν τυφλή από το ένα μάτι.

Και να γιατί τού έκανα αυτή τὴν ερώτηση: "Απ' το μονοπάτι που περνούσαμε είδα πως το χονρό που ήταν φορτωμένο θμοιο κ' από τὴς δυο μεριές, ήταν φορτωμένο μονάχα από τὴ μιά μεριά, τὴν αριστερή.

—Νά πῶς έγινε το πράγμα, είπε τότε, παίρνοντας το λόγο, ο μεγαλύτερος αδελφός. "Ο γέρος διηγήθηκε και σε μιάς τὰ ίδια πάνω-κάτω που διηγήθηκε και σε σένα. Και τότε τον ρώτησα κ' εγώ μήπως τυχόν η καμήλα του ήταν τυφλή από το ένα

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

..... Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΗΣ ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΣ

Η πονηρής προτάσεις της Ζιλδέρτης. Η πίστις τών περιστερών και τών... γυναικῶν! Η πριγκίπισσας ἐνθουσιάζονται. Οι ὁρατοί φοιτηταί τοῦ Παρισιῦ. Τὸ μέγαρο τῆς χήρας τοῦ κόμητος ντὲ Βωτρώ. Δυσκολίες καὶ ἐμπόδια. Ὅπου παρίσταται ἀνάγκη χρημάτων. Ἐρως ὑπὸ μάσκαν! Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τοῦ Φουρτεῦνα. Ἐνα πρώτης τάξεως ὑποκείμενο, κλπ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΜΕΛΟΥ: Οἱ τρεῖς γιοὶ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Φιλίππου τοῦ Ὁραίου, παντρεύθηκαν συγχρόνως τρεῖς ἀδελφές, τὲς πριγκίπισσας Μαργαρίτα, Ἰωάννα καὶ Μπλάνς τῆς Βουργουνδίας. Ἐνα χρόνον ὅμως μετὰ τὸ γάμου τους, οἱ τρεῖς πριγκίπισσες ἔφυγαν γιὰ τὸν πόλεμον, ἀφήνοντας μόνες τὲς νεαρές γυναῖκες τους. Ἐκείναι τότε ἄρχισαν νὰ πληττούν καὶ νὰ ἔζητουν νὰ διασκέδασουν τὴ μονότονη ζωή τους μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τῶν συζύγων τους. Ἐν ἀπόγευμα, καθὼς ἡ τρεῖς ἀδελφές νοβέντιαζαν καὶ ἐξομολογοῦντο τοὺς πόθους των αὐτοῦς, ἡ πονηρὴ Ζιλδέρτη ἀκούοντάς των, κρυφάκιον καὶ σὲ λίγο παρουσιάσθη ἐξαφνα μπροστὰς τους, λέγοντάς τους ὅτι αὐτὴ ἀνέλαβε νὰ τὲς διασκεδάσῃ μετὰ τὸν ἔρωτα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Πρώτα-πρώτα, εἶπε ἡ Ζιλδέρτη, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, κυρίες μου, νὰ σὰς κάνω μὴ ἐρώτησι: Προηγούμενος σὰς εἶδα νὰ κυττάζετε μετὰ περιέργεια ἕνα ξενοῦ ἐρωτευμένον περιστερῶν... Τὰ περιστέρια, ὅπως θὰ ἔξερετε, εἶνε πιστά, πολὺ πιστά στὸν ἑρωτὰ τους. Ἀμα, ὅσοσο, γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, τὸ ἀρσενικὸν περιστέρι, τὸ ὁποῖον βλέπατε τὴν τρυφερά ἐπέρρετο ποδὸ ὀλίγου στὸ ταῖρι του, ἀναγκασθὴ νὰ φύγῃ μακριὰ γιὰ πέντε-ἕξι μῆνες... Ἐνα χρόνον ἴσως... τί νομίζετε πὼς θὰ κάνῃ στὴν περιότητι αὐτὴ τὸ ταῖρι του πὺν θὰ μείνῃ μόνον κ' ἐξῆμο; Φαντάζεσθε ὅτι θὰ κυττάξῃ νὰ παρηγορηθῇ μετὰ κανένα ἄλλο ἀρσενικὸν περιστέρι;... Καὶ πέστε μου ἀκόμα, θὰ κάνῃ κακὰ ἅμα φερθῇ ἵτσι;

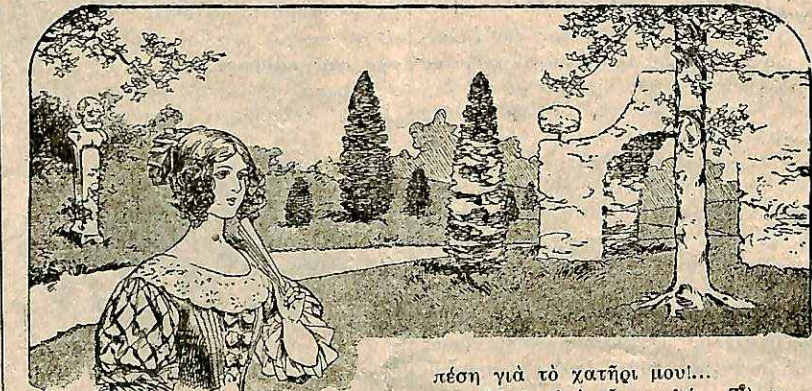
Ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Μπλάνς, ἀντὶ τῆς ἀπαντήσεως στὴ διφορούμενη αὐτὴ ἐρώτησι τῆς πονηρᾶς Ζιλδέρτης, ἄρχισαν νὰ γελοῖν.

Ἡ Μαργαρίτα ὅμως δὲν γέλασε. Μετὰ μεγάλη σοβαρότητα ἀπάντησε:

—Μὰ τὰ θηλυκὰ περιστέρια, ἀγαπητή μου Ζιλδέρτη, ἔχουν κάθε ελευθερίαν νὰ πετοῦν ὅπου θέλουν... Συνεπὺς τοῦς εἶνε ἐντελὸς καὶ νὰ βροῦν νέους φίλους γιὰ ν' ἀντικαταστήσουν ἐκείνους πὺν εἶχαν διαλέξει στὴν ἀρχὴ καὶ πὺν... γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο... τὰ ἐγκατέλειψαν, ἐνῶ...

—...ἐνῶ, συνέχισε ἡ Ζιλδέρτη, τρεῖς ὁμορφες γυναῖκες φυλακισμένες μέσα σ' ἕνα πύργον σὺν σὲ φρούριο, δὲν μποροῦν βέβαια μετὰ τὴν ἴδαν εὐκολίαν νὰ ἀντικαταστήσουν τοὺς ἀνδρες τους, ποὺ λείπουν μακριὰ... Ἀλλὰ εἶνε ἀλήθεια... Κι' ἂν μάλιστα ἡ τρεῖς αὐτὲς γυναῖκες τὴν νῆαν πριγκίπισσας... πασιγνωστές δηλαδὴ σ' ὅλους... θὰ ἦσαν ἐξαιρετικὰ ἐπιεικύνοντες ἐκ μέρους των νὰ ἀποκτήσουν φίλους, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη ἡ τύχη τὲς βοηθῶσε σ' αὐτό. Ἀς εἶνε... Τὰ περιστέρια ἔξαναγυρίζουν καμμιὰ φορὰ στὸ ταῖρι τους.

—Ἀς ἐλπίσουμε πὼς θὰ ἔξαναγυρῶσιν! εἶπαν μαζὺ ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Μπλάνς.

χωρὶς νὰ διατρέξετε κανένα κίνδυνον, ὅσους φίλους θέλετε...

—Ποῦς εἶν' αὐτὸς ὁ τρόπος; ῥώτησαν μ' ἐνδιαφέρον ἡ τρεῖς πριγκίπισσες.

—Υπάρχουν πολλοὶ νέοι φοιτηταί στὸ Παρίσι, κυρίες μου, ὁρατοί καὶ τολμηροί, πὺν θὰ ἔδιναν τὸ πᾶν γιὰ νὰ γίνοντε φίλοι σας... Δὲν ἔπρεπε ποτέ, ὅταν βγαίνετε ἔξω ἢ ὅταν πηγαίνετε στὴν ἐκκλησίαν νὰ συναντήσετε κανέναν ἀπ' αὐτοὺς στὸ δρόμον σας;

—Βεβαίωτα! φώναξε ἡ Μαργαρίτα. Ὡς καὶ σήμερον τὸ πρωὶ ἀκόμα, πῶς ἀπὸ τὲς κορυφῆς τοῦ ἀμαξιοῦ μου εἶδα δυὸ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φοιτηταίς μετὰ ἐξαιρετικὰ γοητευτικὴ φυσιογνωμίαν.

—Κι' ἐγὼ, εἶπε ἡ Ἰωάννα, σήμερον τὸ ἀπόγευμα εἶδα ἕνα ἀπὸ τὰ ῥάθυρα τοῦ δωματίου μου.

—Δυὸ καὶ ἕνας κάνουν τρεῖς! εἶπε ἡ Ζιλδέρτη. Τρεῖς χαριτωμένοι νέοι, πὺν στοιχηματίζω ὅτι μετὰ τὸ πρωτόν μὴ νῦνὰ σας θὰ ἔτρεχαν τσακισμένοι, μετὰ τὴν καρδιά τους γεμάτην ἔρωτα, σὺν τῇ φλόγῃ, στὸ μένος πὺν θὰ δαίκατε σεῖς.

—Ναί, μὰ... τὸ μῆνυμά αὐτὸ πὺν πὺν δὲν ἀνάλειψαν νὰ

τοὺς τὸ δώσῃ;

—Κι' ἐγὼ γιατί εἶμαι ἐδῶ; εἶπε ἡ Ζιλδέρτη, σηκώνοντας μετὰ περηφάνειαν τὸ κεφάλι της. Ἐγὼ θ' ἀνελάμβαναν εὐχαρίστως τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν ἀποστολήν. Σὰς ἀγαπᾷ ἴσως, κυρίες μου, ὥστε δὲν θὰ ἐδίδοτο καθόλου νὰ κάμω ὅ,τι θὰ μπορούσε ὁποσδήποτε νὰ σὰς εὐχαρίστησῃ...

—Καλὴ Ζιλδέρτη!... Ἀφ' ὅσων μὲν μαζὺ μου ἔχουν ἔξω χορὸν ἡ Μαργαρίτα, ἡ Μπλάνς καὶ ἡ Ἰωάννα. —Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ Βαρβάρα, ἡ ὑπερήφανή μου —τὴν ἔξερετε, βέβαια, κυρίες μου— τὴν ἔχω φέρει μαζὺ μου ἀπὸ τῆς Βουργουνδίας—μοῦ εἶνε πολὺ ἀφοσιωμένη. Θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν χρησιμοποιήσουμε γιὰ ὅ,τι θελήσουμε, γιὰτὶ καὶ μέσα στὴ φωτιά μπορούμε νὰ

τοὺς τὸ δώσῃ;

—Κι' ἐγὼ γιατί εἶμαι ἐδῶ; εἶπε ἡ Ζιλδέρτη, σηκώνοντας μετὰ περηφάνειαν τὸ κεφάλι της. Ἐγὼ θ' ἀνελάμβαναν εὐχαρίστως τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν ἀποστολήν. Σὰς ἀγαπᾷ ἴσως, κυρίες μου, ὥστε δὲν θὰ ἐδίδοτο καθόλου νὰ κάμω ὅ,τι θὰ μπορούσε ὁποσδήποτε νὰ σὰς εὐχαρίστησῃ...

—Καλὴ Ζιλδέρτη!... Ἀφ' ὅσων μὲν μαζὺ μου ἔχουν ἔξω χορὸν ἡ Μαργαρίτα, ἡ Μπλάνς καὶ ἡ Ἰωάννα. —Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ Βαρβάρα, ἡ ὑπερήφανή μου —τὴν ἔξερετε, βέβαια, κυρίες μου— τὴν ἔχω φέρει μαζὺ μου ἀπὸ τῆς Βουργουνδίας—μοῦ εἶνε πολὺ ἀφοσιωμένη. Θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν χρησιμοποιήσουμε γιὰ ὅ,τι θελήσουμε, γιὰτὶ καὶ μέσα στὴ φωτιά μπορούμε νὰ

—Ἀ, ὅχι, ὅχι... εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ χαλάσουμε τὸν τοῖχον. Εἶνε προτιμώτερον νὰ βάζουμε μὴ σκάλα, πὺν θὰ μπορούσαμε ὁποσδήποτε θέλουμε νὰ τὴν βγάξουμε, χωρὶς ν' ἀφήνῃ κανένα ἱχνος...

—Ἀλλά, εἶπε ἡ Ἰωάννα, ὑπάρχει ἀκόμα κάτι πὺν με ἀνυσχεῖ. Ὁ νέος αὐτοῦ... οἱ φοιτηταί... δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μὰς ἀναγνωρίσουν, ὅταν μὰς δοῦν;...

—Μὰ δὲν πρόκειται νὰ μὰς δοῦν, ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα, γιὰτὶ θὰ τοὺς δεχόμεθα σὲ σκοτεινὰ.

—Στὰ σκοτεινὰ; φώναξε ἡ Μπλάνς. Ὡστε δὲν θὰ τοὺς βλέπουμε;...

—Ἡ κυρία ντὲ λὰ Μάρς δὲν συμπαθεῖ πολὺ τὸ ἀπόλυτον σκοτάδι... εἶπε γελώντας ἡ Ζιλδέρτη.

—Τότε, εἶπε ἡ Μαργαρίτα, θὰ κάμουμε κάτι ἄλλο. Ἐὰν ἔχουμε φῶς—δωμάτια μὰς ἔνα ἐλαφρὸ φῶς... Ὡς φράξιμα ὅμως μαῦρες βελούδινες μάσκες!...

—Ἐτοι, μάλιστα! εἶπε ἡ Μπλάνς. —Ἐστω! εἶπε καὶ ἡ Ἰωάννα. Ὁ ἀνδρὲς ὅμως, ὅσο καὶ ἂν εἶν' ἔρωτα μένον, εἶνε πάντοτε ἀνδρὲς... Κι' ὅταν περᾶσιν ὁ πρῶτος τοὺς ἐνθουσιασμοὺς μπορεῖ νὰ γίνοντε περιεργοί... μέχρις ἐπικινδύνου σημείου... Μπορεῖ νὰ ἀλλοήσουν νὰ μάθουν ποῖς εἶμαστε... Γιὰ πέστε μου, τί θὰ ἐκάνουμε, ἂν κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους μὰς ἀφνίσταν νὰ γιὰν θὰ τοῦ τὸ ζητούσαμε, ἡ μὰς κρατούσε διὰ τῆς βίας κοντὰ τοῦ;...

—Ἡ κυρία ντὲ Πουατιέ ἔχει δίκην, εἶπε ἡ Ζιλδέρτη. Τὸ σμῆλον αὐτὸ εἶνε σπουδαῖον. Ἀναλαμβάνω βέβαια ἐγὼ εὐχαρίστως, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Μπαρμ, νὰ σὰς φέρω τοὺς φίλους σας καὶ νὰ τοὺς συνοδεύω κατὰ τὴν ἀναχώρησίν τους, ὅταν εἶνε καλὸς βολοῖ. Ἀν ὅμως θελήσουν νὰ φέροντε ἀντίστασιν... τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγὼ;

—Τότε κάποιος ἄλλος θὰ βοηθῇ γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ καθίστανται πρόθυμοι! εἶπε ἡ Μαργαρίτα.

—Ποῦς;

—Διάβολο! Τὸν ἔξερετε ὅλους σας! Ὁ Φουρτεῦνας!

—Ἐγὼ, εἶπε ἡ Ζιλδέρτη, σηκώνοντας μετὰ περηφάνειαν τὸ κεφάλι της. Ἐγὼ θ' ἀνελάμβαναν εὐχαρίστως τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν ἀποστολήν. Σὰς ἀγαπᾷ ἴσως, κυρίες μου, ὥστε δὲν θὰ ἐδίδοτο καθόλου νὰ κάμω ὅ,τι θὰ μπορούσε ὁποσδήποτε νὰ σὰς εὐχαρίστησῃ...

—Καλὴ Ζιλδέρτη!... Ἀφ' ὅσων μὲν μαζὺ μου ἔχουν ἔξω χορὸν ἡ Μαργαρίτα, ἡ Μπλάνς καὶ ἡ Ἰωάννα. —Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ Βαρβάρα, ἡ ὑπερήφανή μου —τὴν ἔξερετε, βέβαια, κυρίες μου— τὴν ἔχω φέρει μαζὺ μου ἀπὸ τῆς Βουργουνδίας—μοῦ εἶνε πολὺ ἀφοσιωμένη. Θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν χρησιμοποιήσουμε γιὰ ὅ,τι θελήσουμε, γιὰτὶ καὶ μέσα στὴ φωτιά μπορούμε νὰ

—Ἀ, ὅχι, ὅχι... εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ χαλάσουμε τὸν τοῖχον. Εἶνε προτιμώτερον νὰ βάζουμε μὴ σκάλα, πὺν θὰ μπορούσαμε ὁποσδήποτε θέλουμε νὰ τὴν βγάξουμε, χωρὶς ν' ἀφήνῃ κανένα ἱχνος...

—Ἀλλά, εἶπε ἡ Ἰωάννα, ὑπάρχει ἀκόμα κάτι πὺν με ἀνυσχεῖ. Ὁ νέος αὐτοῦ... οἱ φοιτηταί... δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μὰς ἀναγνωρίσουν, ὅταν μὰς δοῦν;...

—Μὰ δὲν πρόκειται νὰ μὰς δοῦν, ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα, γιὰτὶ θὰ τοὺς δεχόμεθα σὲ σκοτεινὰ.

—Στὰ σκοτεινὰ; φώναξε ἡ Μπλάνς. Ὡστε δὲν θὰ τοὺς βλέπουμε;...

—Ἡ κυρία ντὲ λὰ Μάρς δὲν συμπαθεῖ πολὺ τὸ ἀπόλυτον σκοτάδι... εἶπε γελώντας ἡ Ζιλδέρτη.

—Τότε, εἶπε ἡ Μαργαρίτα, θὰ κάμουμε κάτι ἄλλο. Ἐὰν ἔχουμε φῶς—δωμάτια μὰς ἔνα ἐλαφρὸ φῶς... Ὡς φράξιμα ὅμως μαῦρες βελούδινες μάσκες!...

—Ἐτοι, μάλιστα! εἶπε ἡ Μπλάνς. —Ἐστω! εἶπε καὶ ἡ Ἰωάννα. Ὁ ἀνδρὲς ὅμως, ὅσο καὶ ἂν εἶν' ἔρωτα μένον, εἶνε πάντοτε ἀνδρὲς... Κι' ὅταν περᾶσιν ὁ πρῶτος τοὺς ἐνθουσιασμοὺς μπορεῖ νὰ γίνοντε περιεργοί... μέχρις ἐπικινδύνου σημείου... Μπορεῖ νὰ ἀλλοήσουν νὰ μάθουν ποῖς εἶμαστε... Γιὰ πέστε μου, τί θὰ ἐκάνουμε, ἂν κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους μὰς ἀφνίσταν νὰ γιὰν θὰ τοῦ τὸ ζητούσαμε, ἡ μὰς κρατούσε διὰ τῆς βίας κοντὰ τοῦ;...

—Ἡ κυρία ντὲ Πουατιέ ἔχει δίκην, εἶπε ἡ Ζιλδέρτη. Τὸ σμῆλον αὐτὸ εἶνε σπουδαῖον. Ἀναλαμβάνω βέβαια ἐγὼ εὐχαρίστως, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Μπαρμ, νὰ σὰς φέρω τοὺς φίλους σας καὶ νὰ τοὺς συνοδεύω κατὰ τὴν ἀναχώρησίν τους, ὅταν εἶνε καλὸς βολοῖ. Ἀν ὅμως θελήσουν νὰ φέροντε ἀντίστασιν... τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγὼ;

—Τότε κάποιος ἄλλος θὰ βοηθῇ γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ καθίστανται πρόθυμοι! εἶπε ἡ Μαργαρίτα.

—Ποῦς;

—Διάβολο! Τὸν ἔξερετε ὅλους σας! Ὁ Φουρτεῦνας!

—Ἐγὼ, εἶπε ἡ Ζιλδέρτη, σηκώνοντας μετὰ περηφάνειαν τὸ κεφάλι της. Ἐγὼ θ' ἀνελάμβαναν εὐχαρίστως τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν ἀποστολήν. Σὰς ἀγαπᾷ ἴσως, κυρίες μου, ὥστε δὲν θὰ ἐδίδοτο καθόλου νὰ κάμω ὅ,τι θὰ μπορούσε ὁποσδήποτε νὰ σὰς εὐχαρίστησῃ...

—Καλὴ Ζιλδέρτη!... Ἀφ' ὅσων μὲν μαζὺ μου ἔχουν ἔξω χορὸν ἡ Μαργαρίτα, ἡ Μπλάνς καὶ ἡ Ἰωάννα. —Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ Βαρβάρα, ἡ ὑπερήφανή μου —τὴν ἔξερετε, βέβαια, κυρίες μου— τὴν ἔχω φέρει μαζὺ μου ἀπὸ τῆς Βουργουνδίας—μοῦ εἶνε πολὺ ἀφοσιωμένη. Θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν χρησιμοποιήσουμε γιὰ ὅ,τι θελήσουμε, γιὰτὶ καὶ μέσα στὴ φωτιά μπορούμε νὰ

—Ἀ, ὅχι, ὅχι... εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ χαλάσουμε τὸν τοῖχον. Εἶνε προτιμώτερον νὰ βάζουμε μὴ σκάλα, πὺν θὰ μπορούσαμε ὁποσδήποτε θέλουμε νὰ τὴν βγάξουμε, χωρὶς ν' ἀφήνῃ κανένα ἱχνος...

—Ἀλλά, εἶπε ἡ Ἰωάννα, ὑπάρχει ἀκόμα κάτι πὺν με ἀνυσχεῖ. Ὁ νέος αὐτοῦ... οἱ φοιτηταί... δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μὰς ἀναγνωρίσουν, ὅταν μὰς δοῦν;...

—Μὰ δὲν πρόκειται νὰ μὰς δοῦν, ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα, γιὰτὶ θὰ τοὺς δεχόμεθα σὲ σκοτεινὰ.

—Στὰ σκοτεινὰ; φώναξε ἡ Μπλάνς. Ὡστε δὲν θὰ τοὺς βλέπουμε;...

—Ἡ κυρία ντὲ λὰ Μάρς δὲν συμπαθεῖ πολὺ τὸ ἀπόλυτον σκοτάδι... εἶπε γελώντας ἡ Ζιλδέρτη.

—Τότε, εἶπε ἡ Μαργαρίτα, θὰ κάμουμε κάτι ἄλλο. Ἐὰν ἔχουμε φῶς—δωμάτια μὰς ἔνα ἐλαφρὸ φῶς... Ὡς φράξιμα ὅμως μαῦρες βελούδινες μάσκες!...

—Ἐτοι, μάλιστα! εἶπε ἡ Μπλάνς. —Ἐστω! εἶπε καὶ ἡ Ἰωάννα. Ὁ ἀνδρὲς ὅμως, ὅσο καὶ ἂν εἶν' ἔρωτα μένον, εἶνε πάντοτε ἀνδρὲς... Κι' ὅταν περᾶσιν ὁ πρῶτος τοὺς ἐνθουσιασμοὺς μπορεῖ νὰ γίνοντε περιεργοί... μέχρις ἐπικινδύνου σημείου... Μπορεῖ νὰ ἀλλοήσουν νὰ μάθουν ποῖς εἶμαστε... Γιὰ πέστε μου, τί θὰ ἐκάνουμε, ἂν κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους μὰς ἀφνίσταν νὰ γιὰν θὰ τοῦ τὸ ζητούσαμε, ἡ μὰς κρατούσε διὰ τῆς βίας κοντὰ τοῦ;...

—Ἡ κυρία ντὲ Πουατιέ ἔχει δίκην, εἶπε ἡ Ζιλδέρτη. Τὸ σμῆλον αὐτὸ εἶνε σπουδαῖον. Ἀναλαμβάνω βέβαια ἐγὼ εὐχαρίστως, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Μπαρμ, νὰ σὰς φέρω τοὺς φίλους σας καὶ νὰ τοὺς συνοδεύω κατὰ τὴν ἀναχώρησίν τους, ὅταν εἶνε καλὸς βολοῖ. Ἀν ὅμως θελήσουν νὰ φέροντε ἀντίστασιν... τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγὼ;

—Τότε κάποιος ἄλλος θὰ βοηθῇ γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ καθίστανται πρόθυμοι! εἶπε ἡ Μαργαρίτα.

—Ποῦς;

—Διάβολο! Τὸν ἔξερετε ὅλους σας! Ὁ Φουρτεῦνας!

—Ἐγὼ, εἶπε ἡ Ζιλδέρτη, σηκώνοντας μετὰ περηφάνειαν τὸ κεφάλι της. Ἐγὼ θ' ἀνελάμβαναν εὐχαρίστως τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν ἀποστολήν. Σὰς ἀγαπᾷ ἴσως, κυρίες μου, ὥστε δὲν θὰ ἐδίδοτο καθόλου νὰ κάμω ὅ,τι θὰ μπορούσε ὁποσδήποτε νὰ σὰς εὐχαρίστησῃ...

—Καλὴ Ζιλδέρτη!... Ἀφ' ὅσων μὲν μαζὺ μου ἔχουν ἔξω χορὸν ἡ Μαργαρίτα, ἡ Μπλάνς καὶ ἡ Ἰωάννα. —Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ Βαρβάρα, ἡ ὑπερήφανή μου —τὴν ἔξερετε, βέβαια, κυρίες μου— τὴν ἔχω φέρει μαζὺ μου ἀπὸ τῆς Βουργουνδίας—μοῦ εἶνε πολὺ ἀφοσιωμένη. Θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν χρησιμοποιήσουμε γιὰ ὅ,τι θελήσουμε, γιὰτὶ καὶ μέσα στὴ φωτιά μπορούμε νὰ

—Ἀ, ὅχι, ὅχι... εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ χαλάσουμε τὸν τοῖχον. Εἶνε προτιμώτερον νὰ βάζουμε μὴ σκάλα, πὺν θὰ μπορούσαμε ὁποσδήποτε θέλουμε νὰ τὴν βγάξουμε, χωρὶς ν' ἀφήνῃ κανένα ἱχνος...

—Ἀλλά, εἶπε ἡ Ἰωάννα, ὑπάρχει ἀκόμα κάτι πὺν με ἀνυσχεῖ. Ὁ νέος αὐτοῦ... οἱ φοιτηταί... δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μὰς ἀναγνωρίσουν, ὅταν μὰς δοῦν;...

—Μὰ δὲν πρόκειται νὰ μὰς δοῦν, ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα, γιὰτὶ θὰ τοὺς δεχόμεθα σὲ σκοτεινὰ.

—Στὰ σκοτεινὰ; φώναξε ἡ Μπλάνς. Ὡστε δὲν θὰ τοὺς βλέπουμε;...

—Ἡ κυρία ντὲ λὰ Μάρς δὲν συμπαθεῖ πολὺ τὸ ἀπόλυτον σκοτάδι... εἶπε γελώντας ἡ Ζιλδέρτη.

—Τότε, εἶπε ἡ Μαργαρίτα, θὰ κάμουμε κάτι ἄλλο. Ἐὰν ἔχουμε φῶς—δωμάτια μὰς ἔνα ἐλαφρὸ φῶς... Ὡς φράξιμα ὅμως μαῦρες βελούδινες μάσκες!...

—Ἐτοι, μάλιστα! εἶπε ἡ Μπλάνς. —Ἐστω! εἶπε καὶ ἡ Ἰωάννα. Ὁ ἀνδρὲς ὅμως, ὅσο καὶ ἂν εἶν' ἔρωτα μένον, εἶνε πάντοτε ἀνδρὲς... Κι' ὅταν περᾶσιν ὁ πρῶτος τοὺς ἐνθουσιασμοὺς μπορεῖ νὰ γίνοντε περιεργοί... μέχρις ἐπικινδύνου σημείου... Μπορεῖ νὰ ἀλλοήσουν νὰ μάθουν ποῖς εἶμαστε... Γιὰ πέστε μου, τί θὰ ἐκάνουμε, ἂν κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους μὰς ἀφνίσταν νὰ γιὰν θὰ τοῦ τὸ ζητούσαμε, ἡ μὰς κρατούσε διὰ τῆς βίας κοντὰ τοῦ;...

—Ἡ κυρία ντὲ Πουατιέ ἔχει δίκην, εἶπε ἡ Ζιλδέρτη. Τὸ σμῆλον αὐτὸ εἶνε σπουδαῖον. Ἀναλαμβάνω βέβαια ἐγὼ εὐχαρίστως, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Μπαρμ, νὰ σὰς φέρω τοὺς φίλους σας καὶ νὰ τοὺς συνοδεύω κατὰ τὴν ἀναχώρησίν τους, ὅταν εἶνε καλὸς βολοῖ. Ἀν ὅμως θελήσουν νὰ φέροντε ἀντίστασιν... τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγὼ;

—Τότε κάποιος ἄλλος θὰ βοηθῇ γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ καθίστανται πρόθυμοι! εἶπε ἡ Μαργαρίτα.

—Ποῦς;

—Διάβολο! Τὸν ἔξερετε ὅλους σας! Ὁ Φουρτεῦνας!

—Ἐγὼ, εἶπε ἡ Ζιλδέρτη, σηκώνοντας μετὰ περηφάνειαν τὸ κεφάλι της. Ἐγὼ θ' ἀνελάμβαναν εὐχαρίστως τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν ἀποστολήν. Σὰς ἀγαπᾷ ἴσως, κυρίες μου, ὥστε δὲν θὰ ἐδίδοτο καθόλου νὰ κάμω ὅ,τι θὰ μπορούσε ὁποσδήποτε νὰ σὰς εὐχαρίστησῃ...

—Καλὴ Ζιλδέρτη!... Ἀφ' ὅσων μὲν μαζὺ μου ἔχουν ἔξω χορὸν ἡ Μαργαρίτα, ἡ Μπλάνς καὶ ἡ Ἰωάννα. —Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ Βαρβάρα, ἡ ὑπερήφανή μου —τὴν ἔξερετε, βέβαια, κυρίες μου— τὴν ἔχω φέρει μαζὺ μου ἀπὸ τῆς Βουργουνδίας—μοῦ εἶνε πολὺ ἀφοσιωμένη. Θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν χρησιμοποιήσουμε γιὰ ὅ,τι θελήσουμε, γιὰτὶ καὶ μέσα στὴ φωτιά μπορούμε νὰ

—Ἀ, ὅχι, ὅχι... εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ χαλάσουμε τὸν τοῖχον. Εἶνε προτιμώτερον νὰ βάζουμε μὴ σκάλα, πὺν θὰ μπορούσαμε ὁποσδήποτε θέλουμε νὰ τὴν βγάξουμε, χωρὶς ν' ἀφήνῃ κανένα ἱχνος...

—Ἀλλά, εἶπε ἡ Ἰωάννα, ὑπάρχει ἀκόμα κάτι πὺν με ἀνυσχεῖ. Ὁ νέος αὐτοῦ... οἱ φοιτηταί... δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μὰς ἀναγνωρίσουν, ὅταν μὰς δοῦν;...

—Μὰ δὲν πρόκειται νὰ μὰς δοῦν, ἀπάντησε ἡ Μα

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ, Ο ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ

Όταν κατέρρεε η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Τά πολεμοχαρή στήθη των Τευτόνων. Ο Μάρκος Αύρηλιος και η Άννα Φαουστίνη. Η άγριότης ενός βαρβαρικού ηγεμόνος. Μία μονομαχία εμπρός στον Έστυρμένο για μία καλόγρια! Ο Έρπας της Άννας Φαουστίνης με το Ντίο Κάσσιο. Το κεφάλι ενός αποκεφαλισμένου. Μία νέα Σαλώμη, κλπ.

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στην κομοιστορική εποχή, κατά την οποία η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία κατέρρεε, με την ημέρα, κάτω από τα πλήγματα του της κατέφεραν τα στήθη των βαρβάρων τότε Γερμανικών λαών, οι οποίοι ξεσηκώσαν μέσα από τους τευτονικούς δρυμούς. Ένας δόνητος κόσμος, που έκλεινε όλο το παρηκμασμένο πιά μεγαλειότητος, κατέρρεε γύρω να τον διαδεχθεί, επάνω στα κατεστραμμένα ερείπια του, ο άλλος εκείνος ασύντακτος κόσμος, που έμελλε να δημιουργήσει το μεσαιωνικό καθεστώς στην Ευρώπη.

Οι Γερμανικοί λαοί, που κατέλαβαν τη γερασμένη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, δεν είχαν κανένα σχεδόν πολιτικό. Βάρβαροι και άρχοντες, χωρισμένοι σε στήθη πυκνά, πολεμοχαρείς, με ξεροντας τίποτε άλλο στη ζωή τους από τον πόλεμο και τη ληστεία, είχαν επικρατήσει τους διαφύλους άρχοντες δούκας και κόμητας και ιππότες, σιδηρόφρακτους πολεμάχους, οι οποίοι ούτε ένστολα ευγενικότερα, ούτε και μάρφωσι ανώτερη είχαν από τους υπηκόους τους. Όλοι τους ήταν άγριοι, βάνασοι και η φοβερότερη που είχαν διαπράξει, μ' όλο που σήμερα πιά τις σκεπάζει καλά ο πέπλος, και το σκοτάδι του παρελθόντος, οι στραφούν στη μακρινή αυτή περίοδο της ιστορίας σαν το λεπίδι του δολοφόνου μέσα στο σκοτεινά...

Ένας απ' αυτούς τους άρχοντας των Γερμανών ήταν και ο περίφημος Μάρκος Αύρηλιος της Βιέννης. Μ' αυτό το όνομα τουλάχιστον τον αναφέρει η ιστορία, γιατί το άλλο, το αληθινό, το τευτονικό του όνομα δεν είχε γνωστό. Οι άρχοντες αυτοί κατακίπται, αν δεν μπορούσαν να πάρουν τίποτε από το βαθύτερο πολιτικό της Ρώμης, που κατέστρεφαν, έπαιναν και διατηρούσαν σε όλα τους τη ζωή, τα ρωμαϊκά δόγματα. Έτσι και ο άρχων της Βιέννης, γνωστός με το ρωμαϊκό όνομα Μάρκος Αύρηλιος.

Ελάχιστοι ηγεμόνες της ιστορίας είχαν την αγγιότητα του άρχοντος αυτού, από τη ζωή του οποίου θα σάς άφηγηθούμε σήμερα μερικά ανέκδοτα. Την εποχή εκείνη ο χριστιανισμός μόλις είχε αρχίσει να διαδίδεται ανάμεσα στους άγριους αυτούς και ειδωλολατρικούς λαούς. Πολλοί από τους δούκας και άρχοντας άσπαζόντουσαν τη νέα θρησκεία, με την οποίαν ανακάλυπταν σ' ένα παράξενο συνδυασμό, και τις παλιές ειδωλολατρικές τους δοξασίες και την άπλοη και βάρβαρη ήθικη τους. Αυτό το πράγμα όμως δεν συνέβη και με το Μάρκο Αύρηλιο, γιατί ο άρχοντας αυτός ηγεμόνων δεν είχε καν θρησκευτικών συναισθήματα μέσα του.

Μία μέρα, ενώ στάθμευε κάπου με το στρατεύμα του, έπληγαν και έπεσαν στα πόδια του δυο χριστιανοί ιερατοστολοι.

—Η ειρήνη άς είναι μαζί σου, μεγάλε άρχοντα! του έλεγε ο ένας τους με ευλαβητικό τόνο.

—Στό διάβολο να πάς και ού και εύχη σου! του άποκρίθηκε θυμωμένος ο Μάρκος Αύρηλιος. Δεν ξέρεις ότι έχω ζω από τον πόλεμο; Η ειρήνη

Στό βομώ του ιερού ήτανε γονατισμένη, κατάχλωμη και κατατρομαγμένη, μία νεαρή καλόγρια. Με μία κίνηση εσχάτης απελπισίας είχε άγκιστρίσει τα πόδια του Έστυρμένου. Έμπρός στην στεκόνταν με τα σπαθιά γυμνά στα χέρια, άγριεμένοι και βλοσυροί, δυο από τους ιππότες του στρατεύματος του Αύρηλιου. Έτοιμοι να μονομαχήσουν μέσα στον ιερό εκείνο χώρο.

Η Φαουστίνη περιμένει στην είσοδο του κήπου του Παλατιού

που μου εύχεσαι, μά με κάνη να πεθάνω της πενίας!

Και πρόσταξε να μαστιγώσουν τους δυο ιερατοστολους.

Ένα άλλο ανέκδοτο χαρακτηρίζει καλύτερα τη νοοτροπία αυτού του βαρβαρικού άρχοντος της Βιέννης. Ο Μάρκος Αύρηλιος είχε εισέλσει με τα στρατεύματά του στη βόρεια Ιταλία, σκορπώντας τριγύρω τον θάνατο και την καταστροφή.

Μία μέρα που τα στήθη του είχαν στρατοπεδεύσει έξω από ένα μοναστήρι, ο άρχων της Βιέννης, καθώς περνούσε έξω από την πόρτα του μοναστηριού, άκουσε θόρυβο από μέσα, ο οποίος κίνησε την περιέργειά του και τον έκανε να μπει μέσα.

Μόλις όμως πάτησε στο κατώφλι, ένα πλατύ γέλιο ξεσπάστηκε στο πρόσωπό του.

Ο Μάρκος Αύρηλιος κατάλαβε άμέσως περί τίνος έπρόκειτο. Οι δυο ιππότες του είχαν μπει μαζί στο ιερό και μαζί βγήκαν εκεί, κατατρομαγμένοι και συμμαζεμένοι, κοντά στο βομώ, την καλόγρια, που είχε την άτυχία να είναι νέα και όμορφη. Και επειδή κατέβηκε από τους δυο τους δεν ήταν διατεθειμένος να παραχωρήσει φιλικό λόγο στον άρχοντα, ο οποίος ήσαν τώρα έτοιμοι να σκοτώσει ο ένας τον άλλον.

Ο άρχοντας τους δεν ήταν βέβαια δυνατόν να σώσει τη δυστυχισμένη μοναχή από τα νύχια των δυο πολεμιστών του. Τέτοια γενναίωση δεν μπορούσε να σταθεί στη βάρβαρη και άρχοντη ψυχή του. Έκανε όμως κάτι άλλο: «Έβγαλε το σπαθί του και προχώρησε προς το πρόσωπό του. Οι δυο ιππότες

είχαν κούλας συμπλακή μεταξύ τους. Τότε ο Μάρκος Αύρηλιος άρπαξε τη μοναχή από τα μαλλιά και την έσφαξε σαν άνθρωπο, γελώντας πάντοτε! Έπειτα γύρισε προς τους πολεμιστές του και έλεγε: —Αί, σεις! Μη σκοτώνετε για ένα άψυχο πτώμα!

Και η μονομαχία αυτή, που μπορούσε να στοιχίσει στο βάρβαρο πολεμάχο τη ζωή ενός παλληκαριού του, έπαισε άμεσως με τον τρόπο αυτό. Οι αντίπαλοι έδωσαν τότε τα χέρια και βίαια μαζί βγήκαν από το ιερό.

Απ' όλα όμως τα επεισόδια της ζωής του, εκείνο που χαρακτηρίζει καλύτερα από κάθε άλλο την άγριότητα αυτού του Τευτόνος, είχε μία ερωτική περιπέτεια της γυναίκας του, της Άννας Φαουστίνης, όπως λεγότανε.

Η Άννα Φαουστίνη ήταν, όπως αναφέρουν οι ιστορικοί, μία πολύ όμορφη γυναίκα, η οποία όμως δεν αγαπούσε τον άντρα της. Όχι γιατί ήταν άεστος και βάρβαρος, είτε γιατί αυτή ήταν τάχα πιο πολιτισμένη από αυτόν. Δεν τον αγαπούσε γιατί απλούστατα δεν τής άρεσε.

Όστόσο η ήγεμονία αυτή της παλιάς Βιέννης ήταν τρελλά ερωτευμένη με έναν νεαρό υπασπιστή του σύζυγου της, ο οποίος είχε ρωμαϊκό επίσης όνομα και λεγότανε Ντίο Κάσσιος. Ο Ντίο Κάσσιος αγαπούσε κι αυτός την άρχοντίσά του και η σχέση τους είχαν προχωρήσει πάρα πολύ. Ο Μάρκος Αύρηλιος όμως ήταν φοβερά ηλότηπος και οι δυο ένοχοι ερωτευμένοι έτρεμαν την εκδίκησή του, την οποία περιμεναν φοβιστή, αν τυχόν μάθαινε το μυστικό τους.

Ο καιρός περνούσε και η αγάπη μεταξύ τους έωριζε ολοένα περισσότερο με την αγωνία. Στο τέλος η Άννα Φαουστίνη συνέλαβε με το Ντίο Κάσσιο ένα φοιχτό σχέδιο: να σκοτώσουν το Μάρκο Αύρηλιο! Αν το κατάφεραν αυτό, τότε η ζωή θα ήταν δική τους και θα μπορούσαν να χαρούν τον έρωτά τους. Η Άννα Φαουστίνη ήταν από μεγάλη οικογένεια πολεμάχων, θα παρέμενε ήγεμονίδα της Βιέννης και θα έκανε βασιλική της σύζυγο τον αγαπημένο της. Και μ' αυτά τα όραμα όνειρα κατέστρεφαν τα σχέδιά τους...

Ο Μάρκος Αύρηλιος έλειπε εκείνο τον καιρό από την Βιεννόπολη, όπου ήταν το παλάτι και το στρατόπεδό του. Όλα είχαν σχεδιαστεί και ήταν έτοιμα να πραγματοποιηθούν με την έπιστολή του. Έπ' τέλους έφτασε ένας άγγελιοφόρος και ειδοποίησε ότι ο Μάρκος Αύρηλιος έρχότανε. Ο Ντίο Κάσσιος έπρεπε να τρέξει για να προϋπαντήσει τον άρχοντα του. Έπ' ου έστα καλὸ ἄλογο καὶ μὲ μικρὴ συνοδεία καὶ ἔφυγε. Η Άννα Φαουστίνη περίμενε με χτύποκαρδι...

Πρὸς τὸ βράδυ τὸ στρατόπεδο καὶ ἡ πολεμιστὲς τῆς Βιεννόπολης ἀντήχσαν ἀπὸ τυμπανοκρουσίες, σαλπύ-

σματα και πολεμικὲς ἰαχές. Ὁ Μάρκος Αὐρήλιος ᾄριζε με τὸ στατόνι του! Τὸ παλάτι ἐτοιμαζόταν νὰ δεχθῇ τὸν ἀρχόντα του. Ἡ Ἄννα Φαουστίνη περιμένε κάτω στὴν εἴσοδο τοῦ κήπου τοῦ παλατιοῦ. Προηγουμένως εἶχε βεβαιωθῇ ὅτι τὸ ἐγγεγραμμένο τῆς βροχόταν κάτω ἀπὸ τὸ προσέφαλο τοῦ ἀρχοντικοῦ κρεβατιοῦ, ὅπου τὸ εἶχε κρυφεί.

Ὁ Μάρκος Αὐρήλιος μπήκε στὸ παλάτι καὶ φίλησε τὴ γυναῖκα του. Ἐκείνος ἦταν εὐθύμος καὶ ἐκείνη χαρούμενη. Μὰ ἕνα παρατηρητικὸ μάτι θὰ διέκρινε μιὰ τρομερὴ νευρικότητα στὴς κινήσεις καὶ στοὺς τρόπους καὶ τῶν δυὸ τους. Κάθισαν μαζί στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ παλατιοῦ καὶ ὁ Μάρκος Αὐρήλιος ἀρχισε νὰ διηγῆται διάφορα ἐπεισόδια ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία, ἀπ' τὴν ὁποία γύριζε. Γύρω τους ἦσαν μαζεμένοι οἱ ἀδελφοί, οἱ κόμητες, οἱ ἱππότες... Στὸ τέλος οἱ αὐτοὶ ἔφυγαν.

Καὶ τώρα νὰ ἴδῃς τὰ δόρα ποὺ σοῦ φέρον, εἶπε στὴν Ἄννα Φαουστίνη ὁ Αὐρήλιος. Εἶπε σπάνια χροσφακὰ τῆς Ἰταλίας καὶ σάλια τῆς Ἀνατολῆς. Εἶπε ἀρώματα τῆς Ἀραβίας, εἶπε...

Καὶ ἔλινε σιγά-σιγά ἕνα χρυσόφανε τὸ σάκκο, ποὺ εἶχε πάρει στὰ γόνατά του. Ἡ Ἄννα εἶχε γύρει ἀπὸ πάνω του μετὰ περιέργεια. Ἐξαφνα ὅμως ὁ σάκκος ἀνοίξε δόλοτα καὶ ἀπὸ τὸ στόμυ τοῦ κύλισε κάτι στὰ πόδια τῆς ἡγεμονίδος. Κάτι στρογγυλὸ, κάτι...

Ἡ Ἄννα Φαουστίνη δὲν ἀνεγνώρισε καὶ μιὰ ἀνατριχίλα διέτρεξε τὸ σῶμα τῆς: ἦταν τὸ κεφάλι τοῦ Ντίο Κάσσιου!...

Τὴ συνέβη τότε μέσα στὴν ψυχὴ τῆς ἀρχέγονης αὐτῆς γυναίκας: Δὲν ἔβγαλε ὅτι μὴ κρανὴ, δὲν ἐδράκουσε. Ἡ ἱστορικὴ παράδοσι λέγει ὅτι σηκώθηκε ἀμέσως ἐπάνω σὰν τρελλή. Ἀρπάξε σὰν ἄλλη Σαλώμῃ τὸ κομμένο, τὸ καταματωμένο κεφάλι καὶ ἀρχισε νὰ τὸ φιλεῖ παράφορα, τρελλά. Καὶ τὸ φιλοῦσε ἀκόμα, ὅταν ἡ βαρεὶά σπάθη τοῦ συζύγου τῆς ἔπεσε στὸ λαμὸ τῆς καὶ τὴν ἀποκεφάλισε, τὴν Ἄννα Φαουστίνη, τὴν ἡγεμονίδα καὶ τὴν πρώτη ἡμιόρνη γυναῖκα τῆς Βιέννης.

ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

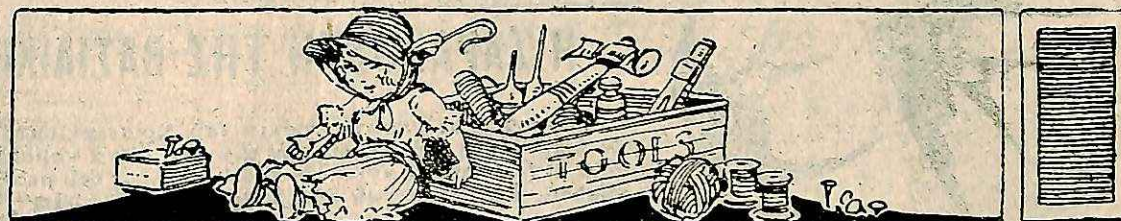
ΕΙΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΠΡΩΧΕΥΣΕΩΣ!

Ὁ πρῶν βασιλεὺς τῆς Χετζάζης καὶ σερφῆς τῆς Μέκκας, Χουσεὶν Ἰμπενάλι, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔλασε τὸ θρόνο του, πῆγε στὴν Κύπρο, ὅπου ἔβγαξε τὸ φομὶ του κάνοντας ἐμπόριο πορτοκαλίων.

Τελευταῖος ὅμως ἡ δουλειὰ του δὲν ἐπληγαν διόλου καλὰ καὶ διεμαρτυρήσαν γραμμάτια τοῦ ἄξιου 2.200 Ἀγγλικῶν λιρών.

Τὰ Ἀγγλικά δικαστήρια τῆς Κύπρου, σὺν ὁποῖα ἐνέγγαγον τὸν Χουσεὶν Ἰμπενάλι οἱ δανεισταὶ του, ἐκήρυξαν τὸν πρῶν βασιλεὺς τῆς Χετζάζης — ἡλικίας σήμερα 80 ἐτῶν — εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως!...

Πῶς περὰ ἡ δόξα σὸν κόσμῳ ἐδὼ κάτω!...

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

..... Η ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΒΥΝΕΙ... ..

Τὴν εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μόλις μπήκε στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ. Τὸ φάνηκε κάπως παράξενη, μετὰ μάτια τῆς ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ λάμψη καὶ μετὰ διάφανο φέρεμά της ποὺ σκεπάζε τὸ ἀρμονικὸ τῆς σῶμα. Ἰντριπτικὰ καὶ χόρευαν μαζί. Ἐπειτα ἀποτραβήχτηκαν σὲ μιὰ ἀκρὴ καὶ ἀρχισαν νὰ συνομιλοῦν.

Ἐνῶ ἐκεῖνη τοῦ μιλοῦσε, μετὰ ἀργίαν τῆς φωνῆς, ποὺ φανόταν ποὺ ἄλλοι μισοὶ τῆς κίτταζε γοιτημένως. Μέσα σὲ μιὰ ἀκαθόριστη ἀντανάγκη, ποὺ ἔξευγε ἀπὸ τὰ χλωμά της μάτια, ἀπὸ τὸ παρσινοπὸ φέρεμά της, σὺν ὅλην τὴν ὑπαρξί της, δὲν ξεχώριζε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ χαμόγελό της. Καὶ αὐτὸ τὸ χαμόγελό της ἦταν — ἔτσι τοῦ φανόταν — ὁ μόνος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ συνομιλήτριά της τοῦ φανόταν σὰν πραγματικὴ γυναῖκα καὶ οὐ σὰν μιὰ μάγισσα ἐξωτικῆς τῶν παλιῶν χωρῶν, ἡ ὁποία καλοταγμένη τὴ στιγμή ἐκείνη στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ διέλα τοῦ, ἀγνὴ νὰ χορεύῃ στο σέληνο ἡ γοφωτὸ ἔξαφνα τῆς Νορβηγίας, ἀνάτω στὸν ἀνάλατρο ἀφρὸ τῶν κομμάτων. Ὅστόσο, αὐτὸ τὸ ἴδιο χαμόγελο, τὸ μόνον ἔντονο καὶ πραγματικὸ στὴ μορφὴ της, τὴν ἔκαινε ἀκόμα πιο παράξενη καὶ πιο αὐτὴ...

Τὴν ἐπομένη ἐκεῖνος ἔφυγε ἀπ' αὐτὴν τὴν πόλιν, ἀπ' τὴν ὁποία εἶχε περὰ οἱ τυχαιὸς. Καὶ οἱ δρόμοι τους χωρρίστηκαν ἀπὸ τότε. Μὰ καὶ οἱ δυὸ τους κράτησαν μιὰ δυνατὴ ἀνάμνησι ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, μιὰ ξεστασιὰ συμπαιδείας, ποὺ ἐθέριμανε τὴς καρδιές τους.

Νὰ ἀγαπήθηκαν τάχα; Ὁχι, αὐτὸ δὲν τοὺς περνούσε ἀπὸ τὸ μυαλό. Ἐκεῖνη ὅμως κρατοῦσε μέσα της καὶ ξανάφερε συχνὰ στὴν θύμησίν της τὴν κομψὴν τοῦ εἰκόνα: ἦταν ἕνας νέος καὶ ὡραίος ἄνδρας, ποὺ τῆς εἶχε μιλήσει μετὰ πολλὴ ὁμορφὰ λόγια. Τὰ λόγια τοῦ αὐτοῦ τὰ εἶχε ξεχάσει πιά, μὰ θυμόταν τὸ μουσικὸ τόνο τῆς φωνῆς του, μετὰ τὴν ἀνδρικὴ τῆς σοβαρότητα. Γι' αὐτὸν πάλι, ἐκεῖνη εἶχε μείνει σὰν μιὰ παράξενη κόρη, σὰν μιὰ ἐξαλλωμένη ἐμψάνισι, μετὰ ἕνα καὶ μόνον ἔντονο πρᾶγμα ἐπάνω της, τὸ χαμόγελό της...

Πέρασε ἔτσι καιρός. Ἦταν ἕνα θαυμασιὸ ἀπόγευμα, σὲ μιὰ λουτρόπολιν. Αὐτὸς μόλις εἶχε φτάσει ἐκεῖ, ταξιδιωτῆς αἰώνιος, χωρὶς καμμιὰ κατεύθυνσι, κανένα σκοπὸ...

Περπατοῦσε ἀσκοπα στὴν πλάζ, ὅταν διέκρινε, κοντὰ τὴν μαρουαρία, μιὰ γυναῖκα, μετὰ φέρεμα σπορ... Τὰ μοτοκλάδα τοῦ χτύπησαν τὸ ἕνα μετ' ἄλλο. Τὴν ἀνεγνώρισε. Ἦταν ἐκεῖνη!...

Τὴν πλησίασε καὶ τὴ χαϊρέθηκε. Ἐκεῖνη ἔβγαλε μιὰ μικρὴ λεπτὴ κραυγή:

—Σεῖς!... Στάθηκαν ὁ ἕνας ἀντίκρου σὸν ἄλ-

λον, μετὰ τὴ συγκίνησι τοῦ ξαφνικοῦ ξαναδωμοῦ ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπα τους. Ἐτοί περᾶσε μιὰ στιγμὴ σιωπῆς, ἀτελείωτη.

Προχώρησαν ἔπειτα ὁ ἕνας διέλα στὸν ἄλλον. Γιατὶ τάχα τώρα μιὰ ἀόμοστη θλίψη νὰ εἶνε χυμένη στὴ μορφὴ της; Μήπως γιὰ τὴν εἶχε ξαναδοῦν ντυμένη κοινὰ, πολὺ κοινὰ, σχεδὸν ἄεχνη; Καὶ ἔτσι, καθὼς τὴν ἔβλεπε μπροστά του, πραγματικῆς, ζωντανῆς, εἶναι ἡ ὑπεροχὴ καὶ ἀκαθόριστη ἐντύπωσις ποὺ εἶχε διατηρήσει με-

—Ἐνα ἀπόγευμα, ὁ περὶ τῶν τοῦ εἶχε περᾶσε, σὲ τὸ δάσος. Καὶ, γιὰ μιὰ στιγμὴ, βρέθηκαν ἐμπρὸς σ' ἕνα βάλτο. Στάθηκαν πολλὴ ὥρα ἐκεῖ.

Καὶ ἔξαφνα ἐκεῖνος ἐννοῶσε νὰ γεννιέται μέσα του μιὰ ἀλλόκοτη διάθεσι. Τὴν κίτταζε μετὰ προσοχὴ: στεκόταν διέλα του, λευκὴ, ξανθὴ, εἰσώμη. Κίτταζε τὰ μάτια τῆς.

—Πῶς μετὰ κίτταξε ἔτσι; μὴδὲν ἐκεῖνη στενοχωρημένη.

Κ' ἔπειτα ἐπρόθεσε μετὰ χαμόγελο: —Δὲν βρίσκετε πῶς ἔχω παχύνει;...

Γιατὶ τάχα νὰ τὸ εἶπε μόνη της αὐτὴ;

—Ἐκείνος ἀποκρίθηκε:

—Ναί... πράγματι...

Μὰ ἐκεῖνη βόηξε αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν ἀγενεῖ, ἀνόητη.

Καὶ τότε ξαναγύρισαν, χωρὶς ν' ἀλλάξουν οὔτε ἕνα λόγον σὲν δρόμο. Ὁ ὅταν ἔφτασαν στὴν πλάζ χωρὶς τῆς ψυχῆς.

Καὶ, ὅταν χωρὶς τῆς, ὁ καθένας τοὺς σκέφτηκε μετὰ τὴν θλίψη ποὺ τοὺς ἔδινε τὸ ὥραίο τους ὄνειρό, τὸ ὁποῖο εἶχαν δι, ὅτι δὲν ἦταν ἡ πραγματικότης:

—Καλύτερα νὰ μὴν εἶχαμε συναντηθῇ ποτὲ!... ΖΑΝ ΜΑΝΤΕΛΙΝ

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΟΥ ΣΑΡΑΦ

Στὴν Ἀμερικὴ πρόκειται νὰ ἰδρυθῇ ἕνα «Μουσεῖον Κινηματογράφου», σὲ ὁποῖον θὰ ὁποῖον θὰ ἐκτεθοῦν διάφορα ἐνθύμια καὶ ντοκουμέντα σχετιζόμενα μετὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ κινηματογράφου.

Ἐπ' αὐτὴν εἰκόνα αὐτὴ ἡ διεύθυνσις τοῦ Μουσείου προσέφερε σὸν Σαράφ 25.000 δολάρια (δυὸ ἑκατομμύρια ἐλληνικῶν δραχμῶν) γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὰ θρησκευτικὰ στραβοπατημένα καὶ τεραστὰ παλαιοπαιδιὰ τοῦ, ποὺ χρησιμοποιεῖ σὲν γυροῖσι καμμιὰ ταινία.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Σαράφ, ὁ ὁποῖος εἶνε σήμερα πολυκατοικημένος καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, ἡνέβη γιὰ πούλησιν τὰ παποῦτσια του, σὲ ὁποῖα ὀφείλει μέχρι ἐνὸς σημείου τὴ δόξα του.

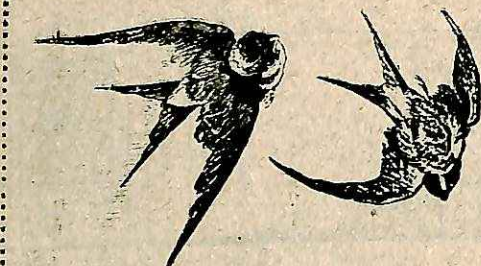
Ἰσως ὅμως καὶ νὰ μὴ βόηκε τὴν τιμὴ τῶν 2.000.000 δραχμῶν πολὺ... συμφερτικὴ!...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΑΥΛΗΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Η σαρακοστή στα πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού. Τα αυστηρά έθιμα της εποχής εκείνης. Πώς εξεφυλλίσθη διά μέσου των αιώνων. Ένα νομοθετικό διάταγμα του Έρρίκου Β'. Τι σημάσια είχε η καλοφαγία για τους Γάλλους του μεσαίωνα. Πώς επιμωρύντο ή μητέρες τη Σαρακοστή. Τα μέτρα του ευσέβειου Λουδοβίκου ΙΑ'. Οι άσθενείς και το κρέας. Όπου απαγορεύονται ή διακινδυνεύουν, κλπ.

Η νηστεία που κρατούσε σήμερα κατά τις σαρακοστής είναι άσημαντη, αστέια σχεδόν, παραβαλλομένη με τις σαρακοστιανές νηστείες των πρώτων χριστιανών. Οι πρώτοι χριστιανοί κατά τη διάρκεια κάθε σαρακοστής, ύπε βάλλοντο, χωρίς να διαμαρτυρούνται καθόλου, σε τσιμεντές στεφάνους. Φορούσαν διαρκώς ένα τρίχινο μανδύα σκεπάζον το πρόσωπό τους με στάχτη καθάριζαν όλον τον εαυτό τους δια σκεδάσεις, έτρωγαν μονάχα μία φορά την ημέρα, ψωμί ξερό και νερό, κα γενικά έδωσαν στην νηστεία και διαφόρους τρόπους το φθαρτό σαρκίο τους, για να σώσουν την άφθαρτο ψυχή τους.

Με την πάροδο όμως του χρόνου οι χριστιανοί λαοί άρχισαν να μη πολυδύναμην μεγάλη σημασία στη θρησκευτική αυτή συνήθεια, να μη τηρούν έπαρκώς τις διατάξεις της σαρακοστής... Άλλα, χωρίς ελπίδα να έρθουμε στο κύριο θέμα του άρθρου αυτού: πως δηλαδή περνούσαν άλλοτε τη σαρακοστή στη βασιλική αυλή της Γαλλίας.

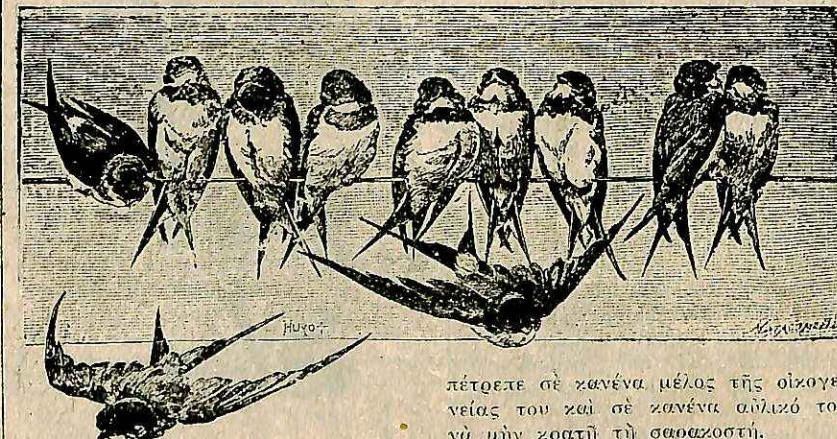
Τον καιρό του Λουδοβίκου ΙΑ' η σαρακοστή δεν έτηρείτο με μεγάλη αυστηρότητα. Οι άριστοκράται της εποχής εκείνης ήταν πολλοί λαίμαργοι και καλοφαγάδες και τους ήταν σχεδόν αδύνατον να περιοριστούν τα έλεκτα φαγητά που έτρωγαν.

Η καλοφαγία έθεωρείτο την εποχή εκείνη... τίτλος τιμής. Όταν ήδελαν να πουν για μία οικογένεια ότι ήταν άριστοκρατική, πλούσια και πολύ καδώς πρέπει, ανέφεραν τον αριθμό των φαγητών που σερβιριζόνταν κάθε μέρα στο τραπέζι της. Σήμερα τα έλεκτα και σπάνια φαγητά σερβιρίζονται μονάχα στα επίσημα τραπέζια. Τότε όμως όλοι έτρωγαν και θεμέλια... έπισημοι. Κάθε ευγενής έπρεπε μεσημέρι και βράδυ να έχει στο τραπέζι του και του... πουλιού το γόλα άδωμο. Το περίεργο δέν είναι ότι στα μεγάλα και πλούσια αυτά τραπέζια παρέκλήθητο όχι μόνον οι συγγενείς και στενοί φίλοι του οικοδεσπότη, αλλά και πολλοί άγνωστοι—μικρογενείς, πεινασμένοι ποιητές, πενήμονι κληρικοί, ξεπεσμένοι διηγόροι—που έτύχαινε να περνούν κατά την ώρα του φαγητού από τον πάργον του ευγενούς.

Ήταν λοιπόν πολύ φυσικό να μη κρατούν την σαρακοστή οι άνθρωποι αυτοί, που ήταν μαθημένοι να τρώνε τόσο καλά και για τους οποίους το καί ήταν ή μεγαλύτερη απόλαυση, ο μόνος σκοπός της ζωής.

Η παρανομία και η νομθεσία των ανώτερων κληρικών, οι οποίοι ζήτησαν τα πόρνια των να μην άμαρταν με τόσο ελαφρόν συνείδηση, έπληγαν χαμένες. Κανείς δέν έδινε σημασία στα λόγια των. Έπειδή όμως συχνά-σινά η κατάσταση αυτή είχε πά

ρει πολύ άσχημο δρόμο και ύπληξε γόθος να διασπείνη έκ βάθρων το θρησκευτικό οικοδόμημα της καθολικής Γαλλίας, αναγκάστηκαν τέλος να επέμβουν και ή δικαστικές αρχές και να ζητήσουν την έφαρμογή ενός παλαιού νόμου του Έρρίκου Β', ο οποίος, έδωθε στα 1549, έγραφε τα έξης: «Απαγορεύεται εις τους κροστούλας, μαγειρούς και πολλούς διαφόρων πουλερικών να έχθουν ή να φήνουν ή να πολύν κρέατα κατά την διάρκεια της άγιας Τεσσαρακοστής. Ο παραβάτης θα τιμωρήται την πρώτην φορά με πρόστιμον πενήντην λιρών, την δε δεύτεραν με πρόστιμον εκατόν λιρών και με ραδιούμους.» «Ένα έκδικτον (διάταγμα) του βασιλέως Καρόλου Θ' ανέγνωσε την ισχύν του παραπάνω νόμου και επέβαλε μάλιστα ανώστηότερες τιμωρίες στους παραβάτες, οι όποιοι καταδικάζοντο σε δημοσία μαστίγωση.

Στα 1667 δέ, ο Λουδοβίκος ΙΑ' επέξτεινε την ισχύν αυτού του νόμου σε όλη τη Γαλλία. «Έτσι κανείς πειά δέν μπορούσε να προμηθευθή κρέας κατά τη διάρκεια της σαρακοστής. Κρέας για τους άσθενείς πουλούσε μόνο το Δημοτικό Νοσοκομείο των Παρισίων, αλλά για ν' αγοράση κανείς χρειαζόταν ειδική πιστοποίηση του γιατρού του.

Τότε όμως συνέβη το έξης όραίο: Κάθε σαρακοστή όλοι οι κάτοικοι της Γαλλίας έπεφταν... βαρεία άρρωστοι και καθόρθωναν έτσι να παρουσιάζουν πιστοποιητικά των γιατρών τους, που έγραφαν ότι έπρεπε να φάγουν κρέας.

Ο Λουδοβίκος δέν άρχισε να καταλάβη ότι και αυτόν τον τρόπον ο νόμος έκινδύνε να περιπέσει εις άχρηστία. Και διάταξε τότε τους καθηγυγής της Πατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου να βγάλουν μίαν άπόφαση, διά της οποίας όφείλαν όλοι δέν έδιναι όμνητο να τρώνε κρέας όσοι έπασχαν από άσ

πνία, αδυναμία, πόνο εις τα νεφρά, ματόπονους, στομαχόπονους, πυρετούς και δερματικές νόσους.»

Οι όπόλοιτοι μπορούσαν να φάγουν κρέας. Έπρεπε, με άλλα λόγια, να είναι έτοιμοθάνατοι για να βάλουν στο στόμα των λίγο άνάκι ή τη ατερούγα ενός πουλιού!

Ο Λουδοβίκος ΙΑ'—βασιλεύς με θρησκευτική άνατομή—ήταν άνηλεις απέναντι έκείνων που ζητούσαν να παραβούν τους νόμους που είχε θεσπίσει σχετικά με τη σαρακοστή.

Και τότε είχε το δικαίωμα του, γιατί πρώτος αυτός κρατούσε τη σαρακοστή με άσθθεια και φανατισμό, διαμύοντας το πάθος της λιμενργίας, που τότε είχε ανεπτυγμένο σε καταπληκτικό βαθμό.

Ο Σαιν-Σιμόν, ο έπίσημος χρονικογράφος του, άφηγείται σ' άπομνημνεύημά του ότι ο Λουδοβίκος δέν έ

λέως, λίγο κρέας ή πουλί, έπαιωναν τα κόκαλα και τα πετούσαν μακριά από τ' άνάκτορα για να μην τα δούν οι ύπηρέται και σκανδαλισθούν.

Το τρομερότερο όμως για τους αλλόκοις και τους συγγενείς του Λουδοβίκου ήταν ότι ο μονάρχης αυτός—ο όποιος τις ύπόλοιπες 325 μέρες του χρόνου ήταν τρομερός φαγάς, γλεντζές και φιλήδονος—ζητούσε να έπεκτείνη τη σαρακοστή από το φαγητό και σ' όλες γενικά τις διασκεδάσεις. Το πράγμα καταντούσε άπελυστικό. Δέν μπορούσε πειά κανείς, μέσα στη βασιλική αυλή, όχι μονάχα να χορεύη, να παίξη μουσική, να τραγουδήση, να πάη σε θέατρο—άλλα και ούτε να... γελήσει!

Όποιος ήθελε, άς έκανε κι άλλως! Θα μετανοήσουν παρ'ό, έπειδή τότε όμως να μη λάβη υπ όψη του τη βασιλική διαταγή.

Πένθος, λοιπόν, και άλλης και κτήφεια βασιλείαν στην εύθυμη αυλή της Γαλλίας καθ' όλη τη διάρκεια της σαρακοστής—σάν να είχε ένοσήνη ο θάνατος σ' άνάκτορα. Ο μόνος εύχαριστημένος από την κατάσταση αυτή ήταν ο βασιλεύς.

Η μοναδική άπασχόλησι των κυριών της τιμής και των ανήλικων κατά τις άγιας ημέρας της σαρακοστής ήταν ή άνάγνωσις θρησκευτικών βιβλίων και ή παρακολούθησι των λειτουργιών που έγίνοντο στο βασιλικό παρεκκλήσι.

Μά ή κομψή κυρία της αυλής τα κατάφεραν σιγά-σιγά να μεταβάλουν τον οίκο του Θεού σε κέντρο έπιδείξεως της καλλονής και των πολυτελών όμψιμοσύν τους.

Η κυρία έπήγαιναν στο βασιλικό παρεκκλήσι, όχι για να παρακολουθήσουν τη λειτουργία, αλλά για να συναντηθούν με τους όραίους πούδα-ριμένους ύπηρέτας.

Έπληγαν πλουσιοσταλμένες, με ύπερβολικά ντεκολτέ και πολλές, μάλιστα, φορούσαν ένδυμασία χορού!... Ήθελαν ν' άποσημωθούν έτσι για τις στερήσεις που ήρίσαντο μέσα σ' άνάκτορα.

Πρό της καταστάσεως αυτής πολλοί κληρικοί έσκέφθηκαν ότι έπρεπε να λάβουν σύντομα μέτρα. Και, εν συννενοήσει με τις δικαστικές αρχές, άπειλσαν ότι θα τιμωρήσουν με πρόστιμο κάθε γυναίκα που θα παρουσιάζεταν στην έκκλησία με γυμνά χέρια και στήθη...

Όστόσο, πρέπει να σημειώσουμε ότι και ή πιο έπσοδευτική γυναίκα της εποχής εκείνης ήταν φασμασμένη σάν χωριατοπούλα έμπρός στις σημερινές κυρίες, που κυκλοφορούν στους δρόμους και τσιγάνα στην έκκλησία έπιφάν ένδυματος!...

ΕΣΘΟΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Α'.

Την εποχή που οι Ρώσοι πολιορκούσαν την Ρίγα, κατά το μεγάλο πόλεμο του Βορρά, ή πανούκλα, που την λένε Μαύρο Θάνατο, απλώθηκε από το έσωτερικό της χώρας προς τα νησιά. Στην άρχη έπεσε στην Χιουμάα, έπειτα στη Σααρεμά και άπ' εκεί, περνώντας στο μικρό πορθμό, στο Μουζού, για να φτάση κατά το φθινόπωρο στο Ξεμοναχισμένο νησί του Ρουχού.

Πρόν ακόμα ή πανούκλα έπισκεφθή τον τόπο τους, οι ναυτικοί της Χιουμάας είδαν ένα βράδυ ένα άλλόκοτο και άπαιστο καράβι, που είχε οίσει την άγκυρά του κοντά στο λιμάνι της Έλτρεμά. Άμέσως μαζέφθηκαν όλοι, άνέβηκαν σε μία βάρκα και τράβηξαν κατά το καράβι. Όταν πλησίασαν, τους φάνηκε πως ούτε ψυχή ζωντανή δέν ύπληχε πάνω στο καράβι αυτό. Κανείς δέν φαινόταν στο κατάρτιωμα και τα κατάρτια και τα πανιά φαινότανε σάν ξάφρια έγκαταλειμμένου καραβιού. Έτοιμαζόντανε να ξαναγείσουν φοβισμένοι στη στεριά, όταν έ

σπηφταν, ένας μυστός, που είχε ανάστημα κάπου έναμιση πόδι, βγήκε από το άμπάρι και όταν έφτασε στη γέφυρα του καραβιού πήδησε μέσα στη βάρκα τους. Δύο φορές τον πέταξαν στη θάλασσα και δυο φορές αυτός ξαναέβηκε πάνω στη βάρκα, παίρνοντας τη μορφή ενός άλλόκοτου γκαίφου ψαριού. Όταν στο τέλος ή βάρκα έφτασε στη στεριά, το περίεργο εκείνο πλάσμα πήδηξε έξω και γάηκε άμεσα μέσα στους δηληλιούς θάμνους. Το μόνο που πρόκιναν να διακρίνουν οι ναυτικοί της Χιουμάας ήταν ότι ο μυστός, όταν προτοβήγχε από το άμπάρι ήταν ντυμένος όπως οι Γερμανοί ναυτικοί και φορούσε ένα τρίχοχο στο κεφάλι του. Τότε ο πιο γέρος άπ' αυτούς σταύρισε τα χέρια του και έξαφνα όλοι άρχισαν να τρέμουν. Κατάλαβαν: ή πανούκλα είχε φτάσει στο νησί τους! Την άλλη μέρα οι μισοί κάτοικοι του χωριού είχαν πεθάνει.

Η πανούκλα χτυπούσε ξαφνικά τ' όθμιά της. Γεννιόταν μέσα από τη γή και έπεφτε σάν την πόχνη από τον ουρανό. Οι άρρωστοι καταλαμβάνονταν από σπασμούς και πυρετό, που έκαινε το αίμα τους να βράζει μέσα στις φλέβες τους. Το κεφάλι τους γινόταν σάν βνας φλογισμένος φούβος, με ψυχρή παλαίσια καταλάμβανε τα μέλη τους, έπειτα λαθονθύσαν και το δηλητηρησμένο τους αίμα σχημάτιζε γαλάζιες κηλίδες στο λαμό και στα νεφρά τους. Πρόν πεθάνουν, τα πρόστώτα τους πασαρρωφόνόντουσαν και έβαναν το λογικό τους. Μέσα σε λίγες ώρες πεθάναν με τρομακτικούς πόνο.

Πολλά παράξενα και φοβικά πράγματα συνέβαιναν τότε. Οι πετινοί έβγαζαν το κεφάλι τους από τα παραθύρια των κοιμασίων και λαλούνταν κατά το λάλημά τους έσθμιανε το άκάτο. Όλοι τους έβλεπε πρώτος και έλεγαν λόγο γι' αυτό. Έπειτα άμέσως σάν τον νεκρό. Ο Θεός φανότανε πως είχε ξεχάσει τη διάταξη που ή έδω είχε έλασει στους Γερμανούς και τους μη έλευθέρους ανθρώπους.

Η πανούκλα δέν έδιάλεγε, δέν έδινε καμιά σημασία ούτε στο ευγενικό αίμα, ούτε στα παλιά και άρχοντικά όνόματα. Όλοι πέθαναν, και οι γαιοκτήμονες, και οι ιππότες και οι φτωχοί και οι Γερμανοί έμποροι του Κουρεζάρ και οι παπάδες και έκείνοι που χτυπούσαν τις καμπάνες στις έκκλησίες. Ήταν όλοφάνερο: Ο Θεός είχε κλείσει πόρτες και παρόρησεν σόν ουρανό, με τα βάραθρα της κολάσεως ήσαν όρθάνοιχτα.

Άρ'ό του χάου ζήτησαν σιστηρία στις έκκλησίες, οι άνθρωποι άρτισαν να κάνουν κρυφά θυσίες άπάνω στην Πέτρα του Όλτα, και μέσα στο έσοδόσος του Καάσμα, όπου στα παλιά χρόνια είχαν χύσει ανθρώπινο αίμα για να γαληνέψουν το όργισμένο πνεύμα του παλμού θεού Ταάρα. Μά κι αυτοί οι παλμοί δέν των χωρικών δέν μπορούσαν να κάνουν τίποτε.

Ήρθε το καλοκαίρι και μαζί μ' αυτό ή έξοχη και ή ξηρασία. Χωριά όλοζήληρα είχαν καταστραφεί. Τα πτώματα των νεκρών τα κυβαλούσαν με τα κάρρα, σπιθαμμένα το έβα άπάνω στο άλλο, σε τρόπο που τα χρυσά μαλλιά των κοριτσιών έκαυόσαν περνώντας τους δρόμους. Σε λίγες ώρες πέθαναν και οι νεκροθάφτες και οι νεκροί έμεναν σόν τόπο που έβγινονταν. Οι λύκοι βγήκαν άπ' τις γρόφες τους στα βαλτότοπια των νησιών και στα δάση του Σόεβε και τα καργιά και δταν το χειμώνα πάγωσαν ό μεγάλοι και οι μικροί πορθμοί, ή άρκαυόδες άφησαν τα βάθη, στα όποια ζούσαν, και βγήκαν κι αυτές να νάβρουν τα θανάτα τους. Η ανθρώπινη ράτσα φανόταν καταδικασμένη για να χαθή.

Την εποχή εκείνη ζούσε ένας άπστορας Γερμανικής κατάγωγής, που λεγότανε Μάγνος Κάρπονάι. Αύτός είχε παντρεφτή τη Μπεάτα Κρεμέρ, που ήταν από ευγενική οικογένεια, και άπέκτησε άπ' αυτήν πολλά παιδιά, από τα όποια το μεγαλύτερο ήταν ή κόρη του Γερτρούδη, ηλικίας τότε δεκαένεα έτών.

Η Γερτρούδη ήτανε όμορφη και είχε κάτι το ήγεμονικό σ'αυτήν ταύτους της. Όταν καθόταν γονατιστή δίπλα στη μητέρα της στην έκκλησία, οι νεαροί ευγενείς κάφοναν από απέναντι διακούς τα μάτια τους έπάνω της. Μία Κυριακή ο έξάδελφός της Ρίμπερτ φόν Ρέερεν, ο όποιος ύπηρετούσε στη γροφά του Κουρεζάρ, πήγε να κινή έπίσκεψη στο τρεσούτερά.

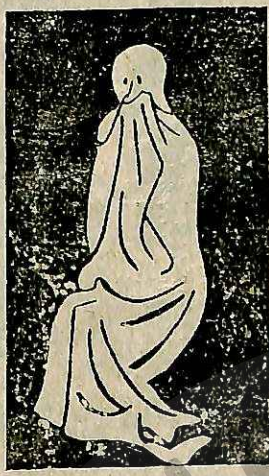
Ήταν άρχές του Αυγούστου και τα κερσία της Έσθονίας όρμαζαν. Ο Ρίμπερτ πήρε μία σκάλα, ανέβηκε σ' ένα δέντρο και από εκεί πάνω άρχισε να πετάη κερσία στη Γερτρούδη. Έκείνη στην άρχη έπανε τα κερσία με τα χέρια της. Στο τέλος όμως έπεσε χάμου, άπάνω στη γλή, και προσπαθούσε να πιάση, ξαπλωμένη έτσι, τα κερσία με τα χέρια της, που έλαμπαν με το πιο κόκκινο χρώμα που μπορεί να ύπόρξη. Ο Ρίμπερτ όμως ήταν χλωμός όταν κατέβηκε από το δέντρο. Δέν μπορούσε ν' άποτραβήξη τα μάτια του από τα κατακόκκινα χέρια της Γερτρούδης. Ο κήπος του πρεσβυτερίου ήταν δροσερός και σιωπηλός. Και εκεί, κάτω από την κερασιά, άντλήαζαν το ποτό φίλι τους.

Αυτό έγινε τον Αυγούστο. Όλόζήληρο το χειμώνα ή Γερτρούδη Κάρπονάι έτοιμαζε τα παιδιά της, γιατί στις άρχές του Μάη θα γινόταν ο γάμος τους. Μά τα χρόνια τότε ήταν ταραχμένα και σκληρά και το Μάρτη οι Τάρταροι και οι Κοζάκοι είσήλσαν στη χώρα του Κοιβάστε, στο νησί του Μουζού. Ισάμεν το Σόεβε Σάαρ. Πίσω άπ' αυτούς ήρθε ή πανούκλα και ο Ρίμπερτ φόν Ρέερεν ήταν ο πρώτος άξωματικός που πέθανε στο φρούριο του Κουρεζάρ.

Στόν τάφο τον όκολούθησε το μεγαλύτερο μέρος της φρουράς.

Στα τέλη Ιουνίου ο θάνατος έέρισε τους ανθρώπους στα κτήματα των Κάρπονάι. Ο Κάρπονάι έβαλε φρούρες για να έμποδίσουν τους ξένους να πατούν στα κτήματά του και κάπνισε τα σπία του με θειάρι και ρετσίνα. Μά όλα αυτά δέν έφσαν κανένα αποτέλεσμα. Πολλοί άνθρωποι τον πέθαναν. Κι άνάμεσα σ' όλους ή γυναίκα του και το τέσσερα μικρότερα παιδιά του. Ο Κάρπονάι έκανε ότι μπορούσε για να τους σώσει, τους περιποιήθηκε πολύ. Η Γερτρούδη τον βοήθησε και τα μάτια της ήταν όμοια με καθρέφτη, από τον όποιο ανάδεναν γαλάζιες και πράσινες αναλαμπές, ψυχρά και όρθάνοιχτα, και τα χέρια της είχαν γίνει πολύ χλωμά...

Ένα πρωί ο Κάρπονάι ένοιωσε μια τρομακτική ή έξοχη, στις φλέβες του. Ήταν ή πανούκλα! Δέν άμείβαζε καν

τόλου ότι θα πέθανε γρήγορα και έπρόσταξε τη Γερτρούδη να σκάψη και να κρύψη τα χρώματα και τα χρυσαστικά του κοντά στην έκκλησία.

Όταν ο πατέρας της Γερτρούδης ξεψύχισε, ο ήλιος είχε ανέβει πολύ ψηλά σόν ουρανό. Η Γερτρούδη σέπασε μ' ένα σεντόνι το πτώμα του και ύστερα βγήκε και κάθησε στο τελευταίο σκαλοπάτι της δώλορας. Κανείς δέν περνούσε. Όλοι οι άνθρωποι στα κτήματα είχαν πεθάνει. Η μητέρα της, τ' άδέρφια της, ο πατέρας της δέν ζούσαν πια. Και ή Γερτρούδη καταλάβαινε πως είχε μείνει μόνη.

Κανείς δέν έμενε πια. Και την ψυχή της την έκρίαινε μια άπέραντη όληψη κι ένας μεγάλος πόνος. Έβγαλε μια κωνή και έπειτα περίμενε. Μά ή σιωπή έξακολουθούσε, κανείς δέν άκούονταν, κανείς.

Και τότε ή Γερτρούδη άπεράσισ, να περιμένη το θάνατο, στο κατώφλι του σπιτιού της. Παρακάλεσε το Θεό να της έλατρήνη να πεθάνη και έπρόφερε με όλη της την καρδιά το νεαρό και παρθενικό της σώμα στην πανούκλα.

Μά ή ώρες περνούσαν και ο θάνατος δέν έρχότανε.

Α.Ι.ΝΟ ΚΑΛΛΑΣ
(Το τέλος στο έρχόμενο)

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΪΤΗΤΑ
ΤΙ ΕΙΧΕ ΜΑΘΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΖΗΝΩΝΑ

Κάποιος νέος, άρ'ό τελείωσε τις σπουδές του στη σχολή του περιήμμου φιλοσόφου Ζήνωνος, έγύμωσε ύστερα από καιρό στην πατρίδα του. Ή πρώτη ερώτησις του πατέρα του, μόλις τον είδε, ήταν τί είχε μάθει κοντά στο διάδοχό του τόσα χρόνια.

Θά σου δείξω όταν τύχη περιστάσις, πατέρα, απάντησε ο νέος με συντομία.

Ο πατέρας του όμως, θεωρώντας την απάντησή του ως δείγμα άδθαδείας, όργισθηκε τρομερά κι άρχισε να τον δερνι φρονιάζοντας:

—Γι' αυτό λοιπόν καταξοδεύτηκα εγώ, για να γίνης άνώφελα τον καιρό σου;... Πήγαινε από δω, δέν θέλω να σε ξαναδώ στα μάτια μου...

Ο νέος όμως ύπέμεινε καρτερικά τατα το έσπασμα της πατρικής όργης, χωρίς να βγάλη από το στόμα του ούτε μία λέξη.

Ο πατέρας, ύστερα από λίγο, βλέποντας αυτή την όλομνησιζότητα του γιου του, παραξενεύτηκε και σκέφθηκε σάν μετανοήμένος για την πράξη του.

Νά, πατέρα, τί έμαθα στη σχολή του Ζήνωνος, του είπε τότε ο γιός του. Έμαθα να ύπαμεινο.

ΑΙΟΡΑΖΟΥΜΕ εις άπολύτως έκνοποιημένην τιμήν παλαιά περιοδικά και έφημερίδας, που πενηντηναετίες. Γράφατε μας: Περιοδικόν «Οίκονόγειας», Δεκέ 7, Αθήνας.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΟΡΖ ΝΤΕΜΑΙΖΟΝ

Η ΑΜΑΖΩΝ

«Εκείνο το πρωί, είχα πάει στ' εφημερίο κατάστημα νεωτερισμών «Μάνηλντ και υίος» για ν' αγοράσω ένα καπέλλο.

Έχει πού 'διόλεγα καπέλλο μέσα από το μεγάλο κομμάτι που είχε παρουνισίσει ο υπάλληλος, ετοάβηξε την προσοχή μου ένα πολύ περίεργο και κομμάτι ξενάγιο που έκανε την εισόδο του στο κατάστημα.

Εκείνος θα ήταν εξητάρας, κοντό-χονδρός, κατακόκκινος και με κάτα-σπρα μαλλιά, ξυρισμένος και κουρε-μένος με μεγάλη επιμέλεια. Φορούσε ένα καλύτερο κοστούμι από όποιον θα είχα ξαναδεί.

Εκείνη πάλι είχε στο πρόσωπο κά-ποια παράξενη έκφραση, πρόσωπο πα-ραμοιό και τα χαρακτηριστικά της έ-φεραν τα ίχνη παλαιών στερήσεων. Ήταν ντυμένη χωρίς γούστο. Ή ταυαίετα της όμως φαινότανε πολύ άκριδη.

Η αγαθή αυτή κυρία είχε παρα-γείλει ένα κοστούμι Ιταλίας. Μολονό-τι έδειχνε με τις άκοιφες κινήσεις του σώματός της ότι μονάχα σε ξύλι-να βόγια θα είχε ανέβει ως τότε, ο υπάλληλος που την υπηρετούσε τη ρώ-τησε σοβαρώτατος αν ή κυρία θα έ-πευε με ενδυμασία άμαζόνος ή Ιτ-πέως.

Και η κυρία του αποκρίθηκε τότε ότι, επειδή ως τότε δεν είχε καθά-λιψαι άλλο, θα ήθελε αλάως ένα μακρύ μανδύα άμαζόνος από μπλέ κα-λό ύφασμα.

Όταν έδιόλεξε το ύφασμα, πέρασε από ιδιαίτερο διαμέρισμα για να της πάρουν τα μέτρα.

Ο υπάλληλος, ο οποίος μου είχε δώ-σει το κομμάτι με τα καπέλλα και ο ό-ποιος είχε παρακολουθήσει διαη αυτή τη σκηνή, έσκυψε τότε και μου εί-πε:

—Θα είναι τίποτε νεόπλουτοι...

Τα λόγια όμως αυτά τα είπε τόσο δυνατά, ώστε ο γέρος των άκουσε. Και μόλις η κυρία άπεμακρόνη, μ' έ-πλησίασε και μου είπε με μεγάλη οι-κειότητα:

—Άκουσα ότι ο νεαρός απ' έδω σάς είπε πως είμαι νεόπλουτος και ό-μολογώ, κύριε, ότι η τύχη άργησε πράγματι πολύ να μου μειδιάσει.

«Ήνε όμως πολύ γελασμένος εάν με παίρνη για κανέναν απ' αυτούς τους κενόδοξους εγωιστές, οι όποιοι, για να ξεπληρώσουν τις προσβολές που δέχθηκαν άλλοτε, ζητούν τώρα να προκαλέσουν και αυτοί με τη σειρά τους το φθόνο των άλλων».

Και ο παράξενος γέρος με τράβηξε σε μία γωνία, άπομερα, για να έξα-κολούθησε:

—Ω! δεν έχετε, κύριε, τί τρομε-ρό είνε να έχης γυναίκα μια νέα και όμορφη, καπέλλα, ένα αξιολάτρευτο πλίσσι, και να μην μπορείς να ικα-νοποιήσης τα γούστα και τις επιθυμίες της!... Αυτό συνέβη σε μένα άλλοτε

και γι' αυτό δεν θα πάγω ποτέ να κα-τηγορώ τον εαυτό μου ως άνάξιο, έ-πειδή δεν μπόρεσα, όταν ήμουν ακόμη νεώτερος, ν' άποκτήσω περιουσία.

«Γιατί, πρέπει να ξέρετε κύριε, ότι άλλοτε είμαστε φτωχοί, πολλοί φτω-χοί, και ότι η γυναίκα μου υπέφερε πολύ για τί φτώχεια μας. Έγώ τ'ό έ-βλεπα από και υπέφερα τρομερά.

«Βλέπαμε τότε την ελπίδα με δια-φορετικές μορφές, αλλά μās ήτανε πάντοτε άπρόσιτη... Την βλέπαμε να λήπει μακρύνει, πολύ μακρύνει, σαν δ-

ρυτίδες αλλάζωσαν το πρόσωπό μας. Είχαμε άπληστη πεία ότι θα γίνου-με πλούσιοι και ύποταχθήκαμε καρτε-ρικά στο μοιραίο...

«Έξαρνα, άλλαξε ό τροχός της τύ-χης και ξημέρωσαν και για μās καλύ-τερες μέρες! Μία μεγάλη κληρονομή μās ήρθε έντελως άπροσδόκητα.

«Μά ήτανε πολύ άργά παιδιά!... «Είμαστε πειά γέροι, όταν είδαμε την ελπίδα να μās μειδιά με τό δρο-σερό νεανικό της πρόσωπο.

«Και τότε μās κατέλαβε ή μανία να

δαμνάμε!... «Και θα ήθελα ακόμα να την έβλε-πα να φοράει τώρα τις τουαλέτες που τόσο τις είχε επιθυμήσει άλλοτε, ό-ταν είμαστε φτωχοί...

«Φυλάει ως σήμερα σ' ένα φάκελλο τα φινιρίσματα που είχε μαζέψει άλλο-τε από διάφορα καταστήματα... Καθέ-να απ' αυτά κρύβει και μία βαθιά ά-πλησία, που δεν μπόρεσα τότε να την παρηγορήσω...

«Αλλ' όταν έπήγαμε σε διάφορες ομαρίες και τις παρακαλέσαμε να δώ-σουν σάρκα και όστά σ' αυτά τα φαν-τάσματα, να φτιάξουν δηλαδή φου-στάνια άπάνω στα παλιά φινιρίσματα, εκείνες έξαορίστηκαν στα γέλια!...

«Πόσο θα ήθελα εν τούτοις να της έκανα τη όμματα για την όποια έβλαψε αρ-γία τον χειμώνα του 1880!...»

Τη στιγμή εκείνη ο συνομιλητής μου έπαψε τη φλυαρία του, γιατί μās έ-πλησίασε ή γυναίκα του.

—Να σε σύστησω, αγαπητή μου, της είπε, τον κύριο που είχε την κα-λοσύνη να μου κρατήσει λίγη συντρο-φιά... «Επιτρέψατέ μου... ένα λε-πτό... πάω να δώσω στο ταμείο μία προκαταβολή...

Και ενώ εκείνος στεκόταν μαρς στο ταμείο, ή γυναίκα του, άνταλαβανο-μένη ότι την έβλεπα με μεγάλη περι-έργεια, μου είπε:

—Θά άπορήτε, βέβαια, κύριε, που με βλέπετε μ' αυτή τη γελία τουαλέ-τα που δεν άρμόζει στην ηλικία μου...

«Πρέπει όμως να λάβετε υπ' όψη σας, ότι με τα μικροπρέπειά μου, προσπαθώ να κάνω έντιμολόγητο το σύ-ζυγό μου... Πόσο θα ήταν ευχαριστη-μένος άλλοτε, όταν ήμουν νέα, να με βλέπει καλοντυμένη... Μά είμαστε και φτωχοί. Έγώ του παραπονιόμουν για τί άτρώγια μας κ' αυτό τον έκανε δυστυχισμένο...

«Σήμερα, προσπαθώ να επανορθώ-σω το κακό αυτό και δέχομαι να ντύ-νομαι κατά τον γελίο αυτόν τρόπο, για να τον κάνω να πιστεύη ότι βρι-σκόμισατε στην παλιά εποχή, ότι είμαι ακόμη νέα!...

«Γού παρέχω την ευχαρίστηση να έ-κανοποιή τις ιδιοτροπίες μου με μία μικρή καθυστέρηση... τριάντα έτών... «Εάν τού έλεγα ότι είνε άργά πειά, ότι ο καιρός πέρασε, θα γινόταν πολύ δυστυχής.

«Και τότε λοιπόν να γελούν οι έσ-νοι και οι περαστικοί, παρά να τ'ό προξενήσω λύπη...»

Την ώρα που έφευγαν, σφιχταγκα-λιασμένοι, τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

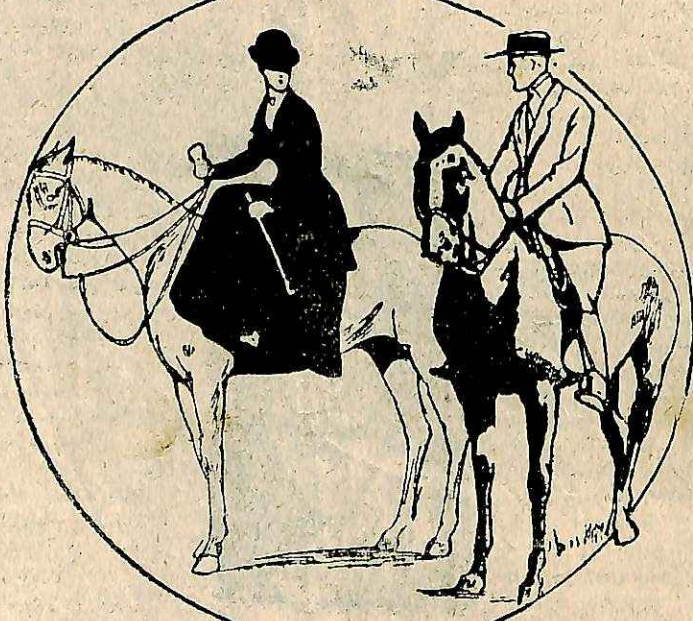
Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

ΖΟΡΖ ΝΤΕΜΑΙΖΟΝ

—Κύτταξέ τους!... «Αχ! τότε θα πλουτίσουμε και μείς!...

νείρο...

«Ερχόντανε μέρες που ή γυναίκα μου θεωρούσε μεγαλύτερη έντιμια του κόσμου την άπόκτηση ενός καπέ-λου ή ενός κομμώματος. Μά, άλλοι-μο, δεν μπορούσα ποτέ να την ικανο-ποιήσω...

«Τις Κυριακές, όταν κάναμε πεζοί τον περίπατό μας στο δάσος της Βου-λώνης, ή γυναίκα μου, σαν έβλεπε τις όμορφες άμαζόνες, να περνούν άπάνω στα θαυμάσια βόγια τους, συνοδευό-μενες από τους κομπούς καβαλλίε-ρους των, ψιθύριζε περίλυπη:

—Κύτταξέ τους!... «Αχ! τότε, επί τέλους, θα πλου-τίσουμε κ' έμεις!...

«Αχ! να είμαστε πλού-σιοι!...

«Τα χρόνια περνούσαν, συνέχισε ο παράξενος γέ-ρος ύστερ' από μία σύντο-μη παύση, άναστενάζοντας βαθεία— και

—Βαθείας... Βαθείας...

«Ω! δεν έχετε, κύριε, τί τρομε-ρό είνε να έχης γυναίκα μια νέα και όμορφη, καπέλλα, ένα αξιολάτρευτο πλίσσι, και να μην μπορείς να ικα-νοποιήσης τα γούστα και τις επιθυμίες της!... Αυτό συνέβη σε μένα άλλοτε

και γι' αυτό δεν θα πάγω ποτέ να κα-τηγορώ τον εαυτό μου ως άνάξιο, έ-πειδή δεν μπόρεσα, όταν ήμουν ακόμη νεώτερος, ν' άποκτήσω περιουσία.

«Γιατί, πρέπει να ξέρετε κύριε, ότι άλλοτε είμαστε φτωχοί, πολλοί φτω-χοί, και ότι η γυναίκα μου υπέφερε πολύ για τί φτώχεια μας. Έγώ τ'ό έ-βλεπα από και υπέφερα τρομερά.

«Βλέπαμε τότε την ελπίδα με δια-φορετικές μορφές, αλλά μās ήτανε πάντοτε άπρόσιτη... Την βλέπαμε να λήπει μακρύνει, πολύ μακρύνει, σαν δ-

ρυτίδες αλλάζωσαν το πρόσωπό μας. Είχαμε άπληστη πεία ότι θα γίνου-με πλούσιοι και ύποταχθήκαμε καρτε-ρικά στο μοιραίο...

«Έξαρνα, άλλαξε ό τροχός της τύ-χης και ξημέρωσαν και για μās καλύ-τερες μέρες! Μία μεγάλη κληρονομή μās ήρθε έντελως άπροσδόκητα.

«Μά ήτανε πολύ άργά παιδιά!... «Είμαστε πειά γέροι, όταν είδαμε την ελπίδα να μās μειδιά με τό δρο-σερό νεανικό της πρόσωπο.

«Και τότε μās κατέλαβε ή μανία να

δαμνάμε!... «Και θα ήθελα ακόμα να την έβλε-πα να φοράει τώρα τις τουαλέτες που τόσο τις είχε επιθυμήσει άλλοτε, ό-ταν είμαστε φτωχοί...

«Φυλάει ως σήμερα σ' ένα φάκελλο τα φινιρίσματα που είχε μαζέψει άλλο-τε από διάφορα καταστήματα... Καθέ-να απ' αυτά κρύβει και μία βαθιά ά-πλησία, που δεν μπόρεσα τότε να την παρηγορήσω...

«Αλλ' όταν έπήγαμε σε διάφορες ομαρίες και τις παρακαλέσαμε να δώ-σουν σάρκα και όστά σ' αυτά τα φαν-τάσματα, να φτιάξουν δηλαδή φου-στάνια άπάνω στα παλιά φινιρίσματα, εκείνες έξαορίστηκαν στα γέλια!...

«Πόσο θα ήθελα εν τούτοις να της έκανα τη όμματα για την όποια έβλαψε αρ-γία τον χειμώνα του 1880!...»

Τη στιγμή εκείνη ο συνομιλητής μου έπαψε τη φλυαρία του, γιατί μās έ-πλησίασε ή γυναίκα του.

—Να σε σύστησω, αγαπητή μου, της είπε, τον κύριο που είχε την κα-λοσύνη να μου κρατήσει λίγη συντρο-φιά... «Επιτρέψατέ μου... ένα λε-πτό... πάω να δώσω στο ταμείο μία προκαταβολή...

Και ενώ εκείνος στεκόταν μαρς στο ταμείο, ή γυναίκα του, άνταλαβανο-μένη ότι την έβλεπα με μεγάλη περι-έργεια, μου είπε:

—Θά άπορήτε, βέβαια, κύριε, που με βλέπετε μ' αυτή τη γελία τουαλέ-τα που δεν άρμόζει στην ηλικία μου...

«Πρέπει όμως να λάβετε υπ' όψη σας, ότι με τα μικροπρέπειά μου, προσπαθώ να κάνω έντιμολόγητο το σύ-ζυγό μου... Πόσο θα ήταν ευχαριστη-μένος άλλοτε, όταν ήμουν νέα, να με βλέπει καλοντυμένη... Μά είμαστε και φτωχοί. Έγώ του παραπονιόμουν για τί άτρώγια μας κ' αυτό τον έκανε δυστυχισμένο...

«Σήμερα, προσπαθώ να επανορθώ-σω το κακό αυτό και δέχομαι να ντύ-νομαι κατά τον γελίο αυτόν τρόπο, για να τον κάνω να πιστεύη ότι βρι-σκόμισατε στην παλιά εποχή, ότι είμαι ακόμη νέα!...

«Γού παρέχω την ευχαρίστηση να έ-κανοποιή τις ιδιοτροπίες μου με μία μικρή καθυστέρηση... τριάντα έτών... «Εάν τού έλεγα ότι είνε άργά πειά, ότι ο καιρός πέρασε, θα γινόταν πολύ δυστυχής.

«Και τότε λοιπόν να γελούν οι έσ-νοι και οι περαστικοί, παρά να τ'ό προξενήσω λύπη...»

Την ώρα που έφευγαν, σφιχταγκα-λιασμένοι, τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Τον άκουσα να λέη στη γυ-ναίκα του:

—Αυτό ή κύριος, που κοιβένταξα μαζί του προηγουμένως, μου είπε κά-τι που μ' ευχαρίστησε και με δυσαρέ-στησε συγχρόνως. Με ρώτησε μήπως είσαι... κόρη μου! Τόσο νέα και δρο-σερή σε βρήκε!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Η Μ. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Καθώς μᾶς ἀναγγέλλουν τὰ τελευταία Παρισινὰ περιοδικὰ μόδας, τὸ φθινόπωρο θὰ φορεθοῦν πολὺ ἐπ' αὐτῶν ἀπὸ φορέματα ἐμπριμέ ἢ μονόχρωμα, βέστες ἀνοιχτές ἢ κομπωτές, χωρίς μανίκια, ἀπὸ λαϊνᾶς, ἢ ἀπὸ κασά, χρώματος ἢ ἐντελὸς ἀντιθέτου ἀπὸ τὸ φόρεμα, ἢ ἀσσοῦ μὲ αὐτό.

Ἐπίσης τὸ φθινόπωρο θὰ φορεθοῦν πολὺ καὶ οἱ ὑλίδες χωρίς μανίκια. Οἱ ὑλίδες αὐτοὶ θὰ εἴναι ἀρκετὰ ἀνοιχτοὶ ἐμπρός, ὥστε νὰ σχηματίζουν ἓνα ματερό ντεκολτέ. Θὰ εἴναι ἐπίσης τόσο σταυρωτοί, ὥστε νὰ κομπωτοῦν στὸ πλάι, καὶ θὰ ἔχουν μορφοῦσα ἀπὸ τρέσσα μεταξωτὴ τοῦ αὐτοῦ χρώματος.

Καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰ τελευταία Παρισινὰ μοντέλα, ἡ φόρμα μολερὸ θὰ ἐπικρατήσῃ καὶ στὰ φθινοπωρινὰ φορέματα. Τὰ νέα ὅμως μολερὸ δ' ἀνοίγουν ἀρκετὰ πίσω μ' ἓνα τριγωνικὸ ἀνοιγμα, ὥστε νὰ φαίνεται τὸ κορσάκι.

Κατὰ τὴν ντεμι-σαζὼν θὰ φορεθῇ πολὺ τὸ κόκκινο καὶ τὸ μωβ χρώμα.

Ἔτσι θὰ ἴδωμε ὁρμαία φορέματα κόκκινα, ἀπογευματινὰ καὶ βραδυνά, τὰ ὁποῖα τόσο πηγαίνουν σὲ νέες γυναῖκες, ἑσθῆς ἢ μελαγχρινές. Τὰ μωβ καὶ τὰ βιολετὰ πάλι πηγαίνουν καλύτερα σὲ κυρίες, ὅχι πολὺ νέες πρῶτα.

Ὁρμαία φορέματα κόκκινα γίνονται ἀπὸ ζωρζέτ. Γιά φορέματα μωβ ὅμως πρὶν κατὰλληλο εἶναι τὸ μαροκαίν.

Θὰ ἴδωμε κατὰ τὴν ντεμι-σαζὼν καὶ ὁραϊότερες τουαλέτες ἀπὸ βελούδο ἢ ἀπὸ πᾶν κόκκινο ἢ μωβ, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ γούστου.

Ἐπίσης θὰ ἴδωμε καὶ φορέματα μαύρα μὲ κόκκινες γαρνιτούρες.

Θὰ φορεθοῦν ἀκόμη πολὺ κατὰ τὴν ντεμι-σαζὼν καὶ τὰ φορέματα ἀπὸ ὑφασμα ἐμπριμέ, καθὼς καὶ τὰ φορέματα ἀπὸ κρόϊ μονόχρωμο, τὰ γαρνισμένα μόνον μὲ κρόϊ ἐμπριμέ.

Ἐλασφοράκια ἀπογευματινὰ ὁποῦ μαύρο μεταξωτὸ ἢ ἀπὸ ὀττομάν, πλούσια, πρὶν εἶναι τόσο τῆς μόδας αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, γαρνίζονται πίσω στὴν ἀλάτι μὲ μὴ μικρὴ κόλλα.

Ἐπ' αὐτὰ τὰ μεγάλα ντεκολτέ, τὰ ὁποῖα εἶναι πολὺ τῆς μόδας, σὺνηθίζεται νὰ ὀγκύνουν ἐσθῆτες καὶ φισὸν διαφανή, ἀπὸ μουσελίνα ἢ ἀπὸ δαντέλλα.

Ἐπίσης γιὰ τὸ βράδυ εἶναι πολὺ ἀν' ὅσον τὰ μεγάλα σάλια ἀπὸ ὑφασμα λαϊνέ.

Πολλὲς κομμὲς κυρίες στὸ Παρίσι ὀγκύνουν ἐπίσης τὸ βράδυ ἐπ' αὐτὸς ὁμοῦ τὸν καὶ σάλια ἀπὸ κρόϊ ντὲ σὺν, ἢ ἀπὸ σάτεν μαύρο, γαρνισμένα μὲ ἄνθη καὶ πρὶν πάντων μὲ μεγάλα τριαντάφυλλα ἀπὸ κρόϊ. Ἐνὰ τέτοιον σάλι μπορεῖτε νὰ τὸ κατασκευάσετε καὶ μόνες σας, χωρὶς πολλὰ ἔξοδα, φθάνει νὰ διαλέξετε ἓνα κρόϊ μὲ καλὰ σχεδιασμένα καὶ ζωομασμένα λουλούδια, νὰ τὰ κόψετε μὲ προσοχὴ καὶ νὰ τὰ προσαρμόσετε τογχνικὰ ἐπ' αὐτὸ ἓνα σάλι μεταξωτὸ μαύρο. Δὲν φαντάζεστε τί ὁρμαία ἐν-

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙ

ΦΟΡΕΜΑ ΑΠΟ ΜΟΥΣΕΛΙΝΑ

ΕΝΑ ΑΠΛΟ ΚΑΙ ΚΟΜΨΟ ΦΟΡΕΜΑ

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΑΝΣΑΜΠΛ

Φόρεμα ἀπὸ κρόϊ ἐμπριμέ, μὲ λουλούδια, μὲ φούστα γαρνισμένη μὲ ἄνθη μ' ἓνα μικρὸ βολάν καὶ μὲ κορσάκι ποὺ σχηματίζει ἐμπρὸς δύο πλατεῖα ρεβέρ. Τὸ καπέλλο εἶναι ἀπὸ βελούδο καὶ δαντέλλα.

Βραδινὸν φόρεμα ἀπὸ μουσελίνα ἐμπριμέ, τουνίξ, καὶ ἑσθῆς ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα μὲ λεπτεῖς πλέτες. Ἡ ἐσθῆς εἶναι ἐπίσης ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα.

Ὁρμαία φόρεμα ἀπὸ κρόϊ κρόϊ-ζωρζέτ, μὲ ἐνζου-στασόν. Ἡ ἑσθῆς καὶ ἐσθῆς ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα. Ἡ φούστα εἶναι πολὺ πρὶν μακρὰ πίσω.

Ἀνσάμπλ ἀπογευματινὸν ἀπὸ μουσελίνα ὑφαντὴ ἐμπριμέ μὲ σχέδια μιλέ. Φόρεμα μὲ ἑσθῆς ἀπὸ μουσελίνα μιλέ ἐνζου-στασόν, καὶ φούστα μὲ παννὸ μὲ πλέτες. Ἡ βέστα γαρνισμένη μὲ μορφοῦσα ἀπὸ μουσελίνα μιλέ. Τὸ κορσάκι γαρνίζεται στὸν ὅμο μὲ φύλλα ἀπὸ μιλέ μουσελίνα.

τίπως κάνει αὐτὸς ὁ συνδυασμός. Τὰ ἄνθη τὰ προσαρμόζετε ἐπ' αὐτὸν τὸν ὑφασμα μὲ βελούδι φεστονέ διόλκωρα, μὲ κλωστή μεταξωτὴ ἀσσοῦ, ἢ ἀν' ὅσον μὲ κλωστή χρυσοῦ.

Τὴν ἐποχὴ αὕτη συνηθίζονται ὁκόμη ἐπ' αὐτὸν τὸν καὶ λεπτὰ καλοκαίρινὰ φορέματα, τὸ βράδυ, κάπως πολὺ λεπτεῖς ἀπὸ κρόϊ-ζωρζέτ, ἀσσοῦ μὲ τὸ φόρεμα καὶ, πρὶν σπάνια, κάπως ἀπὸ σάτεν. Ἡ κάπως αὐτὲς ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἓνα μεγάλο τετράγωνο κομμάτι, πρὶν δένει στὸ λαγὺ ἢ στὸν ὅμο, ἢ ἀπὸ ἀλλεπάλληλες σιρτές βολάν.

Κατὰ τὰ φθινοπωρινὰ βράδια θὰ φορεθοῦν πολὺ κάπως ἀπὸ βελούδο καὶ πρὶν πάντων ἀπὸ βελούδο κόκκινο ἢ μωβ.

Ἡ χειμωνιάτικος ὁμορφίαις θὰ ἔχουν πολὺ κοντὴ λαβὴ, ἢ ὁποῖα δὲν θὰ φαίνεται σχεδὸν καθόλου, γιὰτὶ θὰ σκεπάζεται ἀπὸ τὸ ὑφασμα τῆς ἀπορρίψας. Ἡ ὁμορφίαις αὐτὲς θὰ παρτιοῦνται ἀπὸ ἓνα πέτσινο λουλούδι ἢ

ἀπὸ ἓνα κορντόν, πρὶν θὰ ἔχουν περσμένο στὴ λαβή.

Λένε-δὲ τὸν ἐφετεινὸν χειμῶνα θὰ εἶναι πολὺ τῆς μόδας τὰ μανσόν. Θὰ εἶναι ὅμως πολὺ μικρὰ καὶ κομρὰ καὶ ἀσσοῦ μὲ τὸ φόρεμα.

Ἡ γαρνιτούρα τῆς μόδας στὴν ἐφετεινὴν ἐποχὴ, στὴν μανσέτες τὸν γαντιῶν καὶ στὴν ἑσθῆς, εἶναι διὰ ὅσον σχέδια ἀπὸ ἀτσάλινα ἢ γυάλινα, ἐπιχρυσωμένα ὅμως, κομπωτικά.

Πολλὰ φθινοπωρινὰ καπέλλα ἑσθῆς θὰ γαρνίζονται μὲ διάφορα ἰδιόρρυθμα μοτίφ, σχεδιασμένα μὲ τὰ μέταλλα αὐτὰ κομπωτικά, πρὶν μοιάζουν σὰν κομπωτικά, γιὰτὶ δὲν γίνονται, ἀλλὰ κομπωτοῦνται.

Τὸ φθινόπωρο θὰ φορεθοῦν πολὺ παρτιοῦσα φόρμας Ρισελιέ, μαύρα, μιλέ-μαρέν, ἢ καφέ, ἀναλόγως τοῦ χρώματος τῆς τουαλέτας μας, καὶ ἐνζου-στασόν μὲ στενὲς σιρτές ἀπὸ χρωματιστὸ δέμα. Τὰ παρτιοῦσα αὐτὰ θὰ φορεθοῦν μὲ ταγιέρ, μὲ ὁμομαρτὰ,

καὶ μὲ ἐπαναφόρα. Ἐπίσης τὸ φθινόπωρο θὰ φορεθοῦν καὶ λουστρίνιο.

Γιὰ τὸ σάτι συνηθίζονται γοβάκια ἀπὸ ἄσπρο δέμα, κεντημένα μὲ χρωματιστὰ μετὰξια καὶ μὲ παγιέτες.

Τὰ μεταξωτὰ ἀσφορόρουχα εἶναι πάντοτε πολὺ ἀν' ὅσον. Τώρα τελευταία μάλιστα γίνονται μὲ τὸν συνδυασμὸν δύο καὶ τριῶν χρωματισμῶν. Γαρνίζονται δηλαδὴ μὲ ἐνζου-στασόν καὶ μὲ νεοκὸν διακοσμητικῶν χρωμάτων.

Ἡ ἑσθῆς καὶ τὰ φορέματα, γαρνίζονται ἐπίσης μὲ ἄσπρο καὶ μὲ στενὰ ἀντο-ντὲ ἀπὸ δαντέλλα μεταξωτὴ.

Τὰ φθινοπωρινὰ ταγιέρ θὰ ἔχουν ἑσθῆς ἀρκετὰ μακρὲς, πρὶν θὰ φθάσουν ὅσο κατὰ τοὺς γοφούς. Ἐπίσης ἡ φούστα τὸν θὰ σκεπάζουν ἐντελῶς τὰ γόνατα, τὸ δὲ ἄκρον τὸν θὰ πέφτῃ ὅλο ποδὸς τὰ ἑμπρός, μὲ γκοντὲ ἢ μὲ κορυφίαιτες.

H MONTAIN

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Ἀντικρῶστος μετὰ διαρκοῦς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι Λέκκα 21α.

Ἡ ὀδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει τοὺς ὀδόντας, τὰ οὐλα, ὁλόκληρον τὸ στόμα. Δοκιμάσατέ τὴν καὶ θὰ αἰθανθῆτε καθαριότητα καὶ δροσερότητα τοῦ στόματος ἐπὶ ὥρας.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ἴδου ἐν μεταφράσει τί εἶπεν ὁ γνωστὸς μεγάλος χημικὸς τῆς Γερμανίας Dr. Kurt Zimmermann κατὰ τὸν πρὸ ἡμερῶν ἐν Βερολίνῳ λόγον του περὶ τῶν Γερμανικῶν βαφῶν ὑφασμάτων «ARTI».

«Ὡς μία λίαν σοβαρὰ καὶ σπουδαιότατη πρόβδος τῆς Γερμανικῆς Χημείας πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ ἡ σύνθεσις τῶν βαφῶν ὑφασμάτων σήματος «ARTI», ἡ ἀπάνταστος ἐπιτυχία τῶν ὁποίων ἔχει ἀπασχολήσει ἐπὶ καιρὸν τὸν παγκόσμιον πληθύν. Τὰ συστατικὰ τῶν βαφῶν «ARTI», Κύριοι, δὲν μᾶς εἶνε ἀπολύτως γνωστά, διότι τὸ ἐργοστάσιον κρατεῖ ἀσπληρῶς μυστικὸν τὸ ἐν ἐκ τῶν συστατικῶν τούτων. Κατὰ τὴν ὁμοῦ γενομένων κατ' ἐπανάληψιν πειραμάτων, ἀπεδείχθη διὰ πάντως τὰ συστατικὰ τῶν βαφῶν «ARTI» εἶναι τοιαῦτα, ὥστε τὸ βαφόμενον ὑφασμα ἀποδεδειγμένως νὰ μὴν ὑφίσταται τὴν παραμικρὰν βλάβην, νὰ προσλαμβάνῃ ὅσιν καινουργούς, νὰ δύναται νὰ πλένεται χωρὶς νὰ ἑξοδάσῃ καὶ νὰ ἐκτίθεται εἰς τὸν ἥλιον χωρὶς νὰ ὑφίσταται καμμίαν ἀπολύτως ἀλλοίωσιν τοῦ χρωματισμοῦ. Λόγω τῶν μεγάλων τούτων προτερημάτων ὡς καὶ τῆς ἀπλουστάτης χρήσεώς των, αἱ βαφαὶ «ARTI» κατέκτησαν κυριολεκτικῶς τὸν κόσμον ὅλον. Ἡ τοιαύτη ἐπιτυχία τῶν βαφῶν «ARTI» ἐπέφερε βεβαίως μεγάλον κλονισμόν εἰς τὰ βαφεῖα, διότι σήμερον ὁ κόσμος δὲν δίδει πλέον τὰ φορέματά του εἰς τὰ βαφεῖα, ἀλλὰ τὰ βάφει μόνος του μὲ βαφὰς «ARTI». Αἱ Γερμανικαὶ βαφαὶ «ARTI» πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Ἐμπορικά τῆς συνοικίας σας

Γενικὸς Ἀντικρῶστος μετὰ διαρκοῦς παρακαταθήκης
ΠΕΤΡ. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ — Ἀθήναι — Λέκκα 21α

ΕΥΚΑΙΡΙΑ Δ'Α ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ τυπογραφικὰ καὶ κάσσα καὶ στρίποδα ἐν καλῇ καταστάσει καὶ εἰς τιμὴν εὐκαιρίας. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» ὁδὸς Λέκκα ἀριθ. 7.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΟΔΟΝΤΟΓ'ΑΤΡΟΥΣ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τιμὴν πραγματικῆς εὐκαιρίας τὰ κάτωθι ὀδοντογ'ατρικὰ μηχανήματα: 1) ἓνα τοῦ ἡλεκτρικῶν χειρουργείων RITER, καὶ 2) ἓνα ταμπλὸ ἡλεκτρικῶν DENTAL, ἀμφότερα ἐν ἀρίστη καταστάσει. Πληροφορίαι ὁδὸς Κοραΐ 5, γ' ὁροφ. Γραφεῖα Π. Α. Ε. Κ.

ΒΑΛΑΝΤΣ
ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ

ΤΑ ΔΕΣΥΝΔΟΝΙΣΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ODO-RO-NO

Ἀνὰ πᾶν πάντων, ἀποτελεσματικώτερα, εὐκόλως εἰς τὴν χρῆσιν, ὁσπερ, δὲν καταστρέφουν τὰ φορέματα. Πωλεῖται παντοῦ. Εὐνερική Ἀποθήκη χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως.

Μ. ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ
ΒΟΥΛΗΣ, ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ καὶ ΚΑΝΑΡΗ 10

ΒΑΛΑΝΤΣ
ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

- 1) Ἡ «ΣΟΝΙΑ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 15, διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 20.
- 2) Ἡ «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 15, διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 20.
- 3) Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 15, διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 20.
- 4) Ὁ «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 15, διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 20.
- 5) Αἱ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 15, διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 20.
- 6) Ἡ «ΠΑΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 20, διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 20.
- 7) Ἡ «ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 20, διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 20.
- 8) Ὁ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 20,

- 9) Ὁ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 20, διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 20.
- 10) Ἡ «ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ», Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 15, διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 20.

Ἐντὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς «Βιβλιοθήκης», ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» ὁ πρῶτος τόμος τοῦ «Μπουκέτου» σπανιότατος καὶ χρυσόδετος ἀντὶ 275 δραχμῶν διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ μίαν λίρας Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἑσωτερικόν, καὶ ὁ δεύτερος τόμος τοῦ «Μπουκέτου» χρυσόδετος ἀντὶ 250 δραχμῶν καὶ μίαν λίρας Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἑσωτερικόν.

Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὅποιοι παρακαλοῦνται μὲ τὴν εἰσηλὴν τῶν βιβλίων νὰ μᾶς ἐμβάξουν καὶ τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

συνιστῶμεν τὴν τελευταίαν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Ἰγρηγγοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ.
27 Μενάνδρου 27-Ἀθήναι. Τηλ. 1-68

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεστία ἐπαινητὴς τῆς ἰδίας αἰτέρας Κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁδὸς Κεφαλληνίας 30.

Ὁρεῖ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.
Ἀρεθ. Τηλ. 7-62 (Παλαιόν).

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΥΜΑΤΙΚΟΥΣ

Ἐξεδόθη καὶ πωλεῖται παντοῦ εἰς ὁλοκλήρως ὁδηγὸς τῆς ἀνευ μαγειρικῶν ἁλῶν διαίτης τῶν φυματικῶν HERRMANNSDORFER κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ Γ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ ἱατροῦ-χειρουργοῦ ὁδὸς Σίνα 9. Τηλ. 8-72.

ΣΤΗΝ ΟΔΟΝ ΛΕΚΚΑ 6

Στὸ ἀρχαιότερον Κατάστημα Πλατῶν Ἐπιπλῶν τοῦ ΒΟΛΒΕΡΑΚΗ θὰ βρῆτε τὰ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ Στερεώτερα καὶ ὁραϊότερα ΠΛΕΚΤΑ ΕΠΙΠΛΑ

"Όταν ἔχετε
Βάρος στό στομάχι καί αἰϋπνίαν
Προτοῦ κατακλιθῆτε
Ἡάβετε μία κουταλιά

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΩΝ

Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεῖα
εἰς φιαλίδια πολλῶν δόσεων
καί εἰς φακέλλους δύο δόσεων.